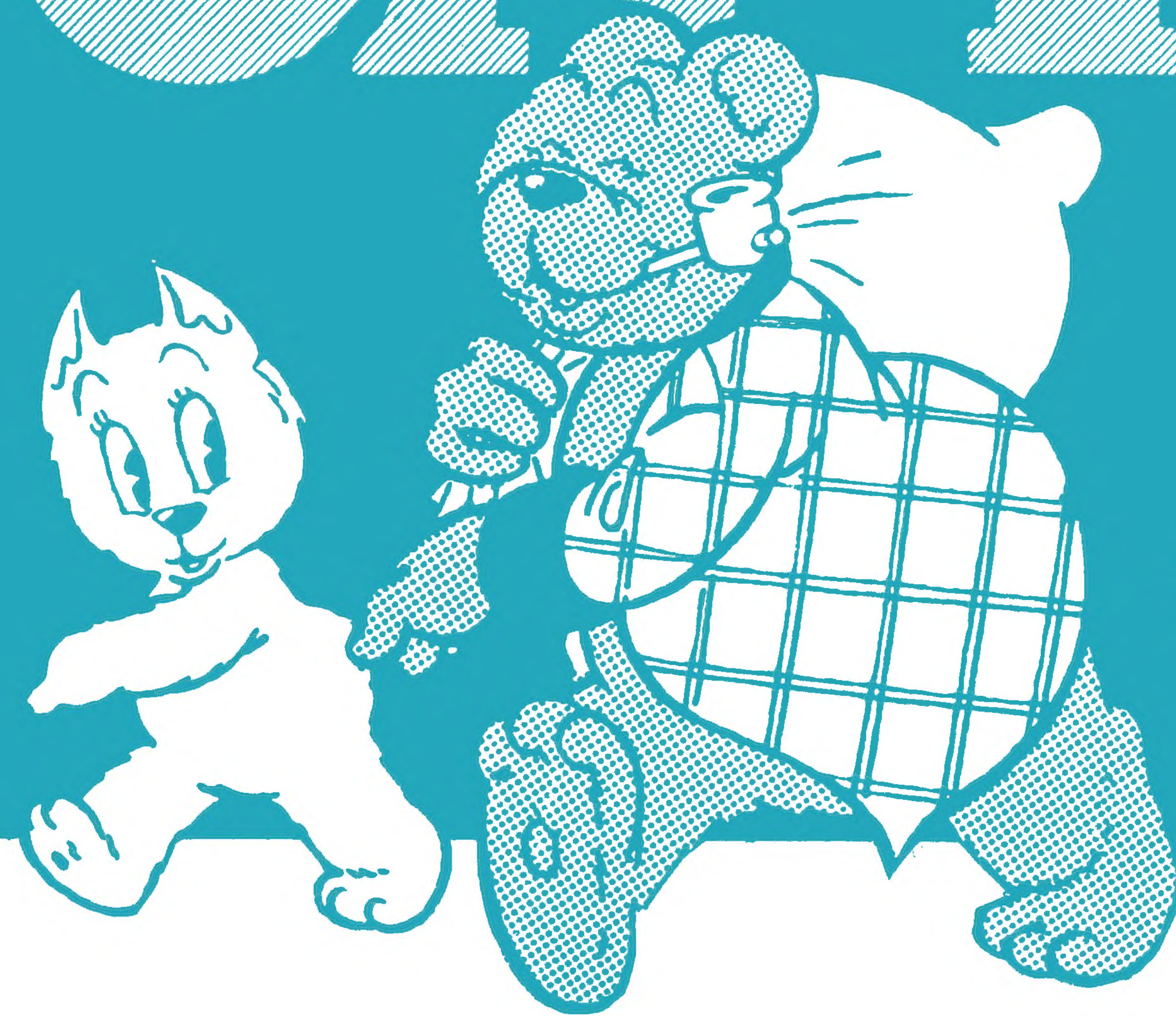
AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 33 495 - 559

De Pierrace

AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

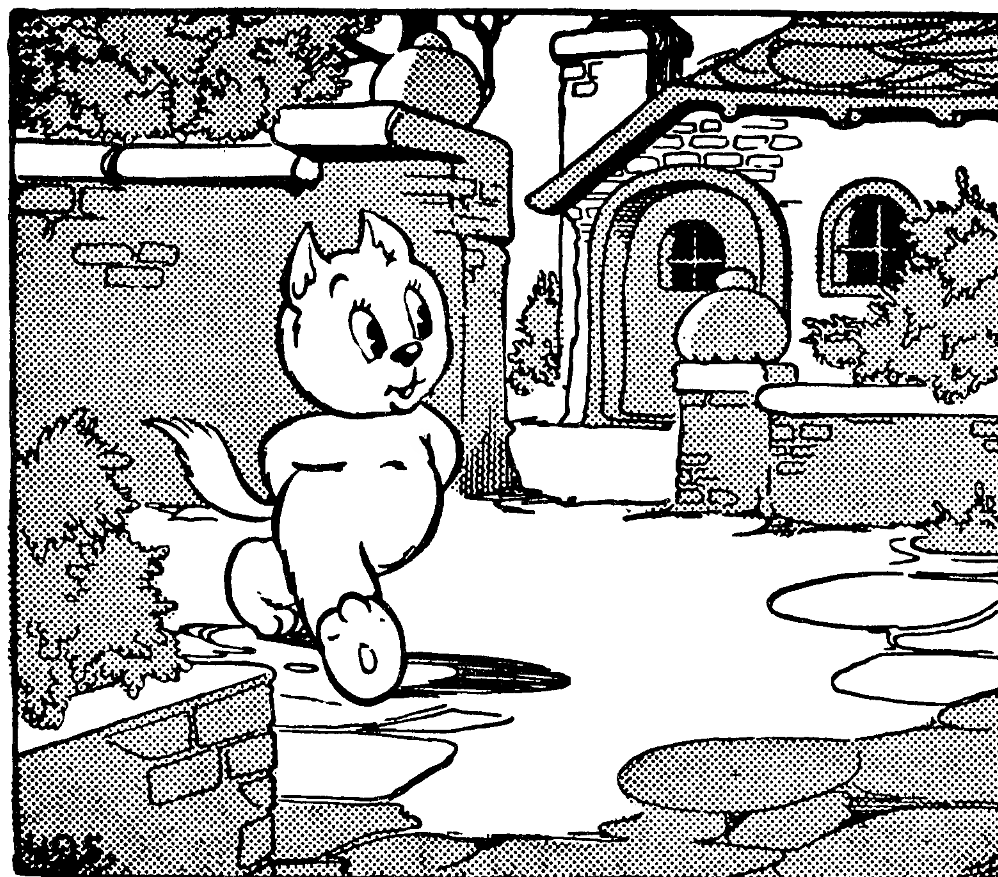
MV **33**	495 - 559	De Pierrace

1976 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

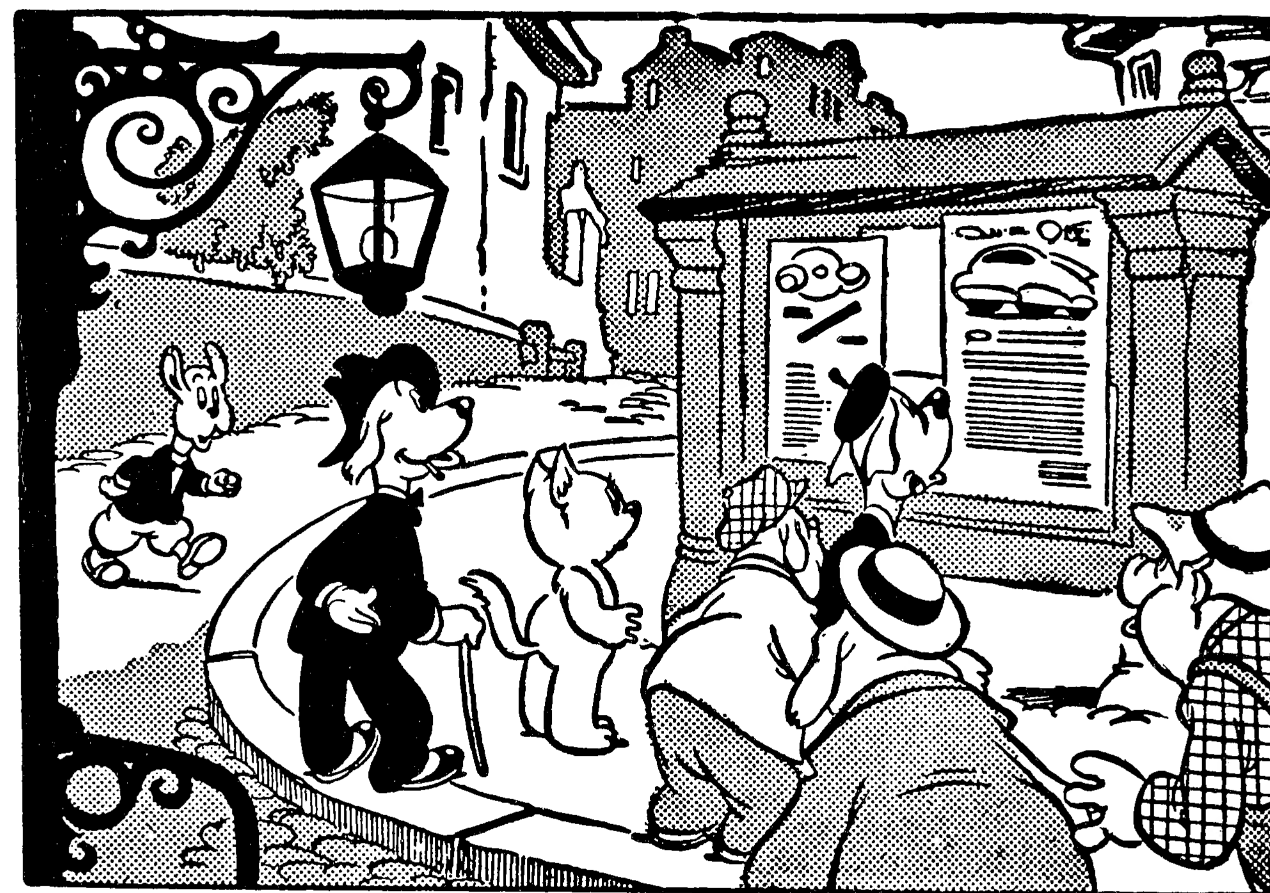
MV 33 De Pierrace

1948/49 Eerste krantestrippublikatie, dagbladen NRC en de Volkskrant
ca. 1950 Albumuitgave, met 5 manko's, De Muinck-Amsterdam

Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5200 3
Delen 20 & 33 ISBN 90 234 5203 8

Op een mooie ochtend in het najaar besloot Tom Poes een wandeling te gaan maken. Dat was een goed idee, want wat kan een poes beter doen? Kranten lezen deed hij niet omdat hij nooit meer lust had in het beleven van avonturen wanneer hij een blad had gelezen. En omdat avonturen beleven nu eenmaal zijn vak was liet hij het na. Dat is te begrijpen nietwaar?

Het schoonmaken van zijn huis kostte hem niet meer dan een half uurtje en het klaarmaken van zijn eten misschien een kwartier. Nu, daarna was hij klaar en dan moest de dag eigenlijk nog beginnen. Hij verveelde zich dan ook vlug en wist nooit iets beters te doen, dan te gaan wandelen.

Dit keer liep hij maar eens een beetje door de buitenwijken van Rommeldam en probeerde ergens een avontuur te ontdekken. Nu, dat lukte hem niet, maar wèl kreeg hij een aanplakbiljet in de gaten, waar veel inwoners omheen stonden.

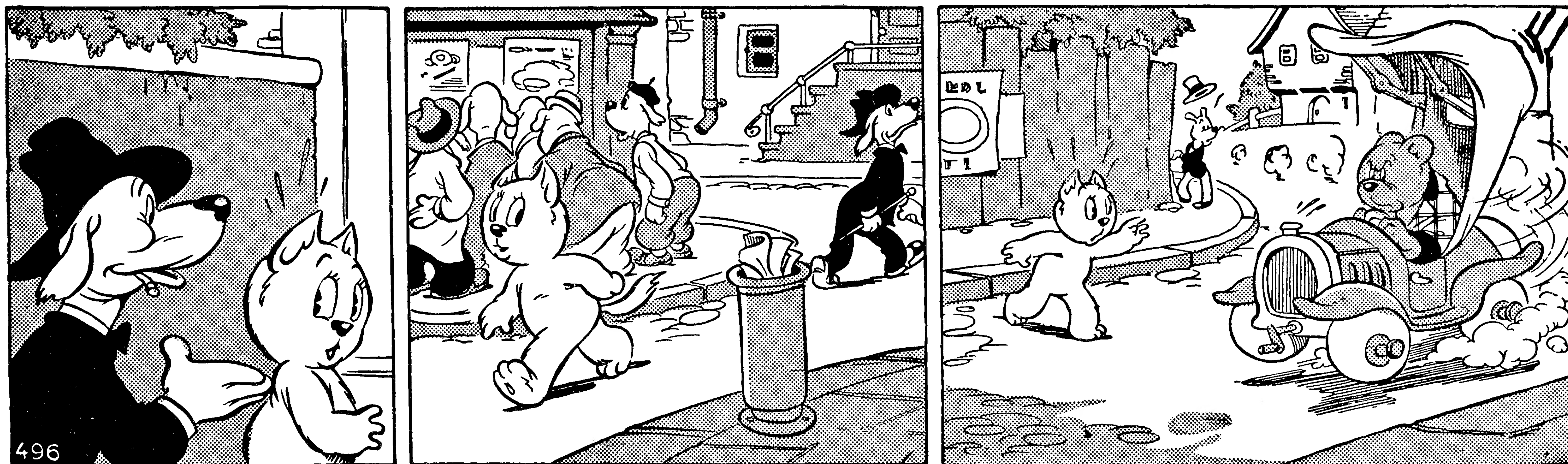
'Grote wedstrijd voor automobielen!' las hij op het biljet.

'Woensdag a.s. om twee uur, zal de grote wedstrijd voor automobielen van alle klassen en soorten aanvangen.

Beginpunt: Het Raadhuis van Rommeldam. Eindpunt: De Pier van Siddewier. De winnaar van deze wedstrijd (de zgn. "Pier-race") zal de eigenaar van de beroemde Siddewier-bokaal worden. Inschrijving dagelijks van 2–4 op het Raadhuis van Rommeldam.'

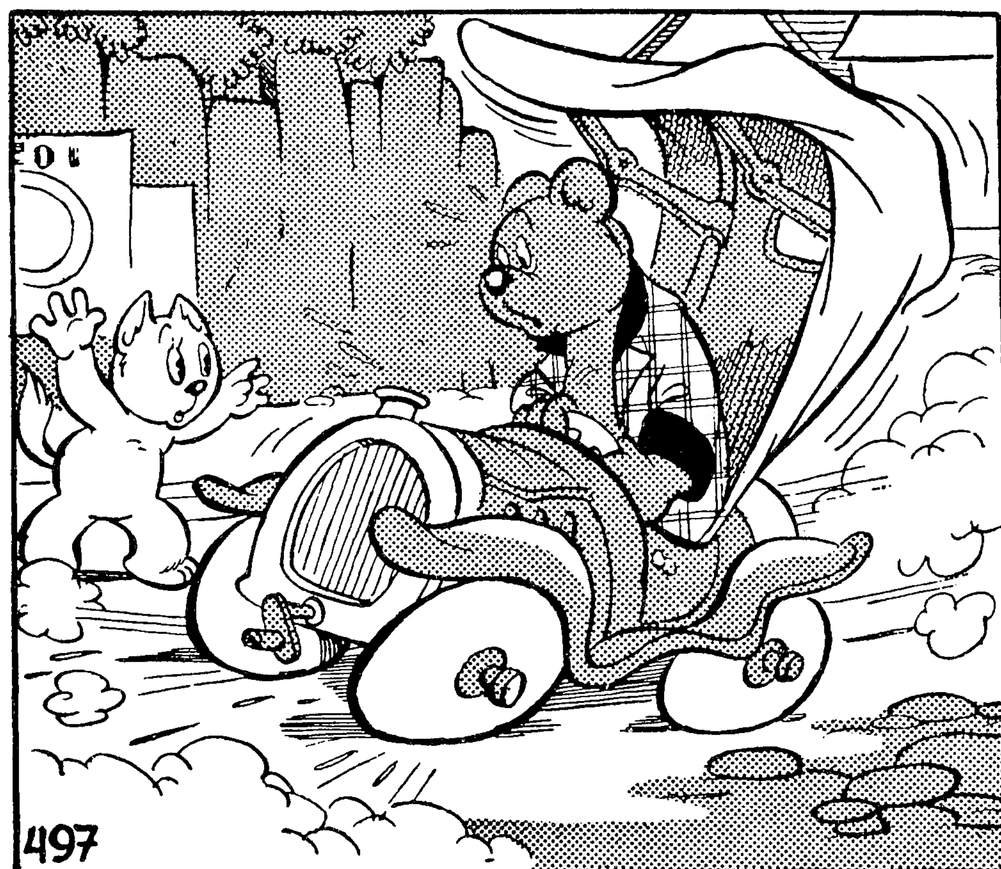
'Bah!' zei iemand achter Tom Poes. 'Is dat alles? Die bokaal is al van mij! Die heb ik al gewonnen, bij wijze van spreken!'

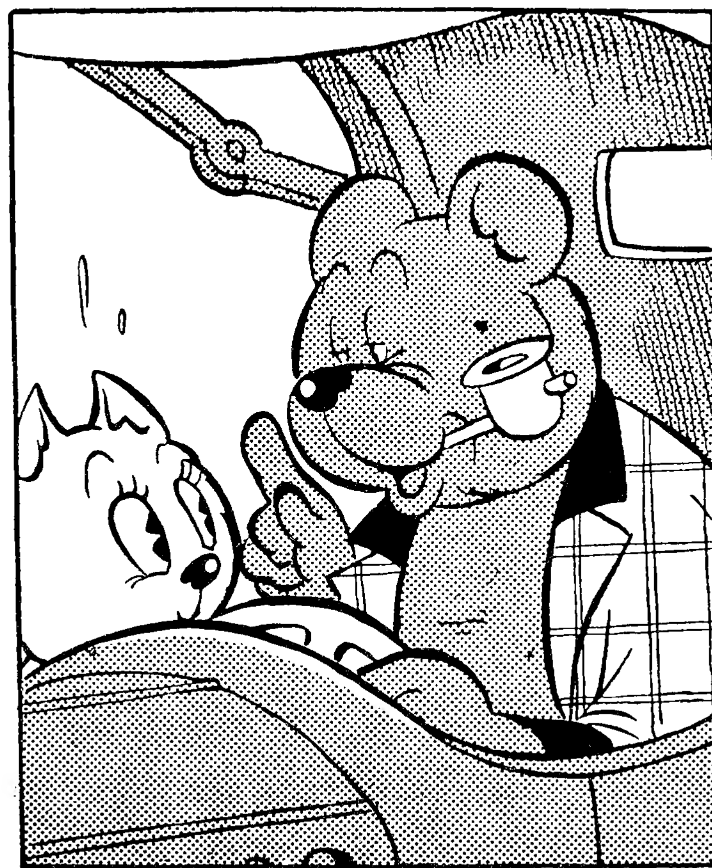
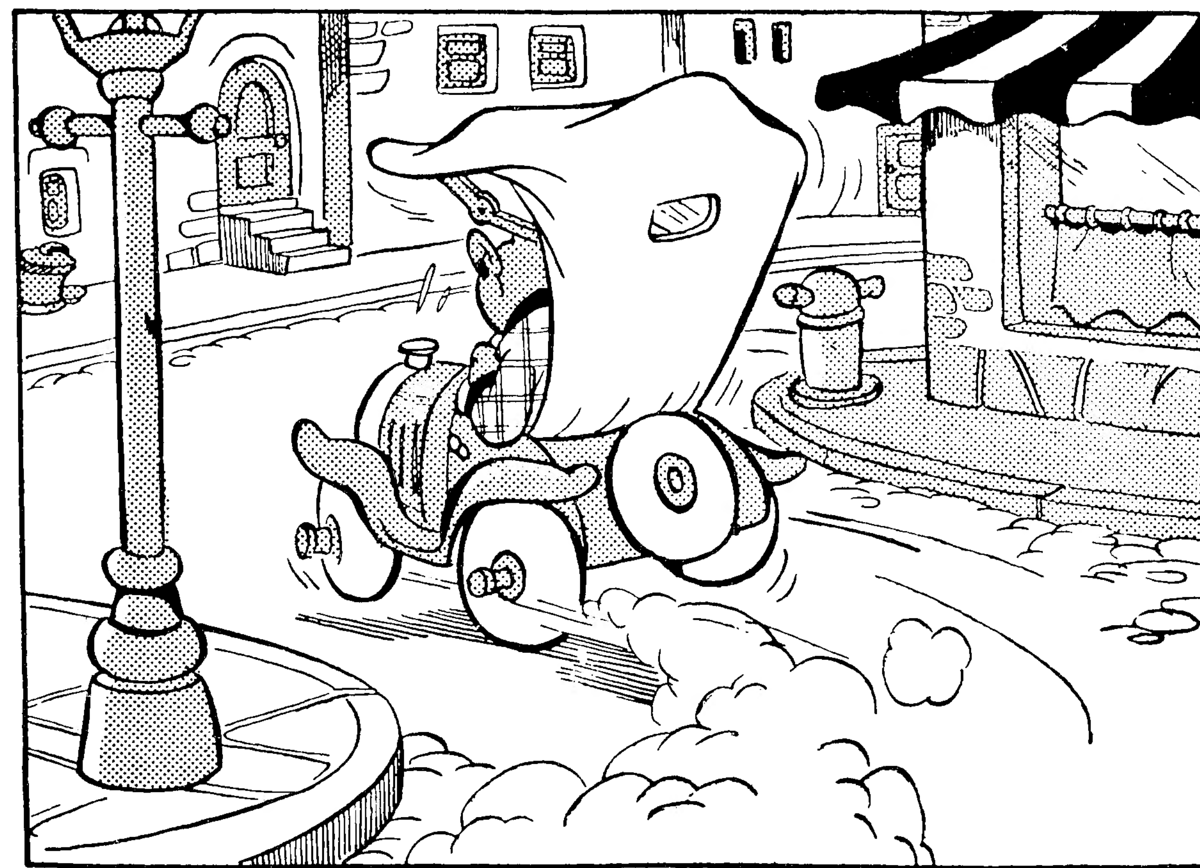
Tom Poes keerde zich om en zag Hiep Hieper achter zich staan.

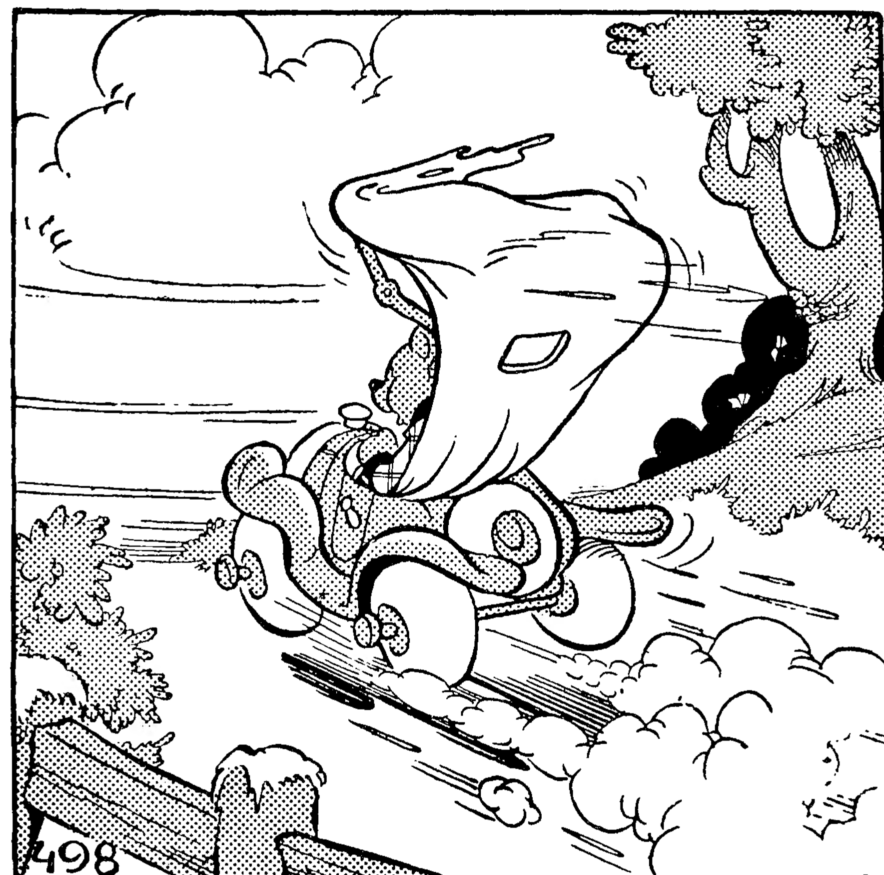
'Hallo, Hieper!' zei Tom Poes. 'Ben je weer in het land? En ga je meedoen aan deze auto-wedstrijd? Hm! Ik denk niet, dat je toegelaten wordt. Dit zal wel alleen voor nette lieden bedoeld zijn!'
'Ik begrijp niet, waar je heen wilt!' zei Hieper zenuwachtig. 'Nette lieden? Hoor ik daar soms niet bij? Ik ben zo netjes als wat! Keurig netjes om zo te zeggen! Niets op me aan te merken! En een mooie auto heb ik ook hoor! Een Hieper de Luxe Raket-Benz waarop ik de eerste afbetaling van een tientje gisteren al gestort heb! Wat bedoel je eigenlijk, vervelend ventje?'
'Niets!' zei Tom Poes. 'Ik bedoel niets. Maar ik ben blij, dat ik geen auto heb en dus niet mee kan doen aan die wedstrijd. Als jij meerijdt kan er van alles gebeuren!'

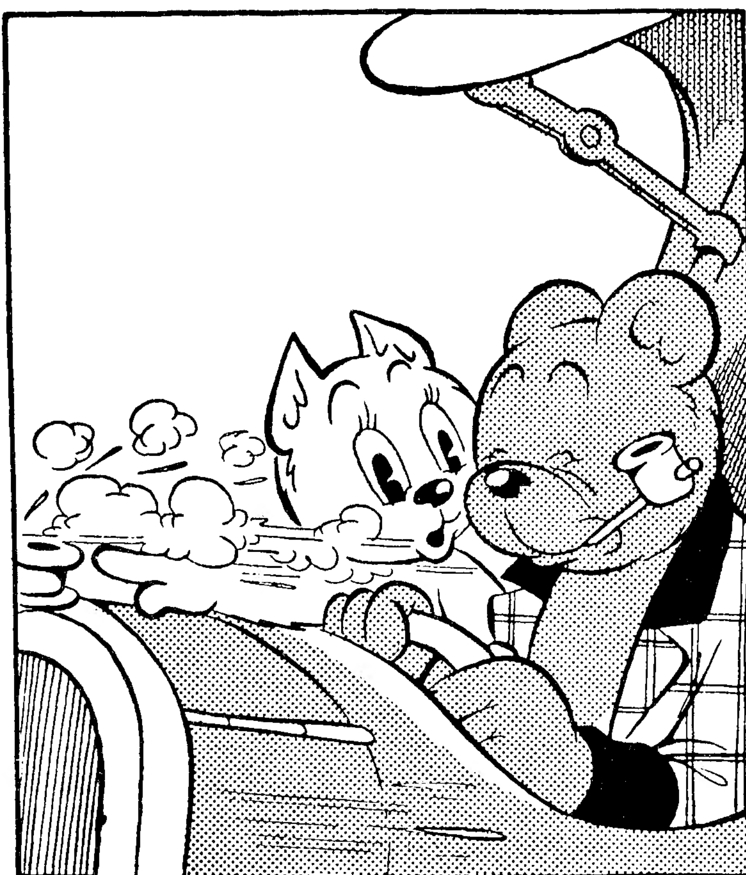
Hieper mompelde iets tussen zijn knersende tanden door en een onaangename glimlach verlichtte een ogenblik zijn ongunstige trekken. Toen keerde hij zich om en stapte boos weg. Tom Poes grinnikte even en liep door. Hij had echter nog niet lang gelopen toen hij een luid ratelend geluid vernam, dat met grote snelheid naderbij kwam. 'Dat kan alleen maar een op hol geslagen fabriek of de Oude Schicht zijn!' dacht Tom Poes en op hetzelfde ogenblik bleek, dat hij gelijk had. (Dat wil zeggen: niet wat de fabriek betreft, natuurlijk).
'Heer Bommel!' riep Tom Poes naar voren springend. 'Heer Ollie! Waar gaat u zo vlug naar toe? Stop eens even!'
Heer Bommel, die grimmig over zijn stuur gebogen zat, wierp een blik opzij en zette toen zijn remmen aan...

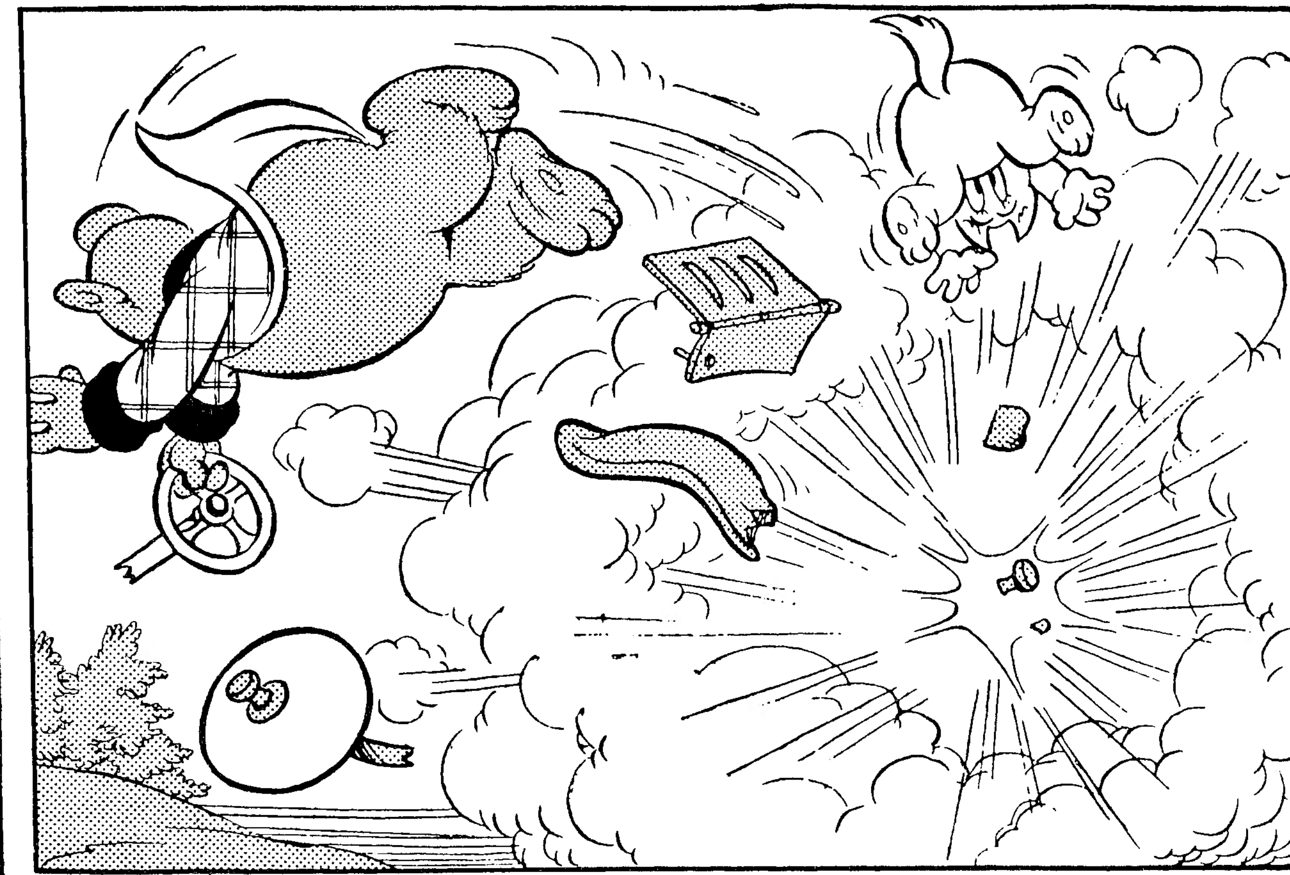

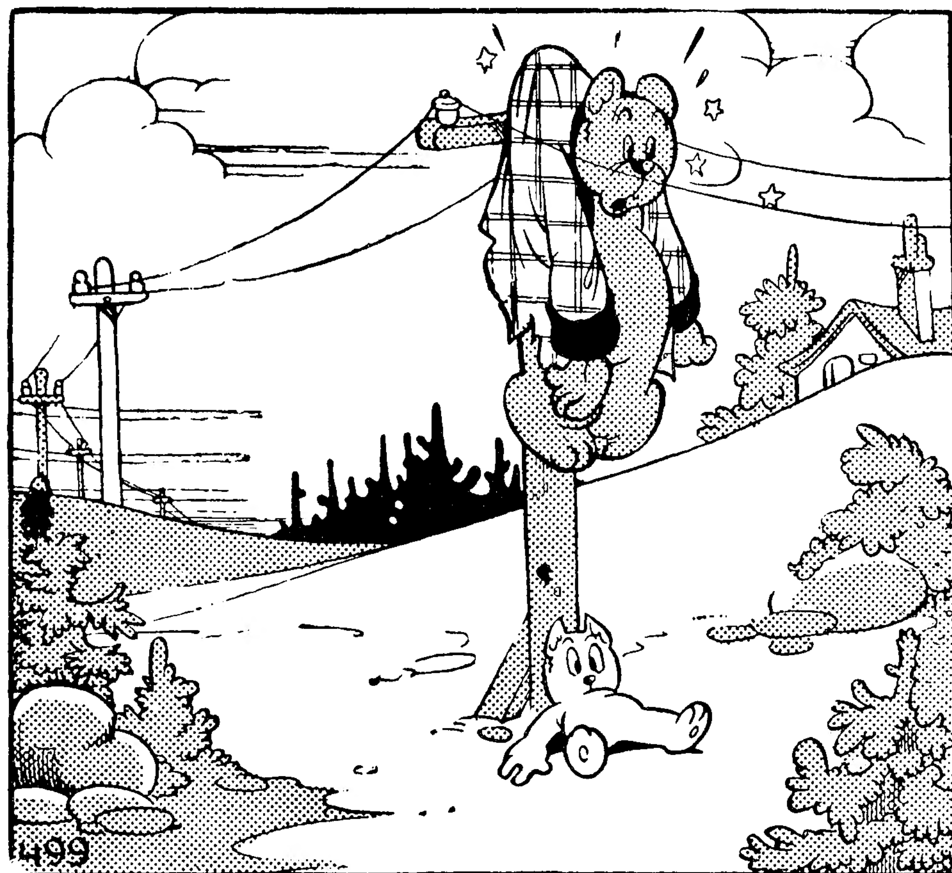
'Hallo Tom Poes!' riep heer Bommel boven het gegil en geknirp van de remmen uit. 'Wat is er? Je stoort me eigenlijk, jonge vriend! Ik ben bezig! Wees dus kort en zakelijk en zeg me wat er is!'
'Oh! neem me niet kwalijk!' zei Tom Poes. 'Ik wilde u alleen maar vragen waar u zo vlug naar toe ging!'
'Is dat alles?' bromde heer Ollie. 'Hm! Nu ik toch eenmaal stil sta, kan ik het je wel vertellen. Ik ben aan het oefenen voor de grote autowedstrijd om de Siddewier-kabaal!'
'De Siddewier-bokaal bedoelt u zeker!' zei Tom Poes.
'De Siddewier-dinges!' hernam heer Ollie ontstemd. 'Dat is een wedstrijd voor alle soorten auto's en daarbij kan mijn Oude Schicht niet ontbreken! Zeg nu zelf! Hm... eh... wat is dat eigenlijk: een bakaal? Niet, dat ik het niet weet, natuurlijk, maar ik wil zeker zijn!'
'Een bokaal is een soort beker, van goud of van zilver!' legde Tom Poes uit. 'Een ding, dat je krijgt wanneer je een grote wedstrijd gewonnen hebt!'
'Juist!' zei heer Ollie knikkend. 'Nèt wat ik dacht! Stap in jonge vriend, dan mag je meerijden. Ik heb toch een hulp nodig! Een mecanodinges, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik kan ten slotte niet alles alleen doen, zeg nu zelf. Stap dus vlug in en maak voort want ik moet oefenen! Ik moet alles uit deze voortreffelijke wagen halen wat er in zit!'
Tom Poes klom zwijgend in de Oude Schicht en even later stoof het voertuig knallend door de stad.

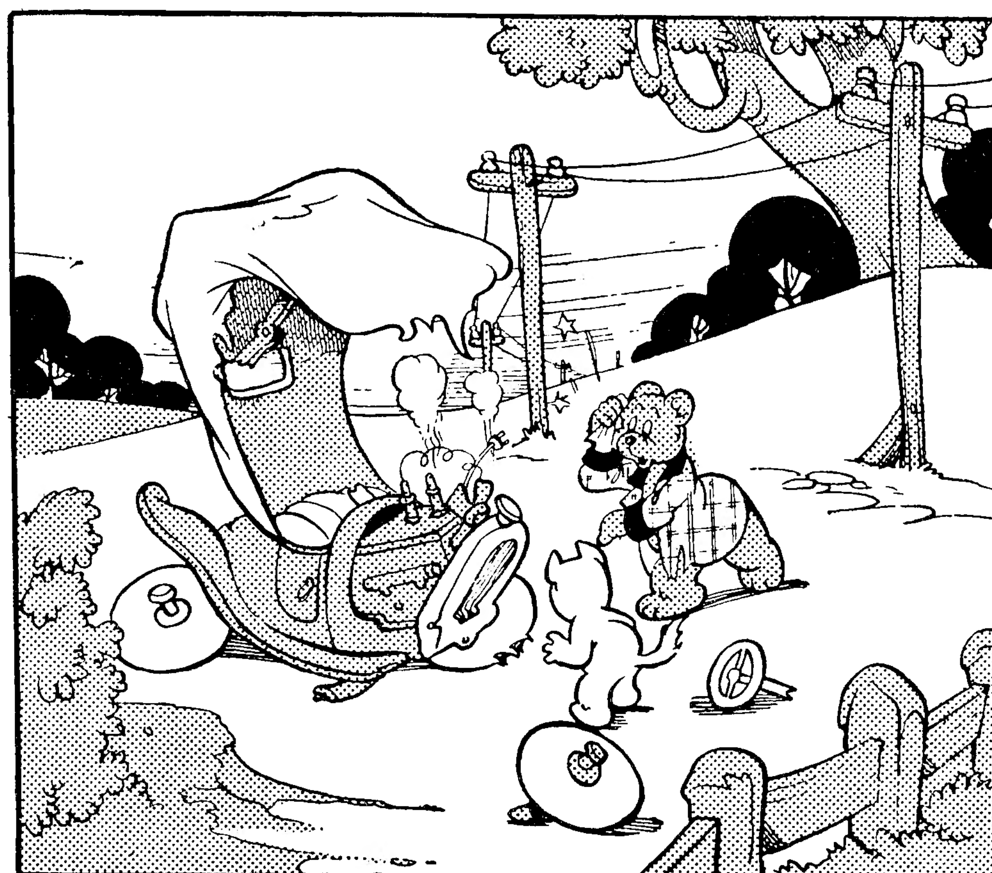
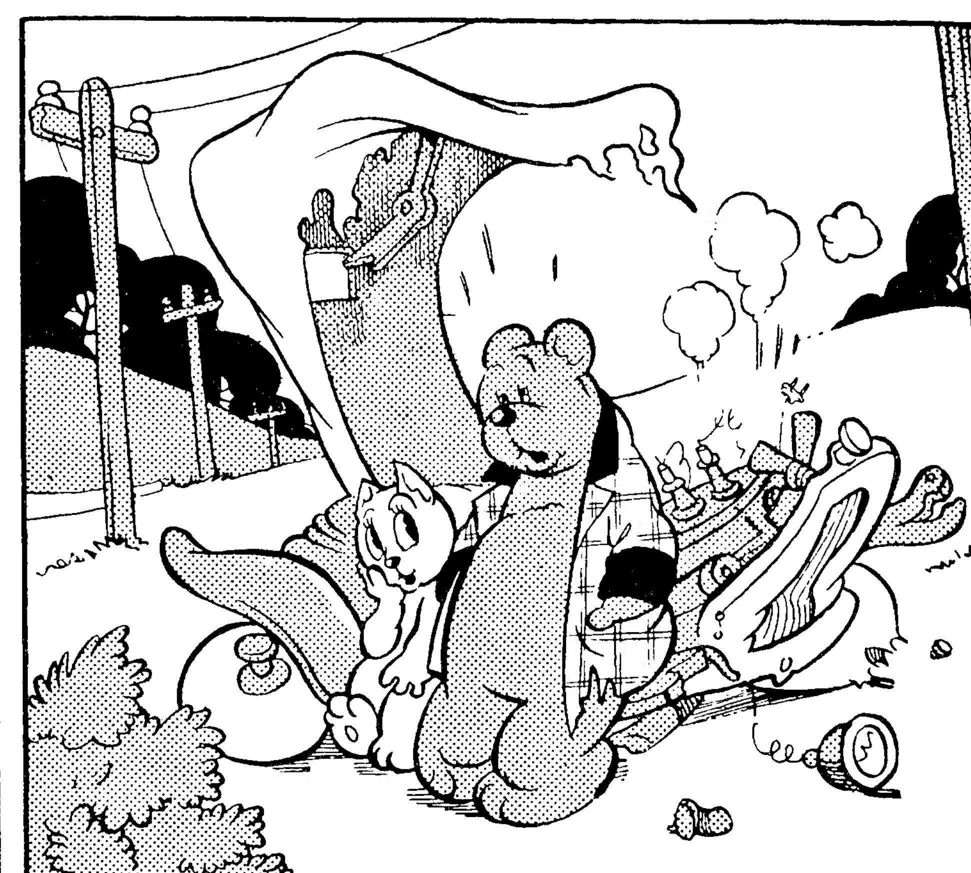

'De Oude Schicht is in een puike conditie!' zei heer Bommel trots, terwijl ze knetterend en stomend een steile heuvel beklommen.
'Vanmorgen heb ik de tandwieltjes wat afgevijld en het stuur wat losser gezet en ook heb ik de benzinetoevoer wat ruimer genomen. Tevens heb ik een scheut spiritus in het koelwater gedaan en er een extra accu bijgezet, zodat ik nu voort kan! Let maar eens op hoe heerlijk de wagen loopt! Er is geen twijfel aan, dat ik die prijs zal krijgen! Ha! Dit is nu net iets voor een Bommel! Een sport voor een heer, die autowedstrijd, zeg nu zelf, jonge vriend! Men kan rustig en waardig achter een stuur zitten zonder zich af te matten! Alles komt aan op een vaste blik en een zekere hand...'
'Ja, ja!' zei Tom Poes. 'Dat is wel zo! Maar vindt u niet, dat er erg veel rook uit die knop komt, heer Ollie? Zouden we niet te vlug gaan? En zou die spiritus in dat koelwater wel goed zijn?'
'Een vaste blik en een zekere hand!' hernam heer Ollie met verheffing van stem. 'Een heer van mijn stand kan aan zo'n wedstrijd meedoen, zonder zijn waardigheid te verliezen, geen gehijg en gedraaf, geen gezwoeg – met vertrokken-gelaatstrekken! Alleen maar zitten! Zwijgend en stoer, vastberaden en beheerst, meester over de techniek...'
Op dat moment klonk er een ontzettende knal! De Oude Schicht steigerde en schoot alles wat er in hem zat de lucht in. Ook heer Ollie en Tom Poes vlogen in rookwolken gehuld, te zamen met enige onderdelen de wolken tegemoet.

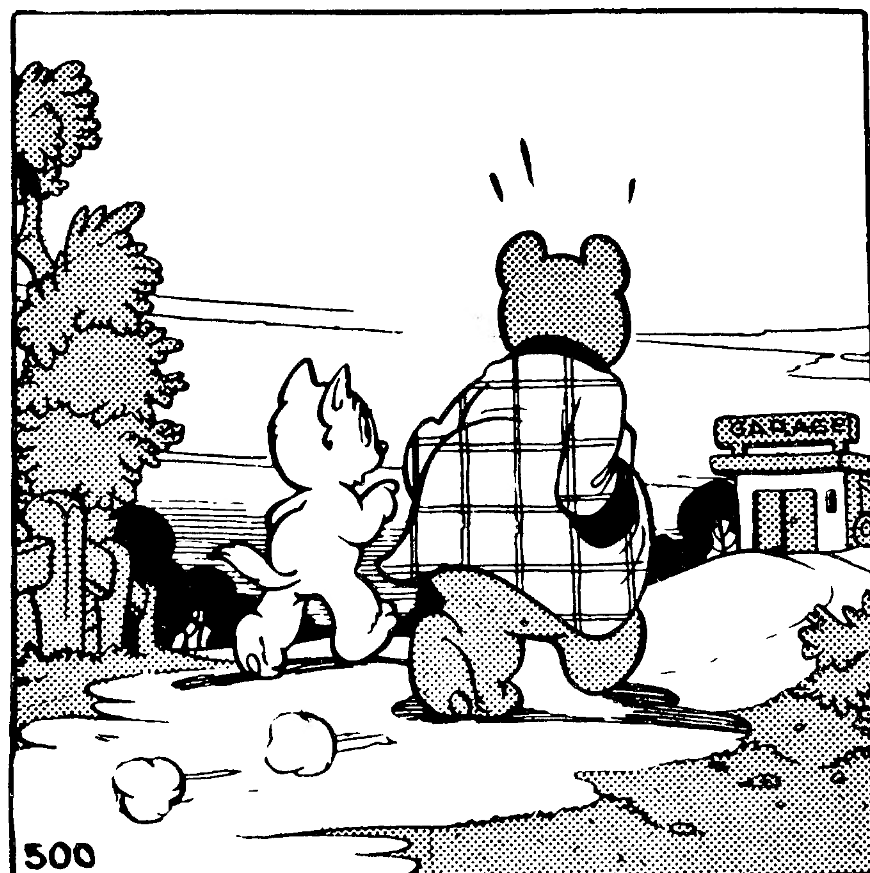
Het was duidelijk, dat er een ramp gebeurd was. Toen de rookwolken wat waren opgetrokken, kon men heer Bommel waarnemen, hangende in een telegraafpaal, terwijl Tom Poes langzaam weer tot zichzelf kwam. Het duurde een hele tijd voordat heer Ollie zijn jas uit de paal had losgemaakt en weer op zijn voeten stond. 'Wah... wahwas... was wastat?' vroeg hij beverig. 'Wastat een b-bom? Wattistergebeurd? Watwastat?'

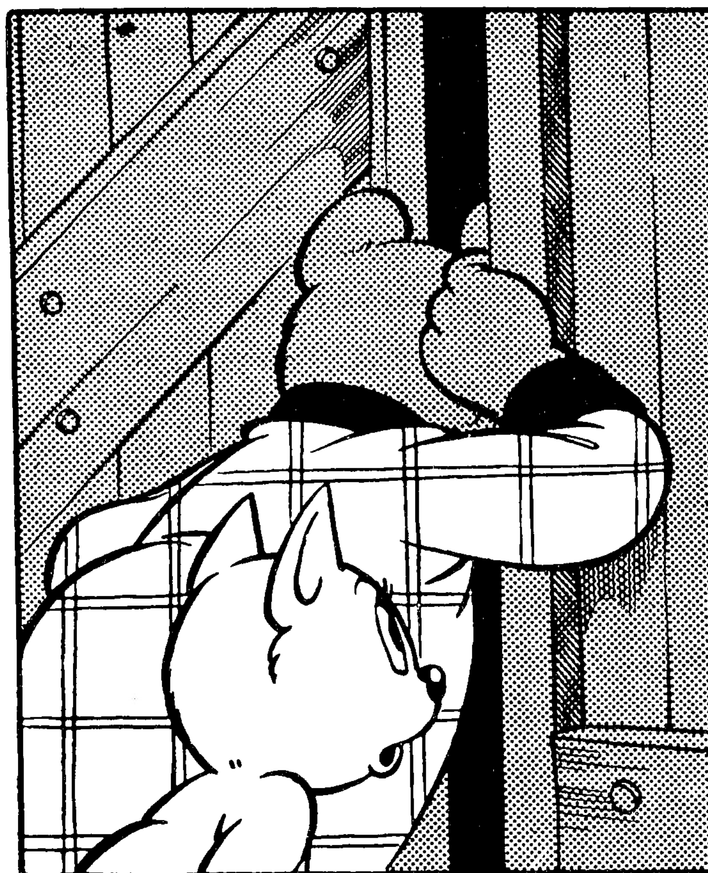
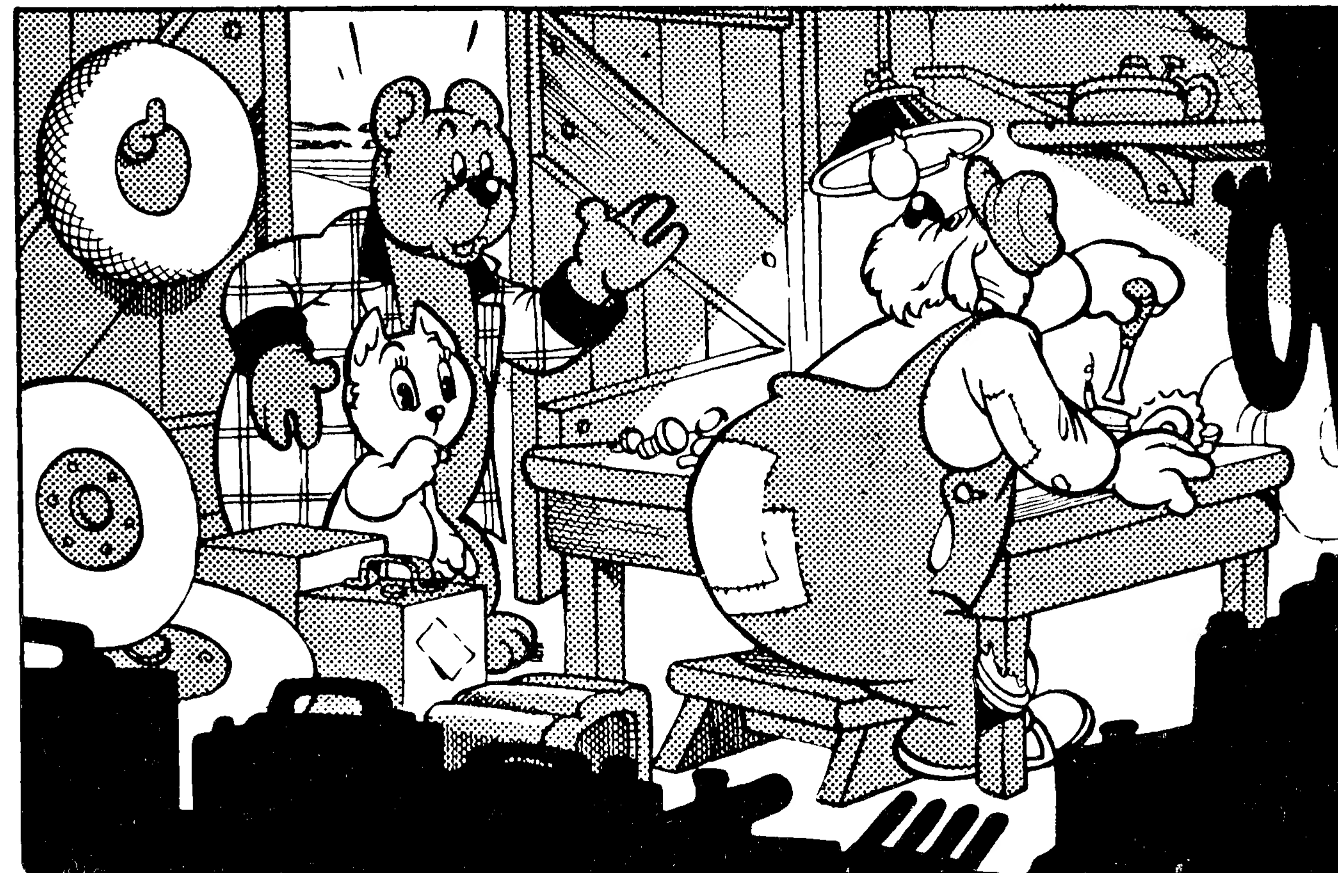
'Dat was de Oude Schicht!' zei Tom Poes. 'Hij had er genoeg van, denk ik. Hij hield niet van die snelheid denk ik. Kijk maar, heer Ollie! De hele motor is uit elkaar gevlogen!'

'Dat zie ik ook wel!' mompelde heer Bommel. Hij trok de scheuren in zijn jas wat bij elkaar en keek huilerig naar de overblijfselen van zijn auto. Toen ging hij met een diepe zucht op een van de treeplanken zitten.

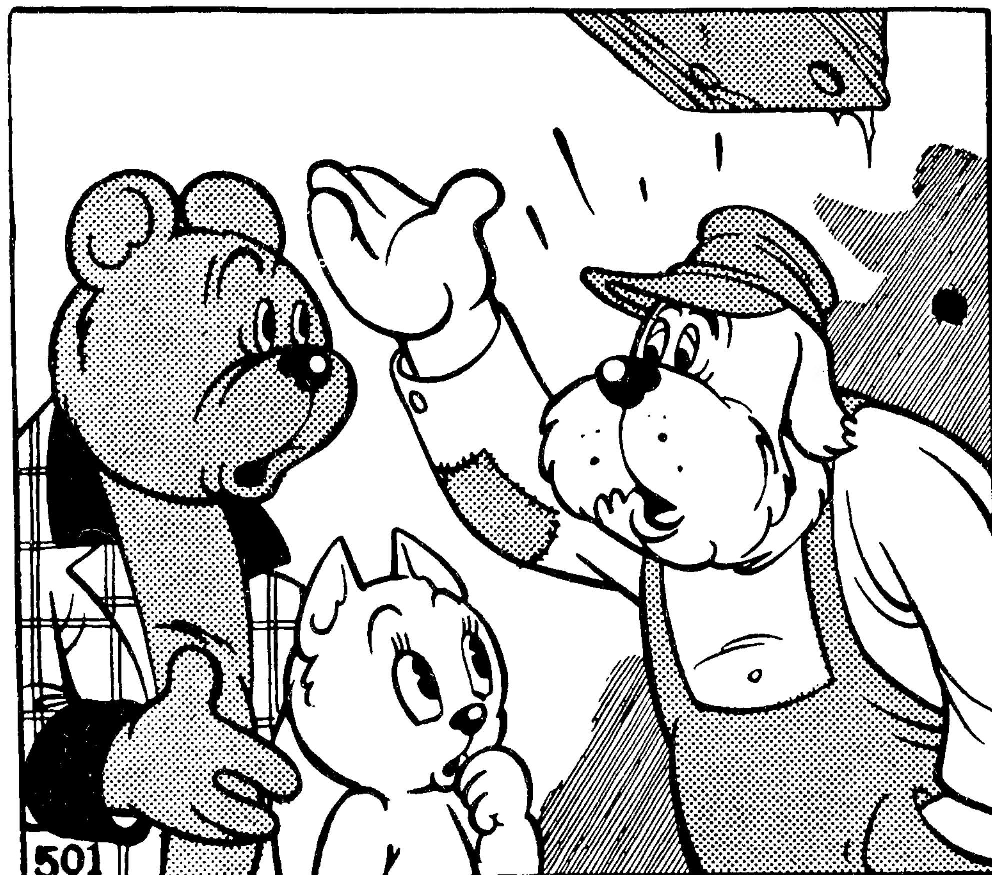
'Wat nu?' vroeg hij. 'Wat nu te doen? Die wedstrijd is afgelopen voor mij, jonge vriend! Wat een toestand! Wat zal men wel denken? Ik had me al laten inschrijven! Heer Olivier B. Bommel durft niet, zal men denken. "Zijn wagen deugde niet" zal men zeggen. Men zal mij achter mijn rug uitlachen. "Haha!" zal men schertsen, "die Oude Schicht is een auto van niets! We hebben dat altijd al gedacht! Het model is waarschijnlijk verouderd!" En wat kan ik doen? Wat kan ik zeggen? Niets, als je begrijpt wat ik bedoel!'

'Ik begrijp het!' zei Tom Poes. 'Maar het is nog geen woensdag, heer Ollie. Misschien kan de motor nog worden opgeknapt! Moed houden!'

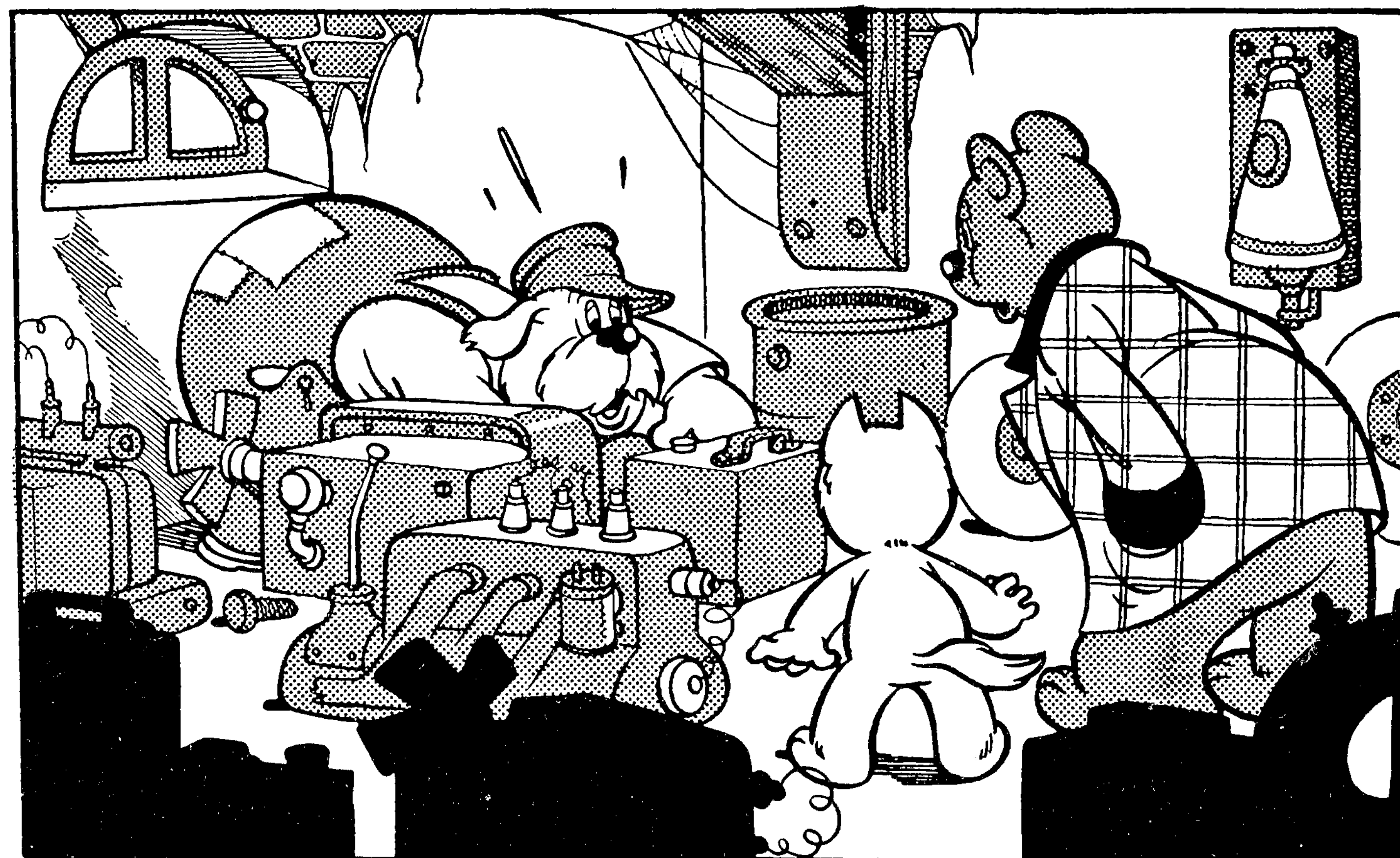

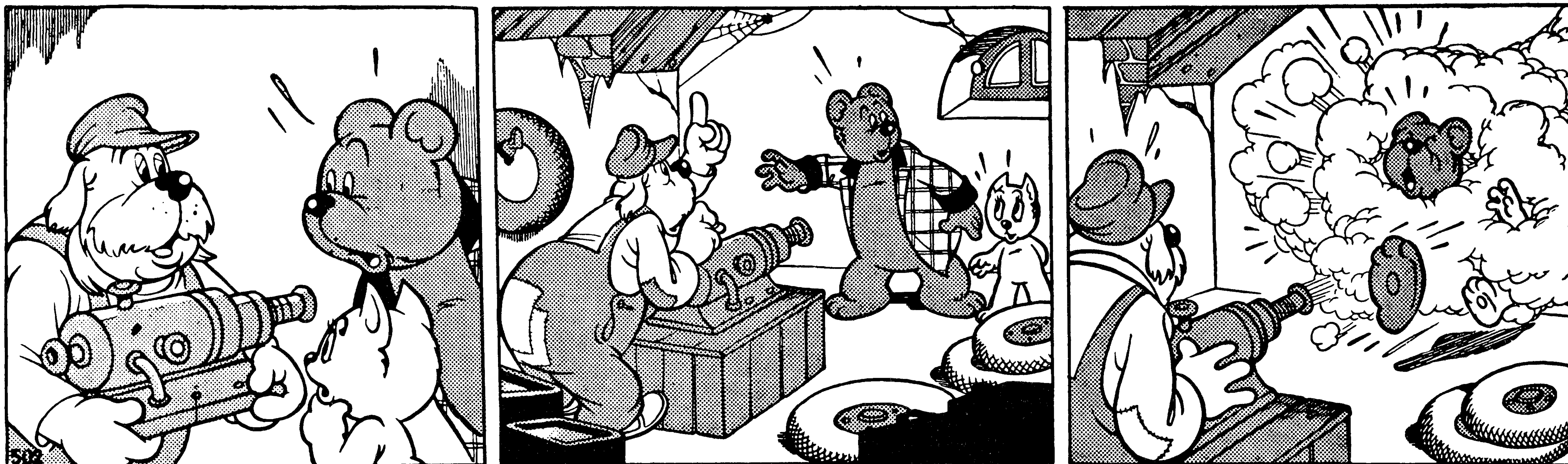
'Welaan! Daar is een garage!' zei heer Bommel. 'Hm... ik vind het nooit prettig om mijn goede wagen aan een vreemde toe te vertrouwen.'
'Er is nu anders niet veel meer van uw goede wagen over!' zei Tom Poes. 'Hij ziet er uit alsof hij rijp is voor een autokerkhof!'
'Je toon is grof!' zei heer Bommel terechtwijzend. 'Je denkt te vaak, dat je grappig bent, jonge vriend! Dat is de moeilijkheid met jou! Houd je dat voor gezegd! Maar overigens geef ik toe, dat ik niet in staat ben om dit geval persoonlijk op te lossen. De motor is eh... àl te zeer in stukjes, als je begrijpt wat ik bedoel!'
Zo sprekende waren ze intussen bij de garage aangekomen. Het was een vervallen en rommelig bouwwerkje, dat er uitzag alsof het door iedereen vergeten was en heer Bommel stak dan ook enigszins aarzelend zijn hoofd in de deuropening.
'Volk?' riep hij vragend.
'Kom d'r in! Kom d'r in!' bromde een stem uit de duisternis en een zware, oudachtige baas maakte zich los uit een stapel auto-onderdelen.
'Eh... ik heb een ongelukje gehad met mijn wagen,' begon heer Ollie. 'Er is iets een beetje stuk gesprongen in de motor en er is een wiel een ietsje los getrild. Wilt u eens kijken?'
'Kijken?' gromde de garagebaas neerslachtig. 'Kijken? Wat verdien ik daar mee? Kan je zelf niet kijken?'
'Haha!' zei heer Ollie. 'Hm... ik bedoel... eh... wilt u hem maken?'

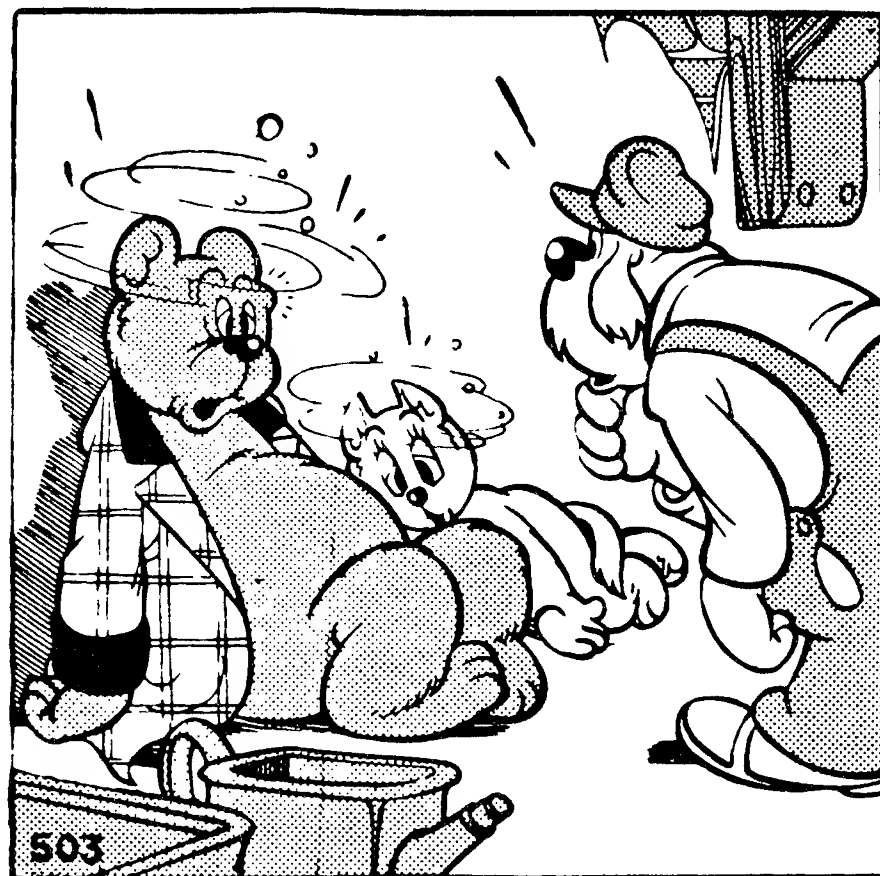

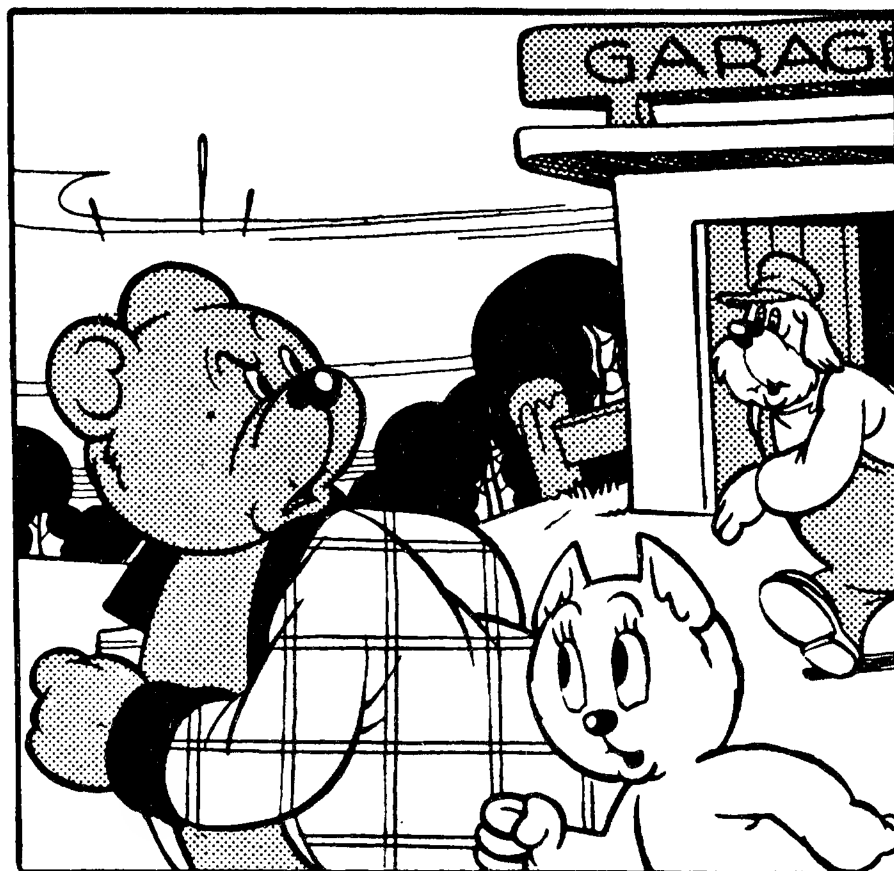

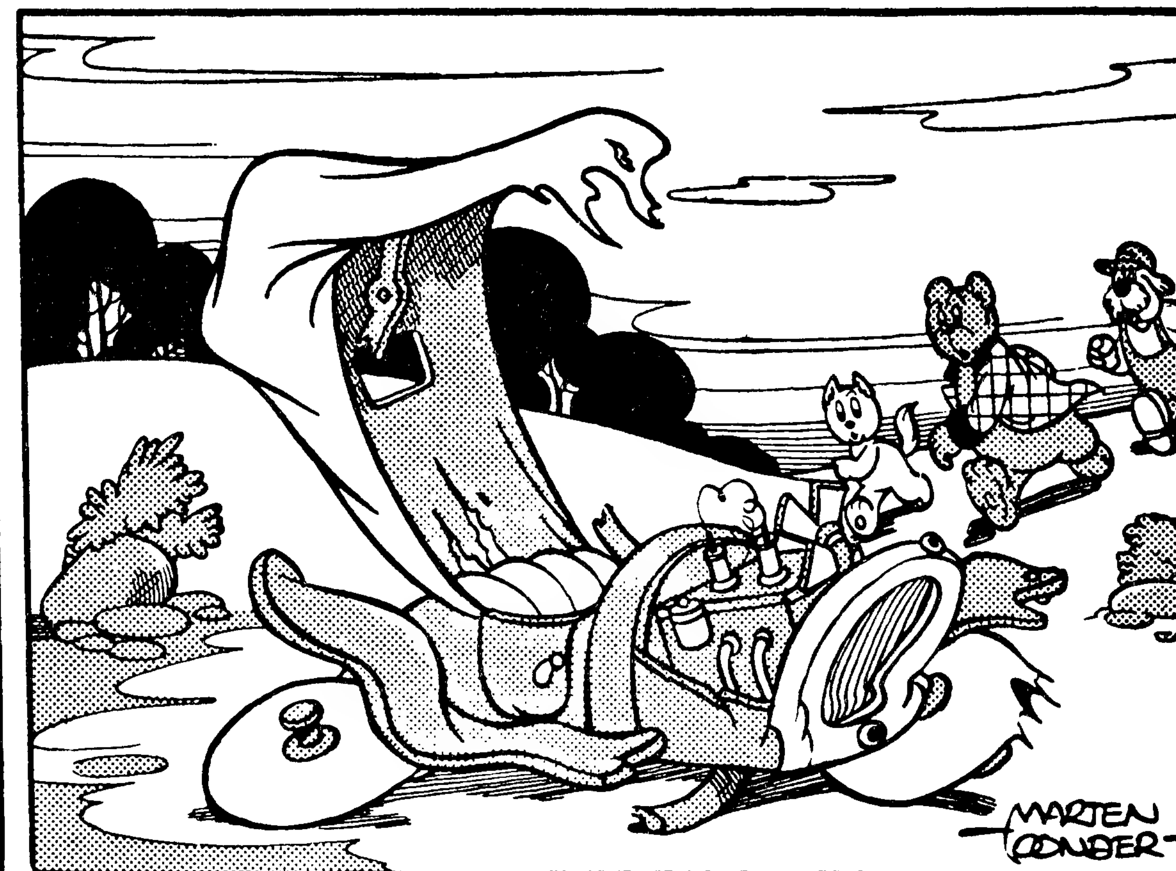
'Hm!' zei de eigenaar van de garage somber, 'of ik je wagen wil repareren? Hm, ik weet het nog niet!'
'Weet u dat niet?' vroeg heer Ollie verontwaardigd. 'Ik betaal er toch voor? Ik ben een heer en ik betaal contant, niet waar Tom Poes?'
'Hm!' zei de garagebaas. 'Dan ben je zeker een zwarte handelaar! Nee, meneer! Dit vak is niets meer tegenwoordig. Allerlei volk komt maar met allerlei soort snertwagens en verwacht dat wij, autoherstelplaatsondernemers, maar direct klaar staan! Bah! Nee, meneer! Er is geen aardigheid meer aan! Werken en nog eens werken. Ik heb er geen zin meer in. Laat die prutsauto naar de maan rijden, voor mijn part! Maak hem zelf!'
'U gaat te ver, goede man!' zei heer Bommel uit de hoogte. 'U bent geen heer! Zo verliest u uw klanten! Er zal een tijd komen, dat u blij bent wanneer u een schroefje van mijn auto voor twee centen vast mag draaien. Maar dat zal ik dan zèlf doen. Ik zal glimlachen en zeggen: Nee, goede man, dank je, ik repareer mijn wagen zèlf! En dan kunt u met veters langs de deuren venten! Kom, Tom Poes, we gaan!'
'Best!' zei de garagehouder. Hij keerde zich om en begon tussen zijn rommel te scharrelen. Hij schoof achteloos enige motoren opzij, wierp enkele benzineblikken in een hoek en floot een droevig deuntje tussen zijn tanden.
'Dan gáán we maar!' zei heer Bommel dreigend.
'Ik dacht, dat je al weg was!' zei de garagehouder. 'Waar wacht je op?'
'Deze heer wil zijn auto graag gerepareerd hebben!' legde Tom Poes uit. 'Hij heeft nog wat tabak en hij wil vooruit betalen!'
'Had dat eerder gezegd!' mopperde de wakkere ondernemer. 'Op zo'n manier vermorsen we maar tijd! Waar is die tabak?'

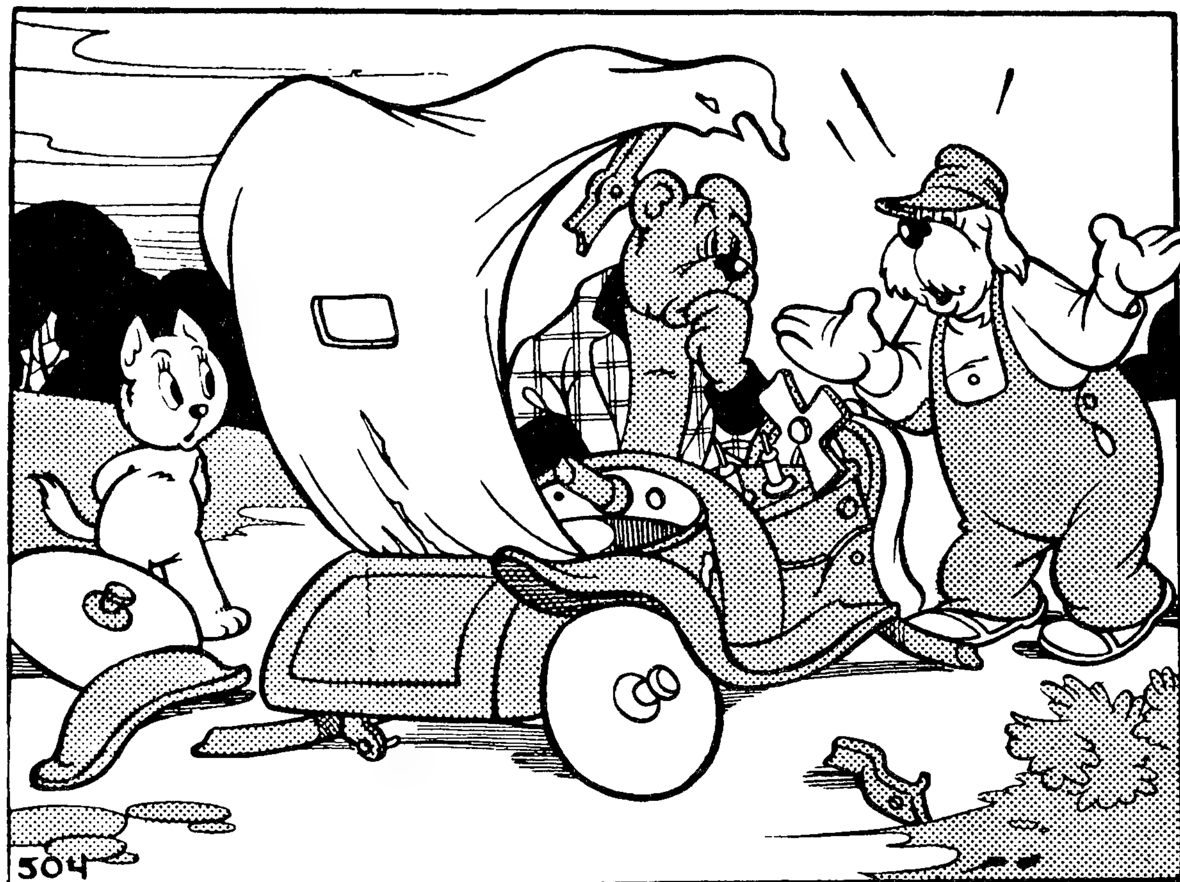
De garage-ondernemer stak de inhoud van heer Bommel's tabakszak tussen zijn kiezen en begon te kauwen.
'Kijk!' zei hij. 'Nu we hier toch zo bezig zijn zal ik je eens iets aardigs laten zien, meneer! Kijk, een straalmotortje dat er wezen mag! Zèlf gebouwd in de avonduren, onder de lamp met moeder de vrouw naast de theepot, om zo te zeggen! Dit is nog vakwerk, al zeg ik het zelf! Zo'n apparaat verwerken ze tegenwoordig niet meer in die glimmende stukken blik! Kijk maar eens goed!'
'Hm, ja, ja, erg mooi!' zei heer Bommel twijfelachtig.
'Kijk,' zei de garagebaas, 'géén gedoe met versnellingen, geen gefrunnik met uitlaatklepjes, géén gesol met accu's. Ik druk op een knop en rrrrt! Daar gaat-ie! Ga daar maar eens staan dan zal ik u eens iets laten zien!'
'Maar hoe zit het nu met mijn auto?' vroeg heer Bommel voorzichtig. 'Gaat u hem nog repareren?'
Daar gaf de autohersteller echter geen antwoord op. Hij was druk in de weer om zijn straalmotortje een zo gunstig mogelijke plaats te geven. Overigens was het merkwaardig om te zien hoe de eerst zo stugge vakman zich ontpopte als een onderhoudend en aangenaam spreker. (Het is niet te zeggen of dat nu van de tabak, of van de motor kwam. Ik houd het op de tabak, die wil nog wel eens helpen.)
'Let op!' sprak de technicus, 'door inschakeling van dit spietje maak ik kortsluiting in het gaskomfoortje, dat ik in de boeg van de machien heb gebouwd. U moet eens opletten, hoe die uitlaat meehelpt, om de kracht te vergroten! Het is regelrecht knap, al zeg ik het zelf!'
Op hetzelfde moment drukte hij op een knopje en met een daverende reeks knallen begon de motor te werken. Heer Bommel en Tom Poes werden weggeschoten als erwten uit een katapult...

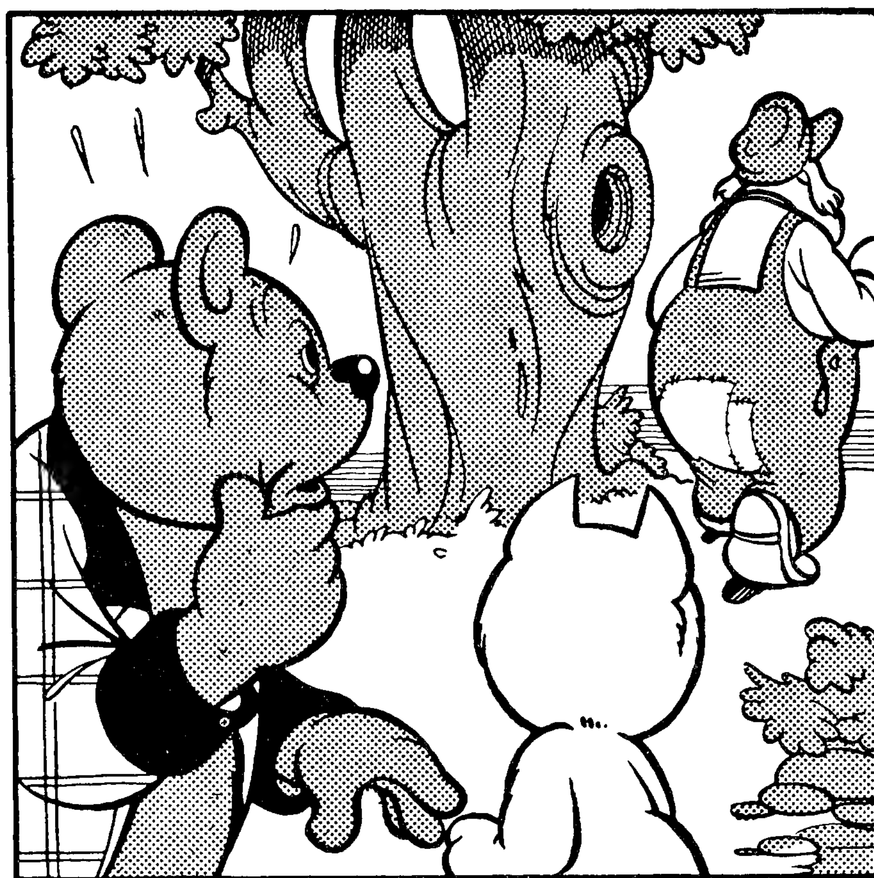
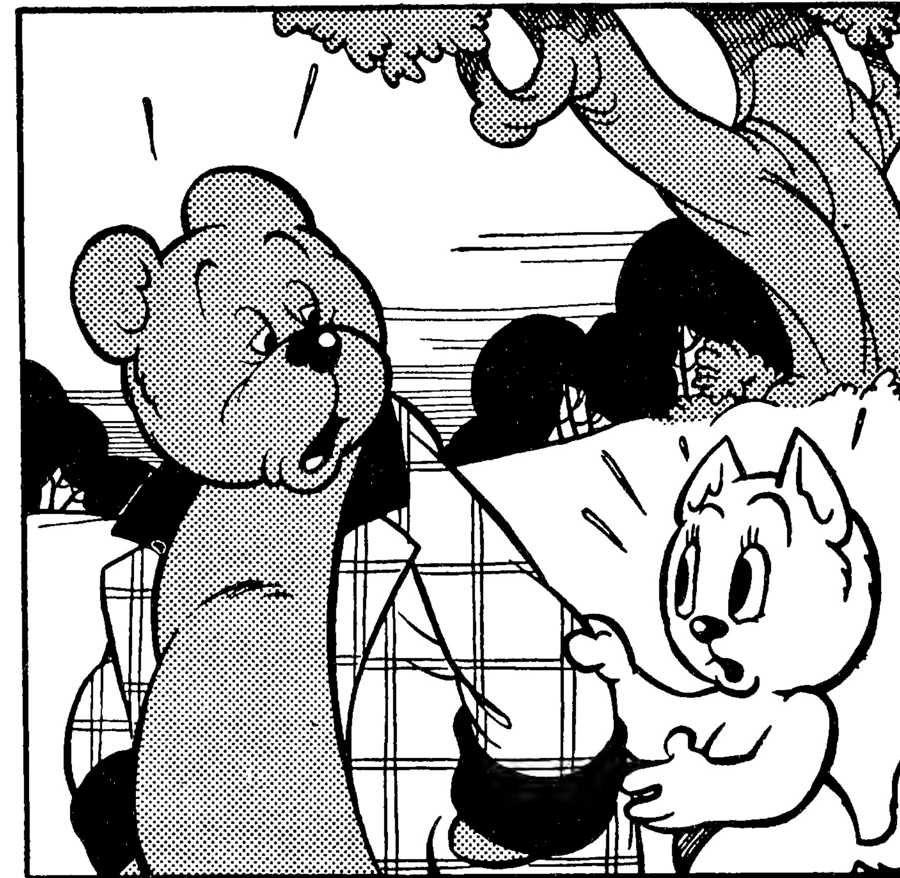

De autohersteller schakelde de motor uit en boog zich bezorgd over zijn klanten. Tom Poes en heer Bommel lagen versuft in een hoek van de rommelige garage, terwijl enige bulten zich snel op hun hoofden begonnen te ontwikkelen, en staarden hem lodderig aan.
'Wel!?' vroeg de garagebaas. 'Was het niet geweldig? Hebt u op de kracht van dat machientje gelet? Hebt u gezien hoe...'
'Bah!' zei heer Ollie, langzaam overeind krabbelend. 'Ik heb er genoeg van! Ik kom hier om mijn auto te laten herstellen, ik word onheus door u bejegend, u eet mijn tabaksrantsoen op, u schiet een motor op mij af en nu moet ik nog zeggen, dat het mooi is ook! Dat gaat te ver, goede man! Zó kan je een heer niet behandelen! Als je mijn auto nog wilt repareren kan je meegaan en anders laat je het! Zo! Dat is klare taal, niet waar? Kom mee, Tom Poes!' Heer Bommel verliet met grote passen de rommelige garage en liep in de richting van de Oude Schicht. 'Hij komt achter ons aan, jonge vriend!' fluisterde hij, terwijl hij even over zijn schouder loerde. 'Zo zie je! Je moet je nooit laten afschrikken door de lompe manieren van dit slag lieden!'
'Hm! Tja!' zei Tom Poes. 'En toch was het wel een bijzonder soort motor, dat hij daar had, heer Ollie! Daar zat kracht in!'
'Bah!' zei heer Bommel. 'Geef mij de Oude Schicht maar!'

‘Kijk!’ zei heer Bommel opgeruimd naar de Oude Schicht wijzend. ‘Hij is een beetje stuk, zoals u ziet! De motor is een beetje door de buitenkant heengeslagen, er zijn een paar cylindertjes afgevlogen en er zit ook een moertje los. Maar dat zult u vlug genoeg verholpen hebben, niet? Het is maar een kleinigheid, voor zover ik kan nagaan, maar het is toch beter om er even een vakman bij te halen, dacht ik zo! Ik heb er een beetje haast mee, want ik moet woensdag meedoen aan de Pier-race, u weet wel! Maar omdat het toch maar een kleinigheid is...’

‘Is dat alles?’ vroeg de garagebaas.

‘Ja, dat is alles!’ zei heer Bommel. ‘Niet zo erg, wel?’

‘Hm!’ zei de vakman nadenkend, ‘als ik die motor nu eens ging nakijken en opzij legde wat er nog goed aan is...’

‘Ja,’ zei heer Bommel opgewonden, ‘wat dan?’

‘Dan zou ik nèt genoeg onderdelen hebben om mijn horloge te repareren!’ vervolgde de technicus.

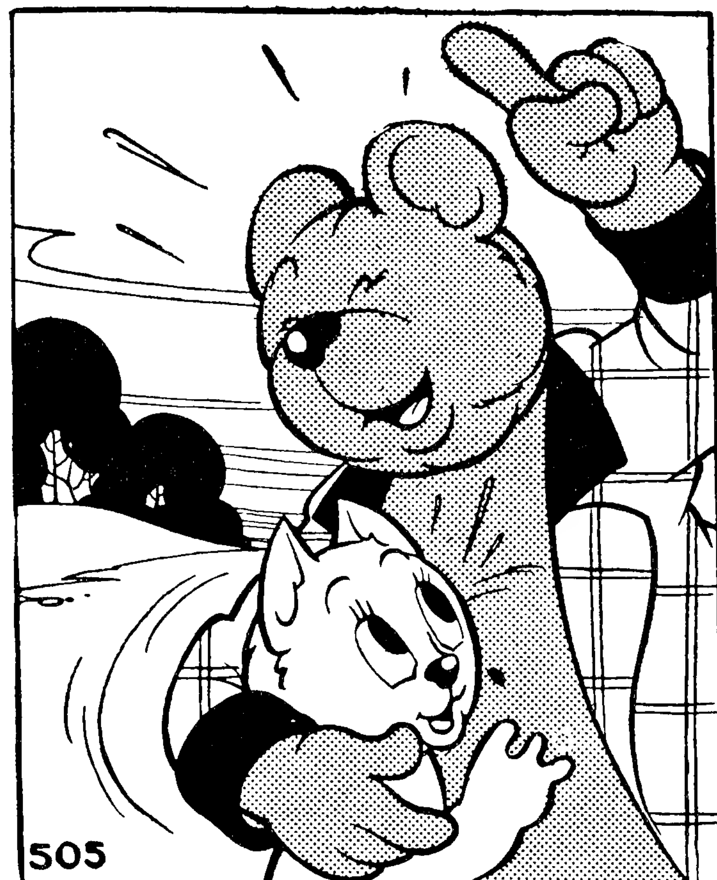
‘Wat bedoel je, goede man?’ vroeg heer Ollie verslagen.

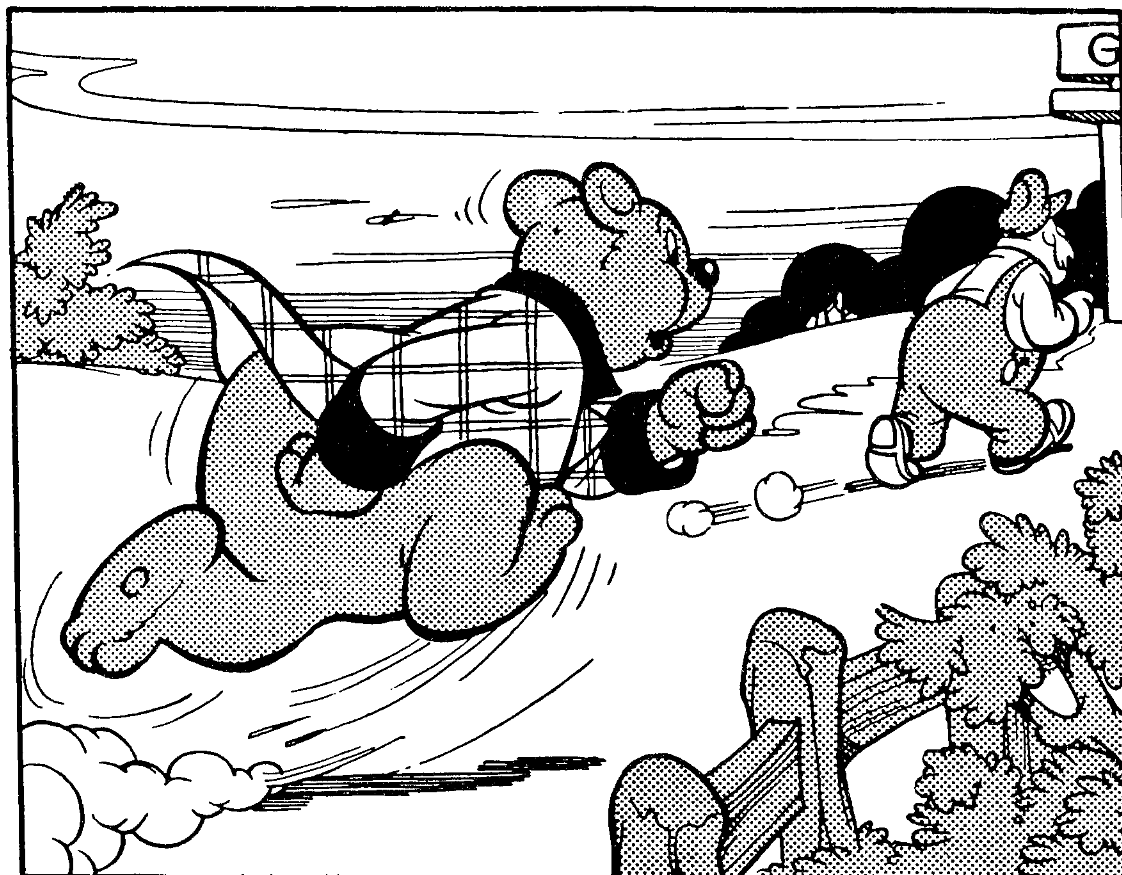
‘Ik bedoel, dat dit toestel ongeveer nog vijf centen waard is!’ zei de ander. ‘Hier begin ik niet meer aan, meneer. Gooi maar op de mesthoop!’ Hij keerde zich om en slofte weg, terwijl heer Bommel hem wanhopig nastaarde.

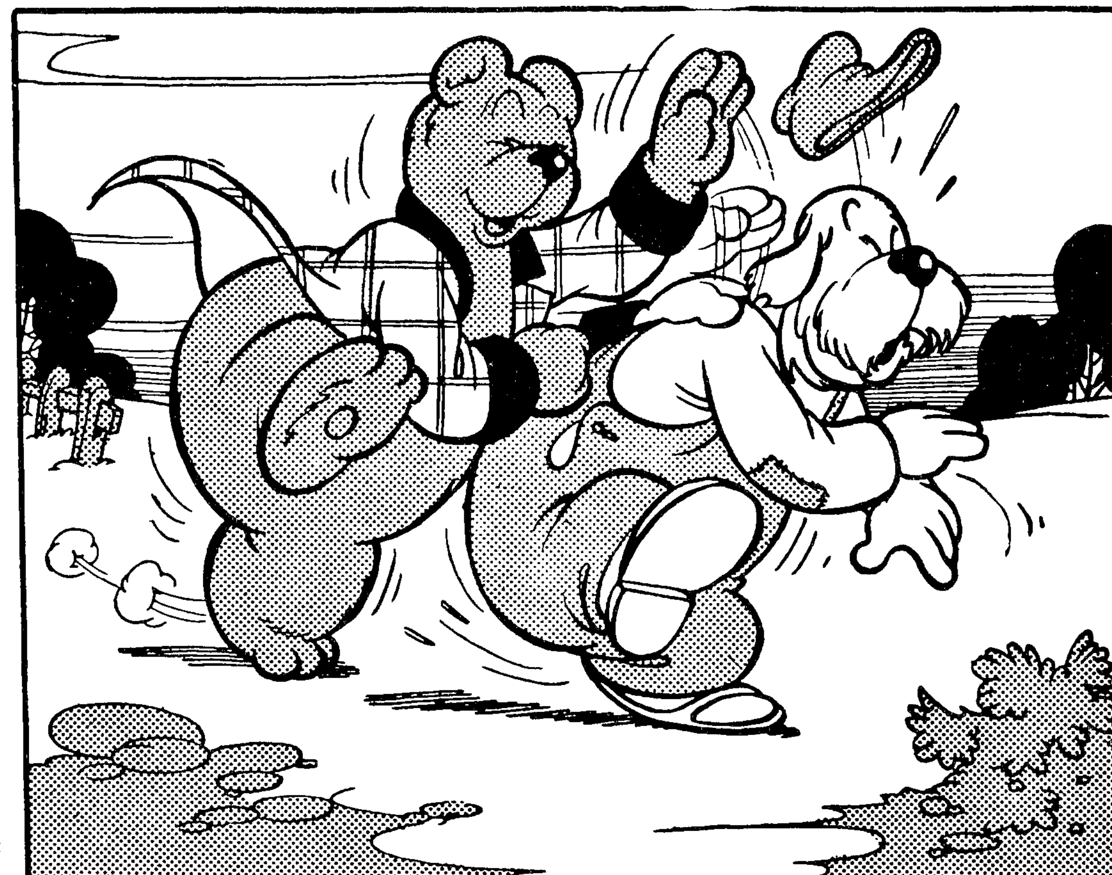
‘Wat nu, jonge vriend?’ klaagde hij. ‘Wat moet ik nu doen? Zou het werkelijk zo erg zijn? Zou dit het einde van de Oude Schicht zijn? Hoe moet het nu met die Pier-race? Zou die oude kerel zich niet vergissen? Zouden we niet naar...’

‘Wacht eens even, heer Ollie!’ zei Tom Poes. ‘Ik geloof, dat hij gelijk heeft! Deze motor is niet meer te herstellen! Maar ik weet wat beters!’

‘Wat is dat dan?’ vroeg heer Bommel.

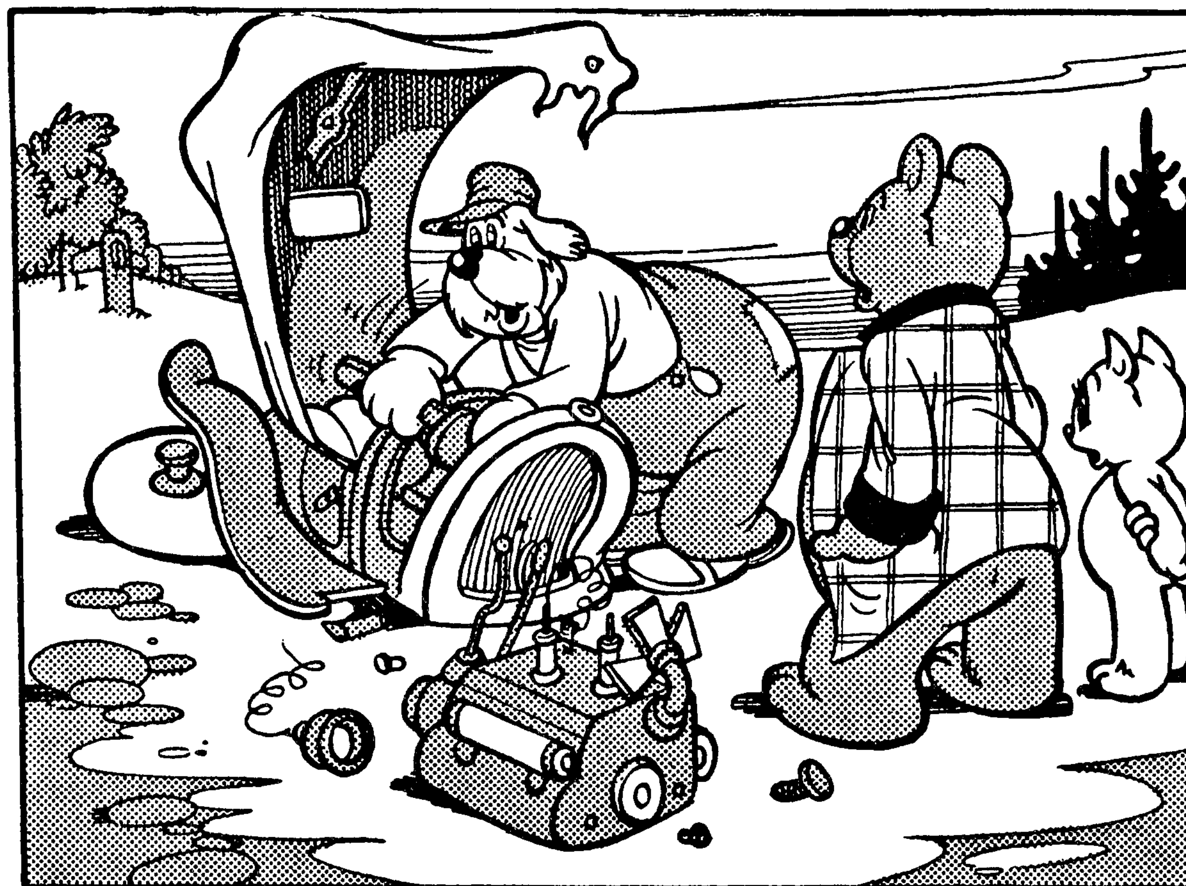
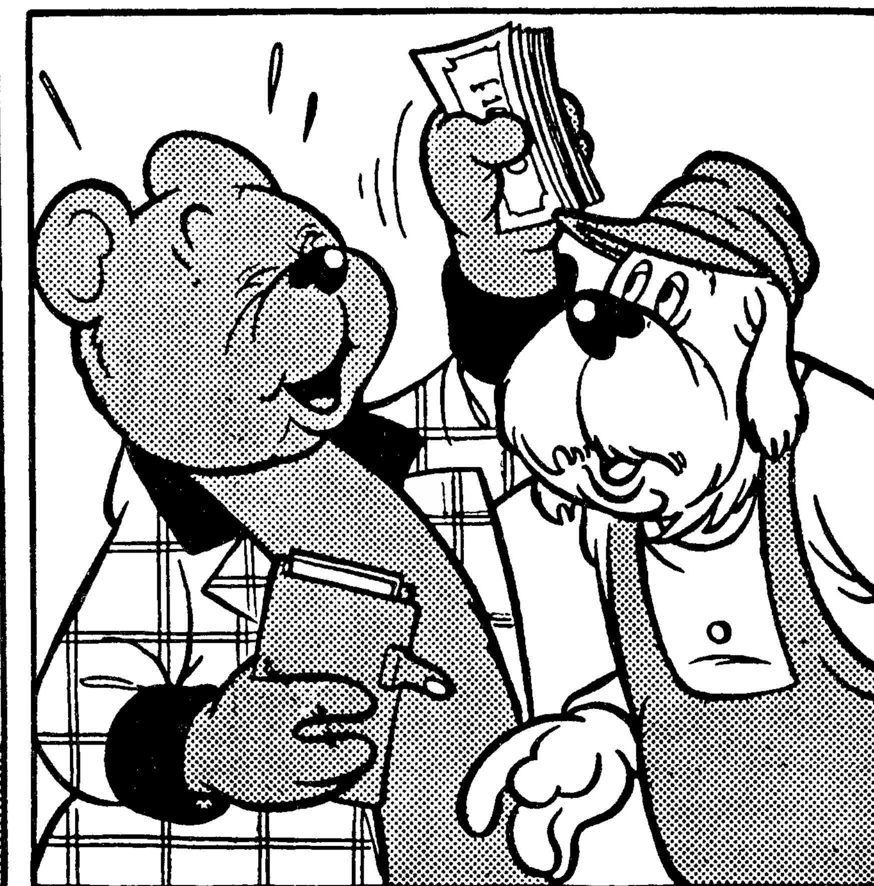

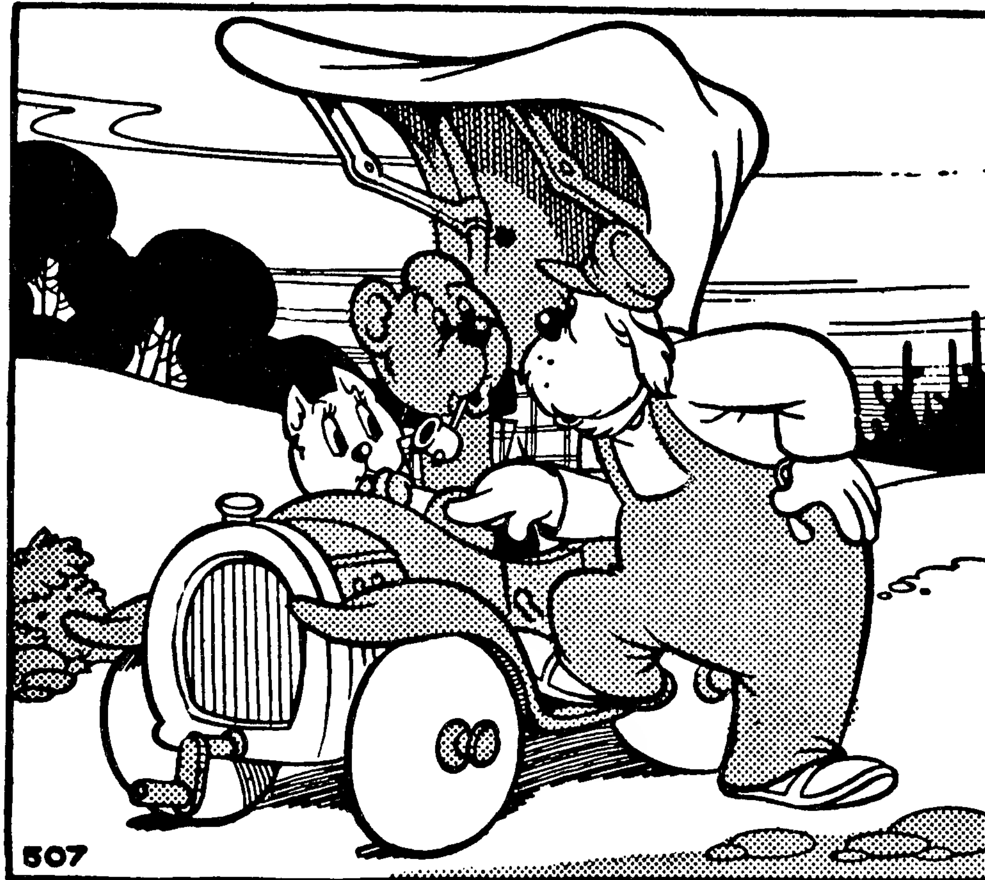

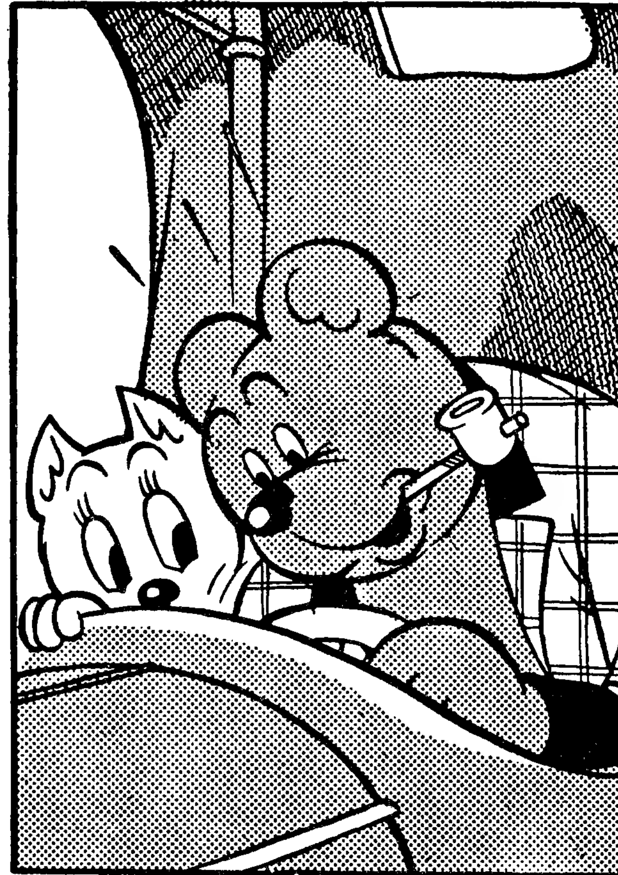
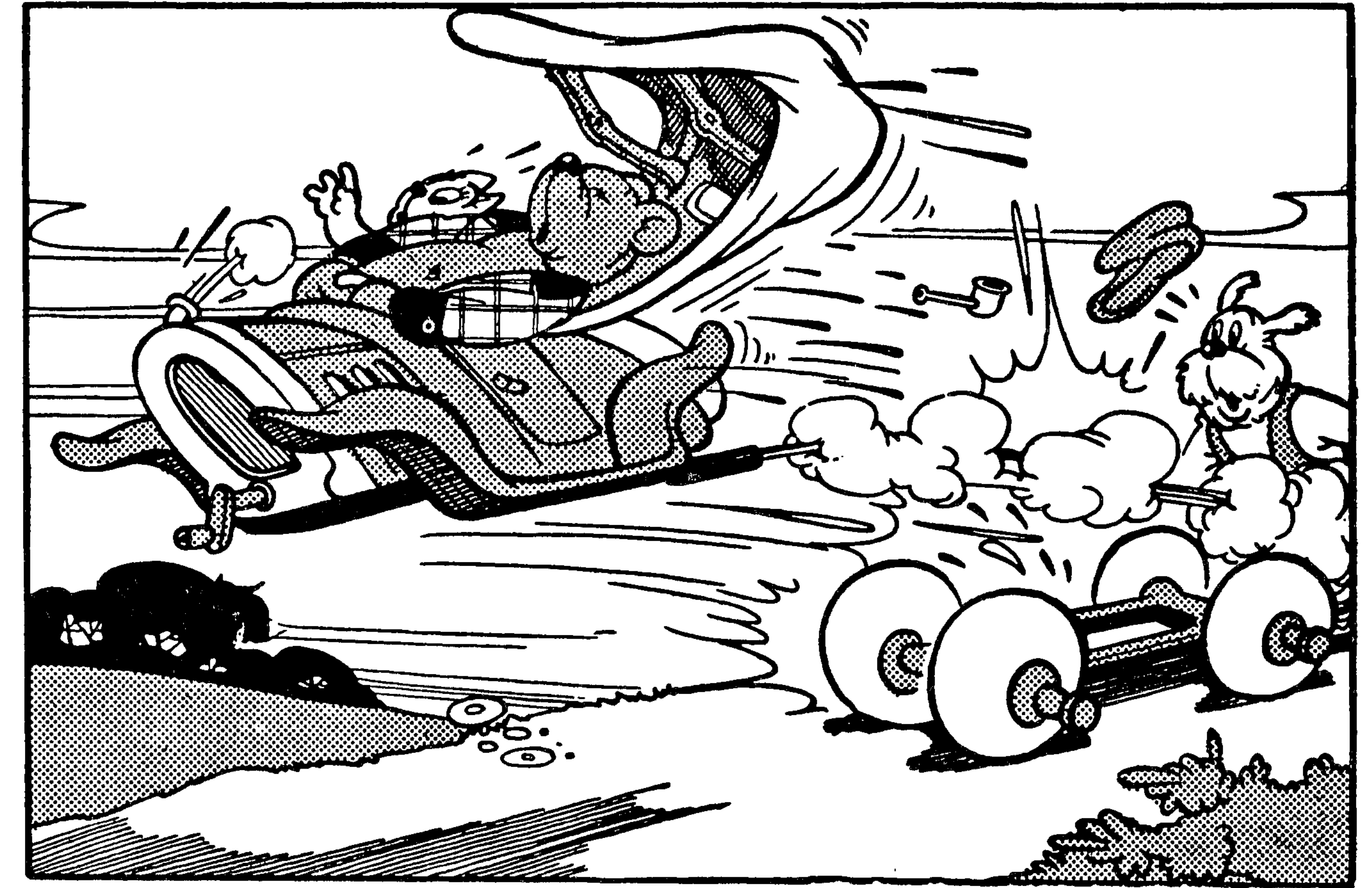
'U moet die garagehouder voorstellen om die andere motor in de Oude Schicht te zetten!' zei Tom Poes. 'U weet wel, die straalmotor die ons tegen de grond geslagen heeft! U kunt zeggen, wat u wilt, maar daar zat kracht in! En dit blijft toch maar oplappen! Deze motor is onbruikbaar, dat ziet u zelf!'
'Hm!' zei heer Ollie nadenkend. 'Je bedoelt die straalmotor... de motor die die oude garagebaas zelf onder de theepot gemaakt heeft... Hm... dat is geen slecht idee! Hm... eigenlijk is het een goed idee! Een erg best idee! Ik had het zèlf kunnen verzinnen!'
'Wacht eens even, Tom Poes! Ik ben zó terug! Ik moet even met die autohersteller praten! Even zaken doen, als je begrijpt wat ik bedoel!'
Heer Bommel snelde met grote sprongen achter de verdwijnende gestalte aan, terwijl een blijde glimlach zijn gelaat verhelderde.
'Hela!' riep hij. 'Hé baas! Wacht eens even!'
'Wat is er?' bromde de garage-ondernemer, lusteloos voortsjokkend. 'Ben je nu nog niet weg met je snertkarretje? Ik heb geen tijd om...' Op dat moment kreeg hij een klap op zijn schouders, dat hij door zijn knieën zakte.
'Vooruit, goede man!' jubelde heer Ollie. 'Ik koop die motor van je! Zeg maar, wat je er voor hebben wilt, ik betaal! Haal je machientje maar en zet hem in mijn wagen! Ha! Dat is een idee, wat? Ja, ja, daar moet je een Bommel voor zijn! Zeg maar, wat het moet kosten, vriend!'

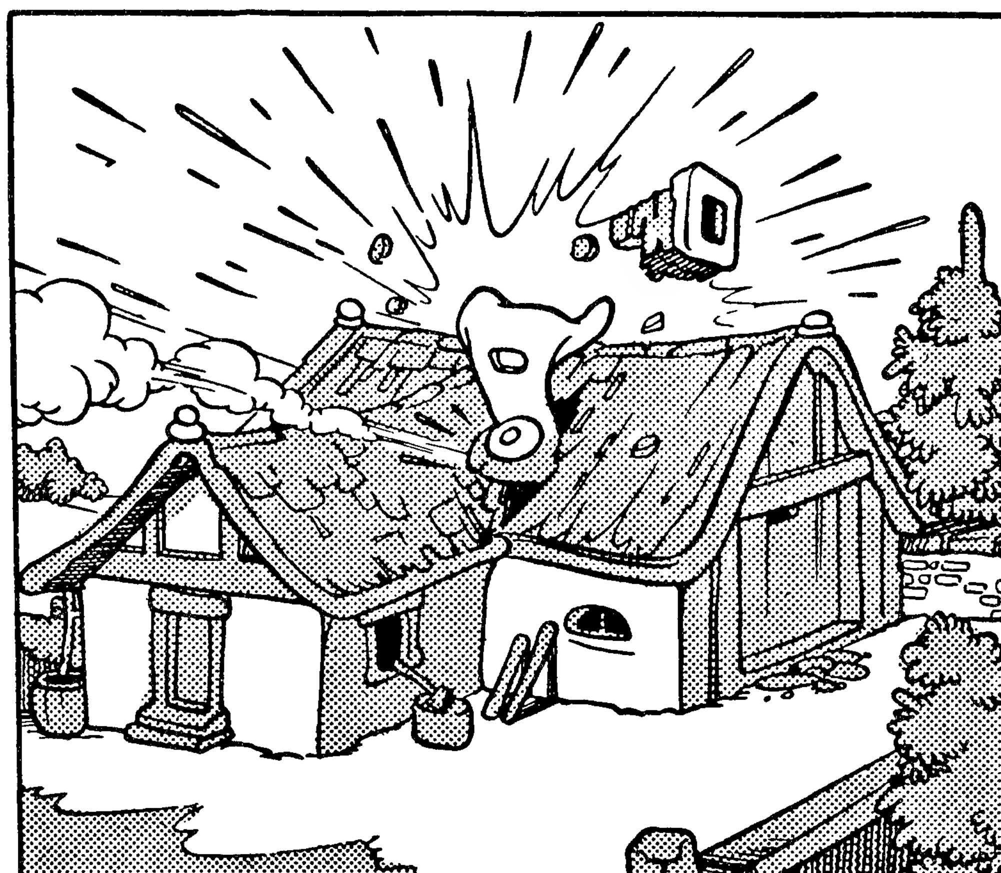
Tom Poes, die bij de resten van de Oude Schicht was achtergebleven, keek vol spanning naar de onderhandelingen die heer Bommel met de garagebaas voerde.
Het duurde lang, maar eindelijk schenen ze het toch eens geworden te zijn. De autohersteller verdween tenminste in zijn donker laboratorium en trad even later naar buiten met de vreemde motor in zijn armen.
‘Het is voor elkaar!’ riep heer Bommel. ‘De koop is gesloten, jonge vriend! Van nu af aan zal de Oude Schicht worden voortbewogen door het machientje, dat deze nijvere ambachtsman ontworpen heeft! Weliswaar was de oude motor niet te vervangen – je weet, dat ik altijd persoonlijk de herstellingen heb uitgevoerd – maar...’
‘Rommel!’ onderbrak de ambachtsman, die vol vuur bezig was de resten van de oude motor te verwijderen om de nieuwe te kunnen inzetten.
‘Tjonge, wat een verzameling oud roest! Wat een bende! Ik heb nog nooit zo iets gezien! Wie heeft eigenlijk deze oude motor de laatste keer hersteld?’
‘Hm... eh... nu je het zo vraagt... eh... ik geloof, dat Joost het gedaan heeft!’ zei heer Ollie, ‘eh... of heb jij het gedaan, Tom Poes?’
‘Ik?’ riep Tom Poes, ‘U zei daarnet, dat U zèlf altijd...’
‘Het doet er niet toe!’ zei heer Bommel, met een luchtig gebaar zijn portefeuille trekkend. ‘Hier is uw loon, goede man. Hartelijk dank voor de vlotte hulp. – Ik ben zeer tevreden over u en zal u bij mijn vrienden en relaties aanbevelen!’
‘Liever niet!’ zei de garagehouder. ‘Ik heb meer dan genoeg van al die klanten!’

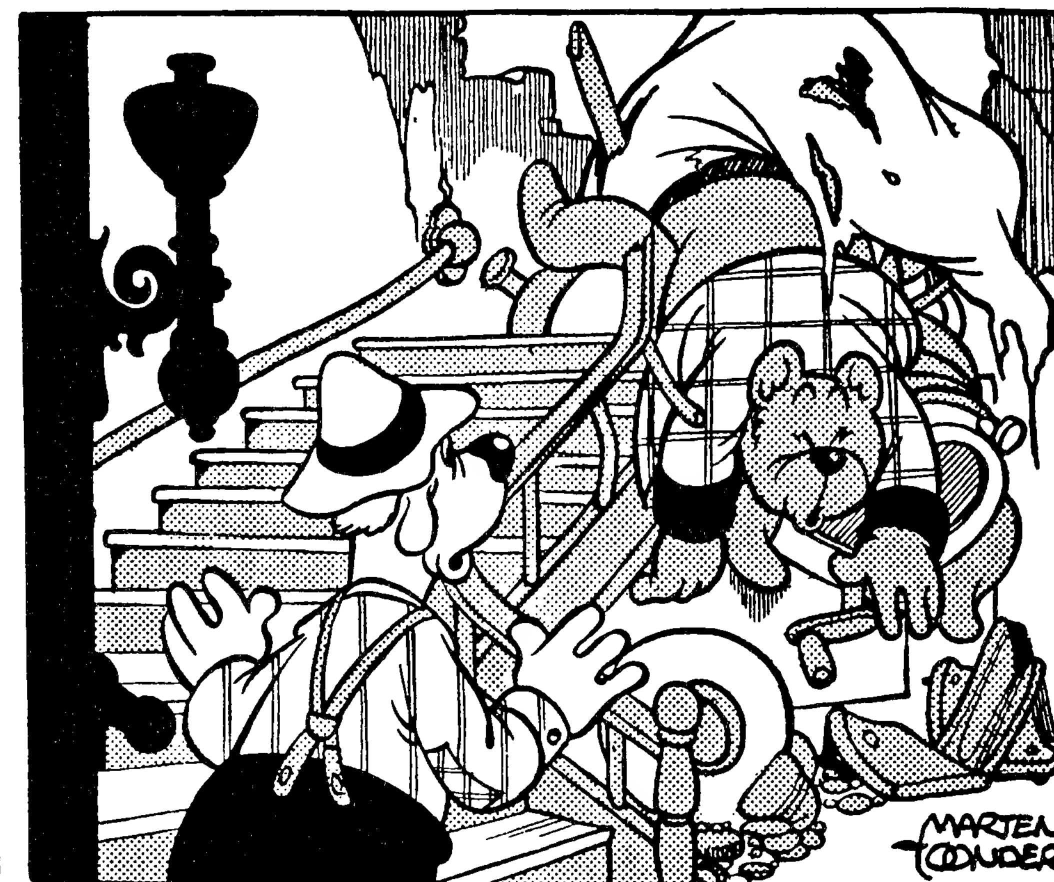

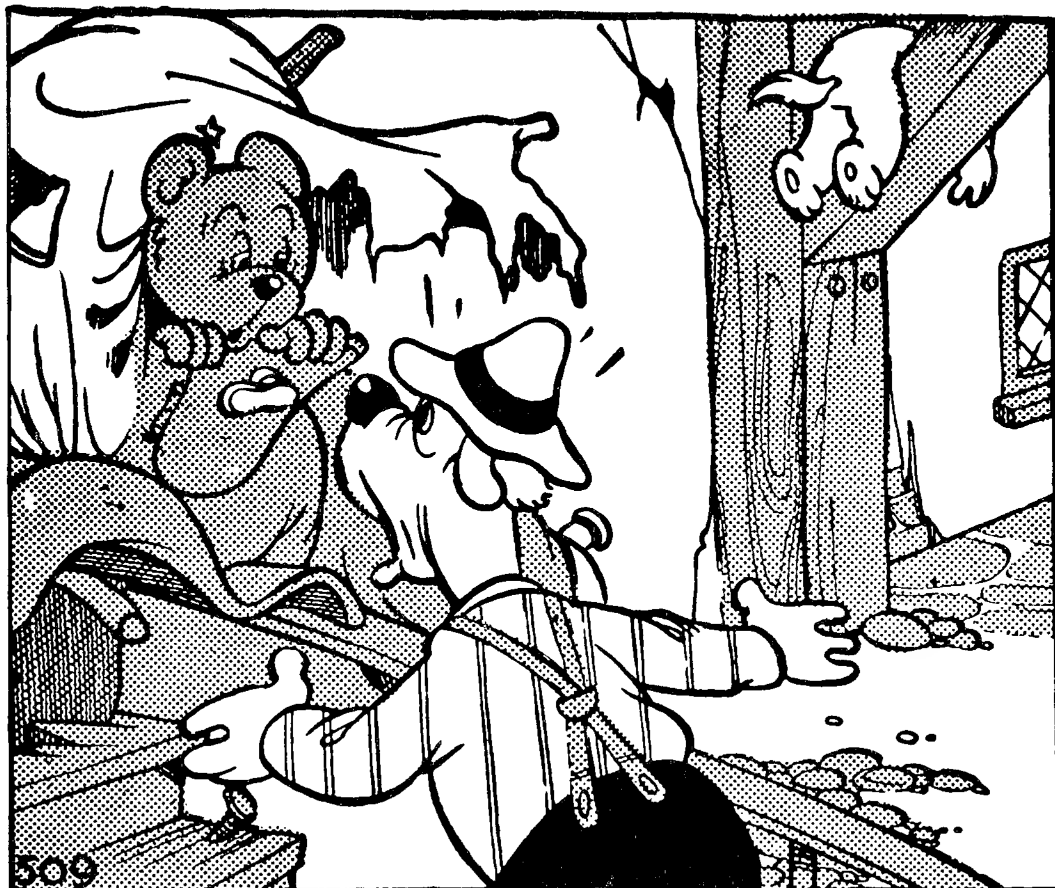
Tom Poes en heer Bommel klommen in de Oude Schicht en heer Ollie drukte op de starter.
'Voorzichtig!' waarschuwde de oude autohersteller.
'Deze motor is niet helemaal een gewone motor! De kracht, die hij ontwikkelt is eigenlijk voor een vliegmachine bestemd, ziet U? U moet vooral maar héél weinig gas geven, anders sta ik niet voor de gevolgen in!'
'Oho!' riep heer Bommel opgeruimd. 'Je spreekt tot een heer, die in een auto is opgegroeid, als je begrijpt wat ik bedoel, goede man! Je behoeft mij niets over dit soort vervoermiddelen te vertellen! Ik voel als het ware, wat zo'n motor doet en wat hij niet doet. Het is bij wijze van spreken een onderdeel van mijzelf! Het minste onregelmatigheidje snerpt door mijn ziel. Ik kan eenvoudig niet verdragen, dat er iets niet helemaal klopt. Je kunt volkomen rustig zijn... al was het de motor van een locomotief, er kan mij niets gebeuren! Let maar eens op! Ik druk op de starter... ik druk... eh... hm... op de starter...'
'Je drukt te hard, meneer!' zei de garagebaas.
'En bovendien sta je in de eerste versnelling... Op deze manier gebeuren er ongelukken! Je moet...'
Op hetzelfde moment klonk er een oorverdovende knal. De Oude Schicht begon te werken met zo'n ontzettende kracht, dat het onderstel bleef staan en de motor, met de carrosserie er aan, als een steen uit een katapult de lucht in schoot...

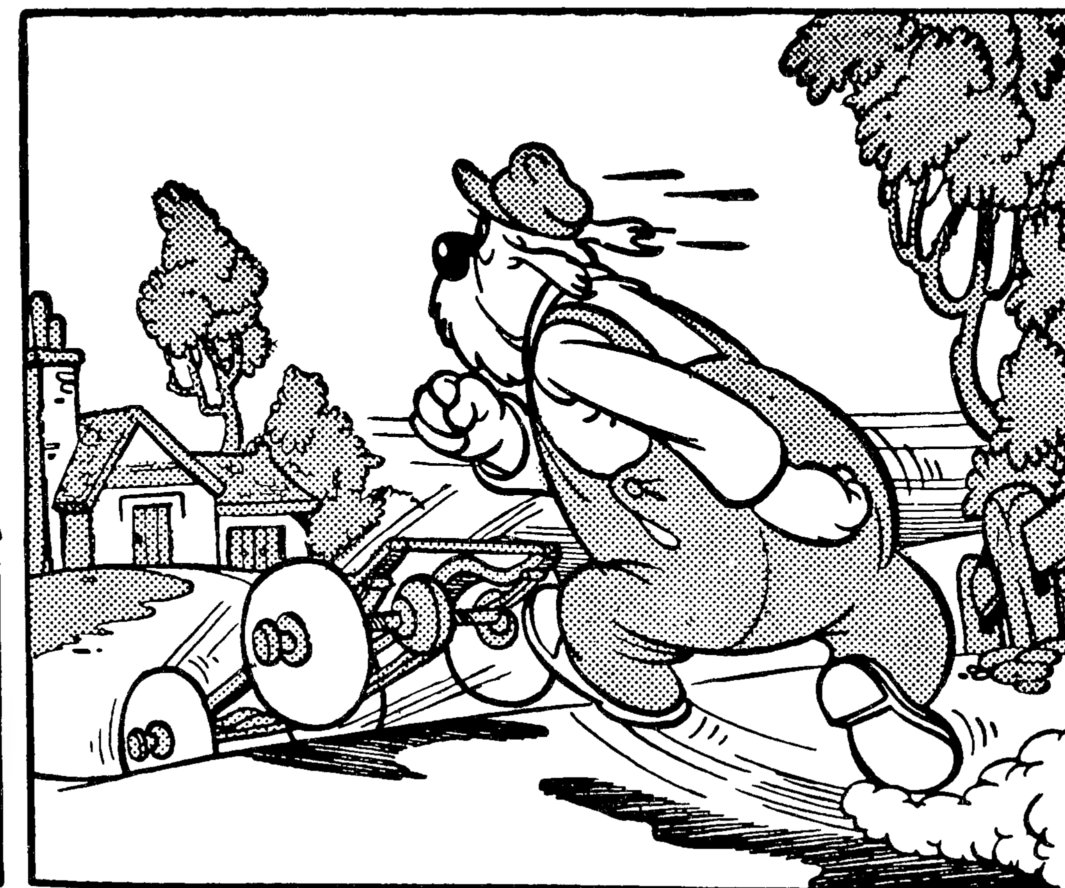

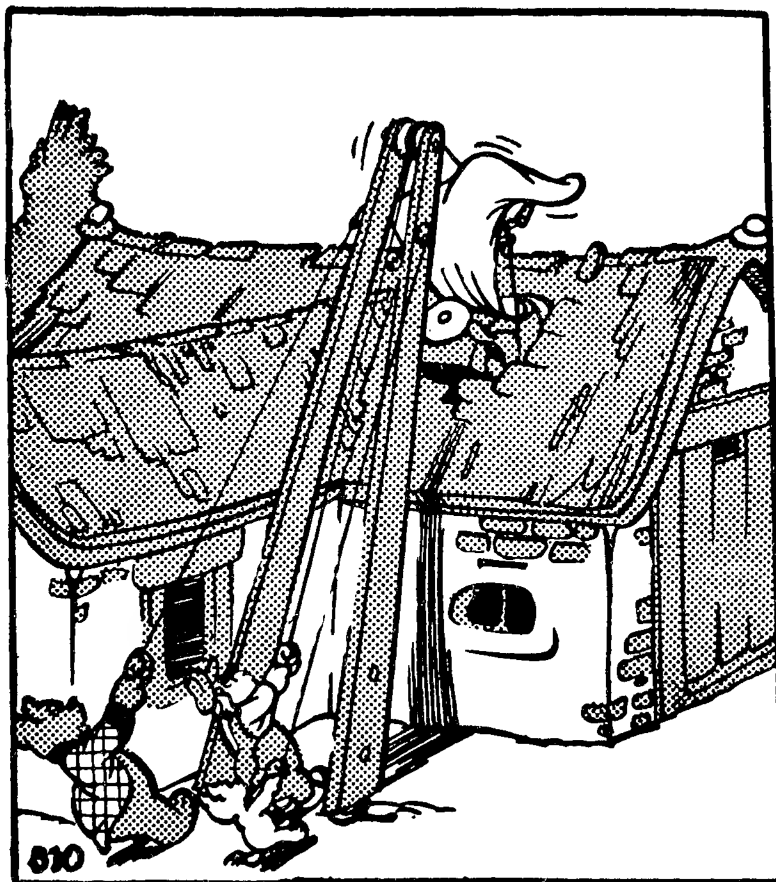

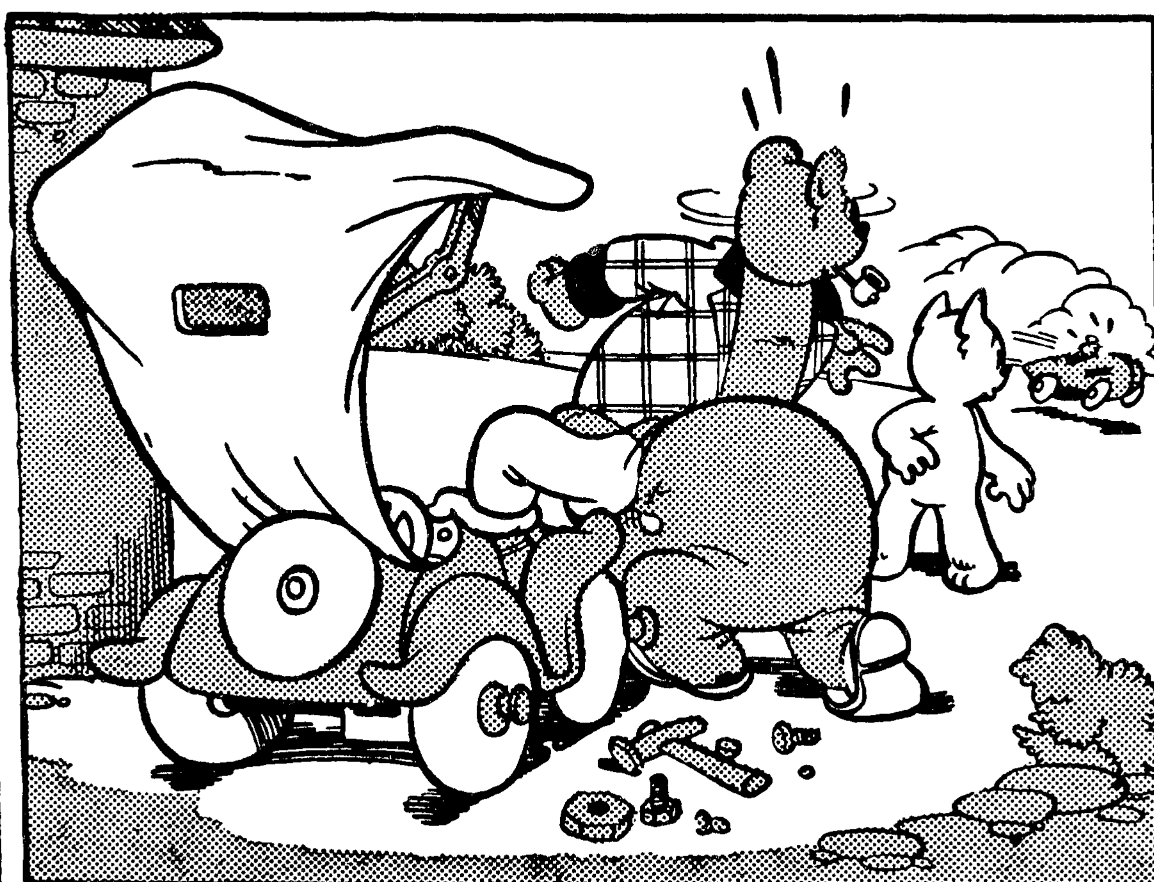
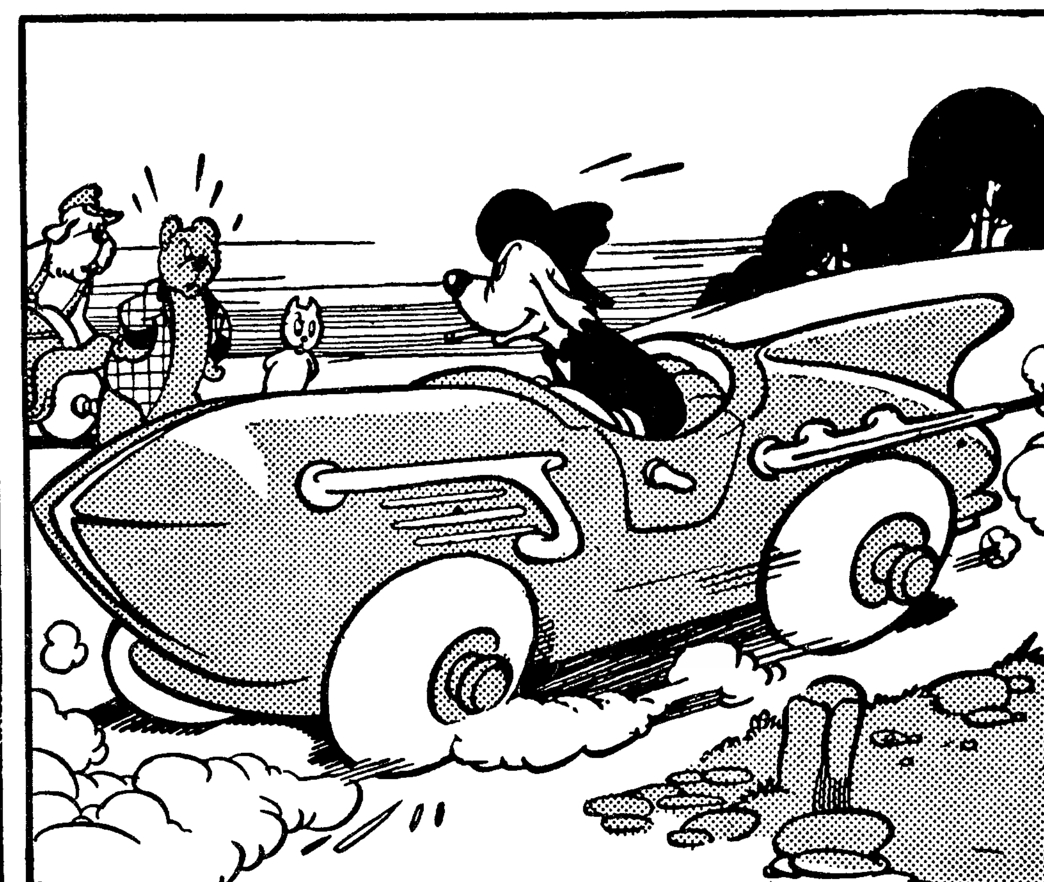
De Oude Schicht vloog dus zonder wielen met een ontzettende snelheid door de lucht – knallend en brullend als een raketvliegtuig. 'Ik... eh... ik heb zo het gevoel... d...dat er iets mis is!' riep heer Bommel boven het lawaai uit. 'We r...rijden langs de b-boomtoppen! D-dat is niet gewoon!'
'We vliegen!' schreeuwde Tom Poes terug. 'U hebt de wielen vergeten!'
Heer Ollie keek ongelovig omlaag, maar toen verhelderde een brede glimlach zijn gelaat.
'Zoiets kan toch alleen een Bommel!' mompelde hij. 'Ongelofelijk! Het is knap, al zeg ik het zelf!'
Nu, men kan er over denken zoals men wil, (ik voor mij vind het meer ongelofelijk dan knap). Maar heer Ollie vergat, dat de Oude Schicht niet gebouwd was om door de lucht te vliegen. Hij kon niet sturen! De gevolgen daarvan bleven dan ook niet uit: Met grote snelheid suisde de auto-zonder-wielen op een boerderij af en zonder bocht of uitwijken boorde hij zich in het dak van de schuur.
Het was een ontzettende slag! De ruiten rinkelden, dakpannen en schoorstenen suisden door de lucht en ploften op de grond en op de zolder kwam de motor van de Oude Schicht met drie ferme knallen tot stilstand.
Het is te begrijpen, dat de boer, die deze boerderij bewoonde, schrok. De ongelukkige zat nèt in de krant een moordverhaal te lezen, (waardoor hij een beetje zenuwachtig was) toen het gebeurde.
'Het is zo ver!' gilde hij. 'Daar heb je ze!' En hij snelde de trap op om zijn hooivork te halen...

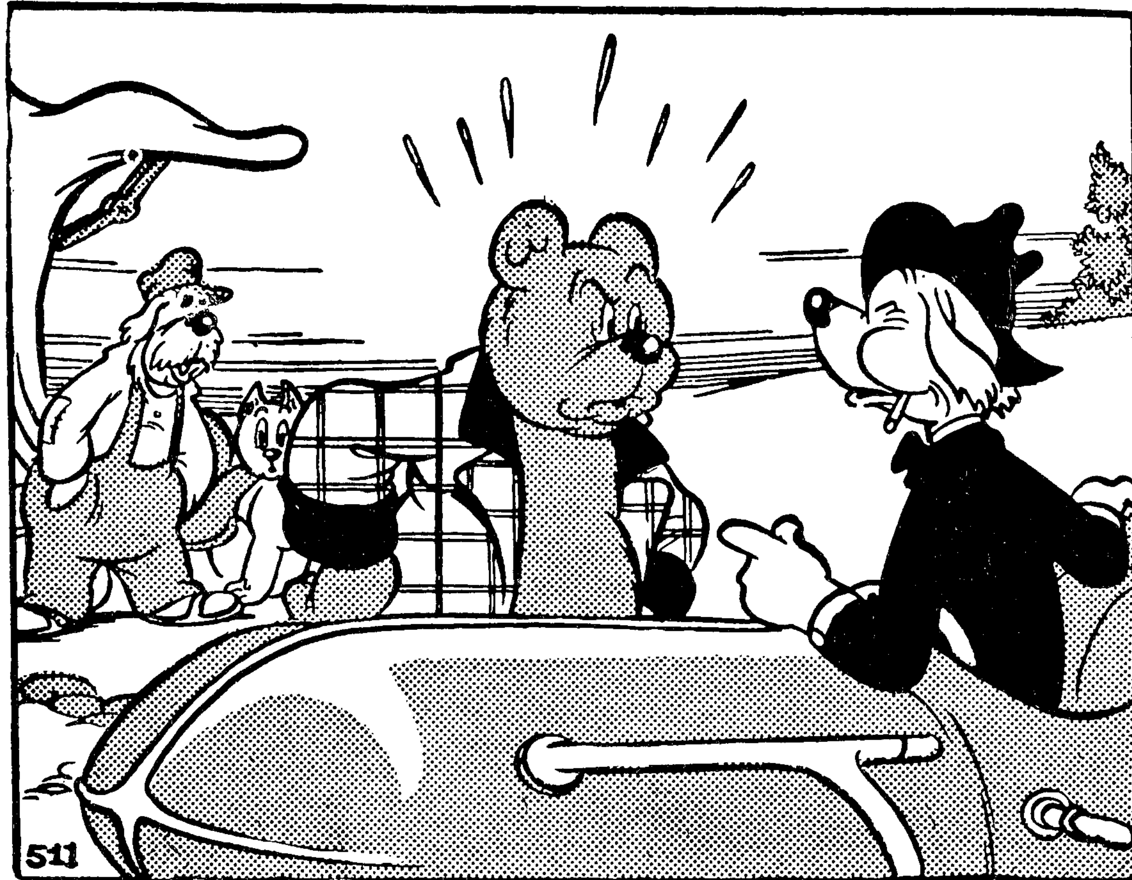

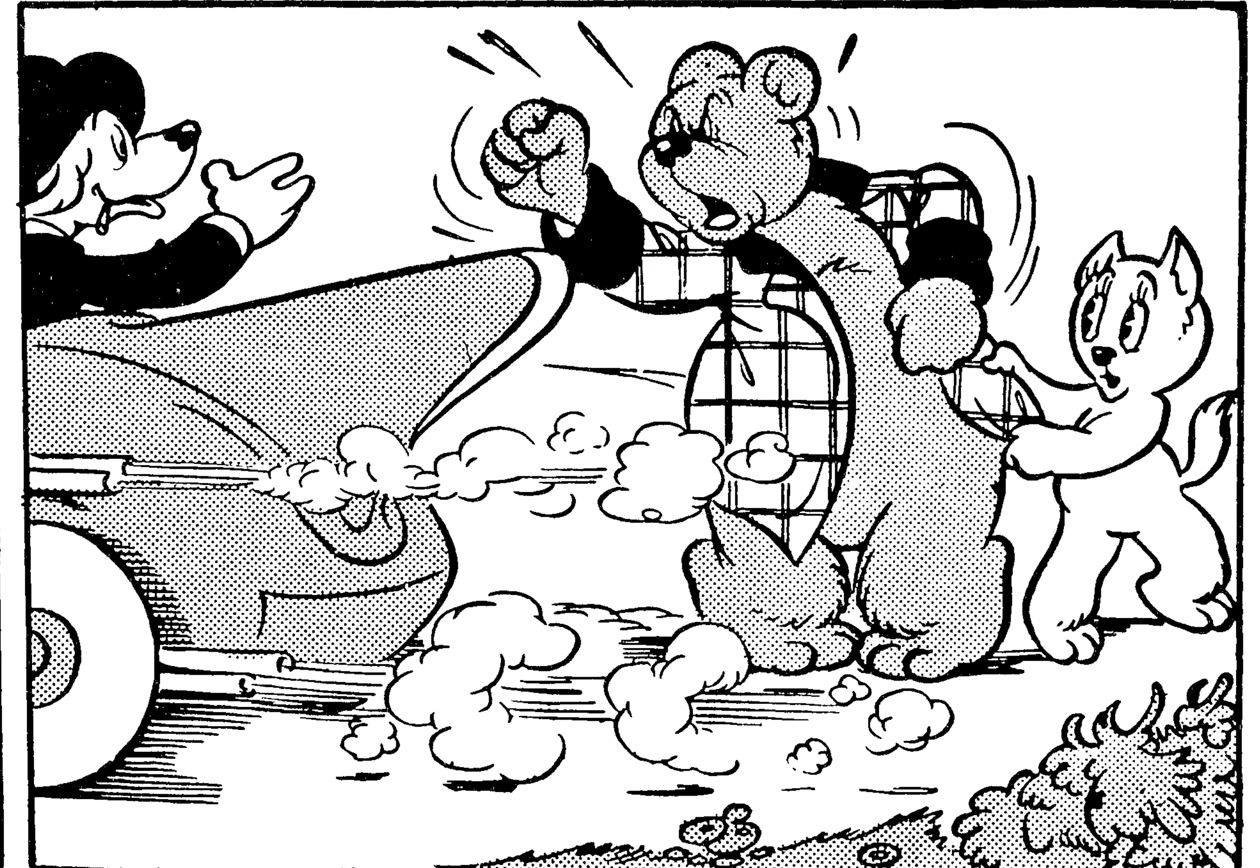
De weg naar de hooizolder was versperd door de overblijfselen van de Oude Schicht, zodat de boer noodgedwongen tot stilstand kwam.
'W-wat betekent dit?' vroeg hij, mompelend!
'Wat zijn dit voor lappen en stukken blik? En wat is dat voor een dikke vent, die daar hangt?'
'Mijn n-naam is B-Bommel!' stamelde heer Ollie, die zich niet zonder moeite uit de kap van zijn wagen losmaakte.
'Olivier B. Bommel, om juist te zijn! Ik ben me aan het oefenen voor de grote Pier-race... Hm... ik had een ongelukje aan m'n stuur geloof ik... ik kon niet tijdig uitwijken!'
Nu kreeg de boer zijn spraak terug.
'Wat?' keef hij. 'Niet uitwijken? Wat zijn dat voor stadse fratsen? Jullie, rare stadslui, denken maar, dat je ons voor de lap kunt houden, niet? Denken maar, dat de boeren zich maar laten beetnemen, niet? Alsof ik dat geloof! Ik heb nog nooit een automobiel gezien, die door 'n dak reed! Nee, meneer, je kan mij niet nemen! Je hebt dit met opzet gedaan! Je dacht zeker dat je leuk was! Je wou mij eens nemen! Maar ik heb je door! Je bent met opzet tegen mijn huis opgereden en op het dak geklommen met je automobiel! Je hebt...'
Heer Bommel haalde zuchtend zijn portefeuille te voorschijn en begon bankbiljetten in de hand van de boer te tellen.
'Hier is schadevergoeding!' zei hij. 'Maar intussen zit ik er maar mee! Hoe kom ik aan mijn wielen en van die zolder af?' Maar heer Bommel rekende buiten de plichtsgetrouwe garagehouder, die zich, het onderstel voor zich uit duwend naar de plaats van het onheil spoedde...

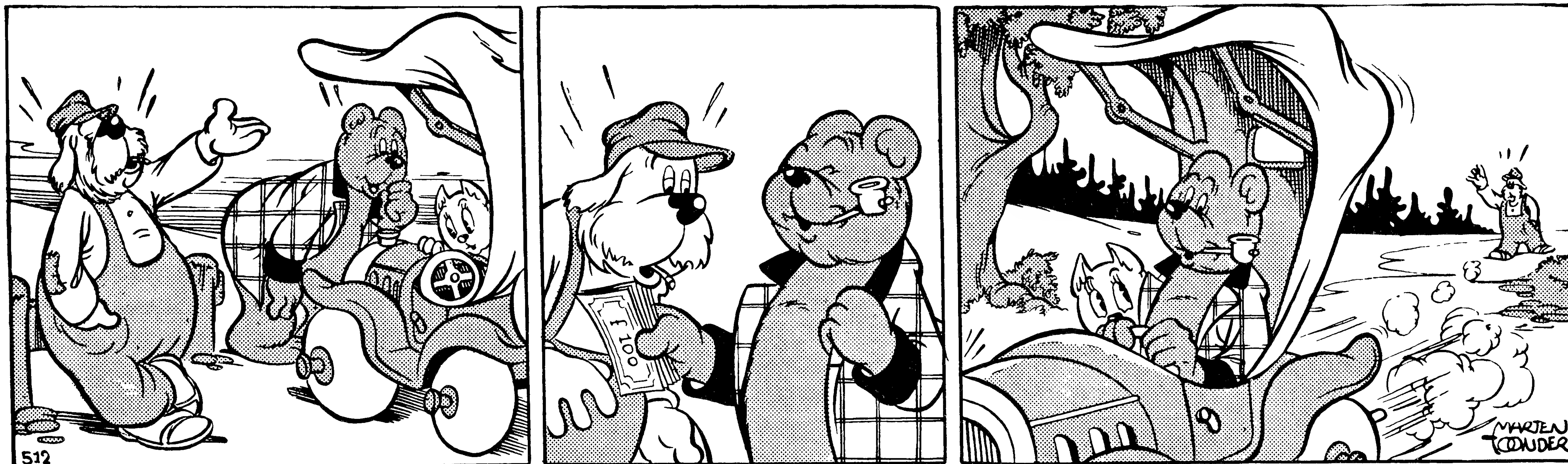

De nijvere autohersteller begon direct te werken. Met behulp van de boer (die door heer Ollie's bankbiljetten een beetje vriendelijker geworden was) maakte hij een soort hijskraan en met vereende krachten werd de ingedeukte Oude Schicht weer naar beneden gehesen. Toen begon de oude vakman te werken, hij klopte en hamerde de deuken naar behoren weg, boog de wielen recht, monteerde de nodige onderdelen en was na een uurtje ongeveer klaar.
'Je bent een groot vakman, goede vriend!' zei heer Ollie tevreden, 'zoiets heb ik nog nooit gezien!'
'Hm!' zei de garagebaas, 'het was een karweitje van niets! Maar meestal doe ik zoiets niet binnen de zes maanden! Als ik het vlugger doe gaan jullie automobilisten je maar wat verbeelden! En bovendien kan ik zó geen prijzen maken! Nee, meneer, waar zou het heen moeten wanneer ik alle reparaties zo vlug deed? Ik zou me suf moeten werken om een karig stuk brood te kunnen verdienen, zegt U zelf!'
Heer Bommel begon een antwoord te verzinnen, maar op dat moment klonk het gepiep van remmen en een grote, zeegroene race-auto stopte voor het erf.
'Hahahahaha!' lachte de chauffeur (het was niemand minder dan Hiep Hieper). Heb je je sardineblikje nu al in elkaar gereden, Bommel? Wil je soms meedoen aan die Pier-race naar Siddewier? Waarom neem je toch geen kinderwagen of een autoped?! Haha! Zal ik je soms een paar rijlessen geven?'
'Ongehoord!' stamelde heer Bommel woedend. 'Ik zal er werk van maken! Een Bommel op de openbare weg uit te lachen! Dat is belediging van een heer in functie!'

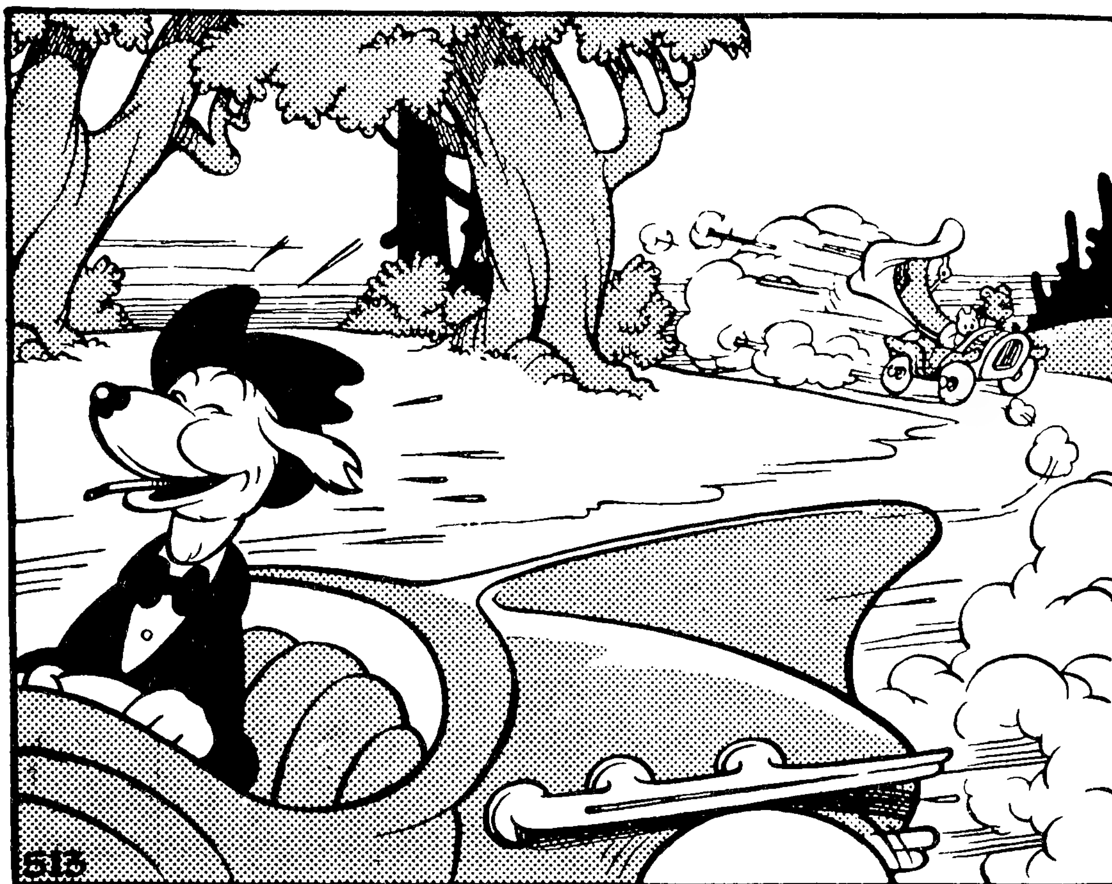

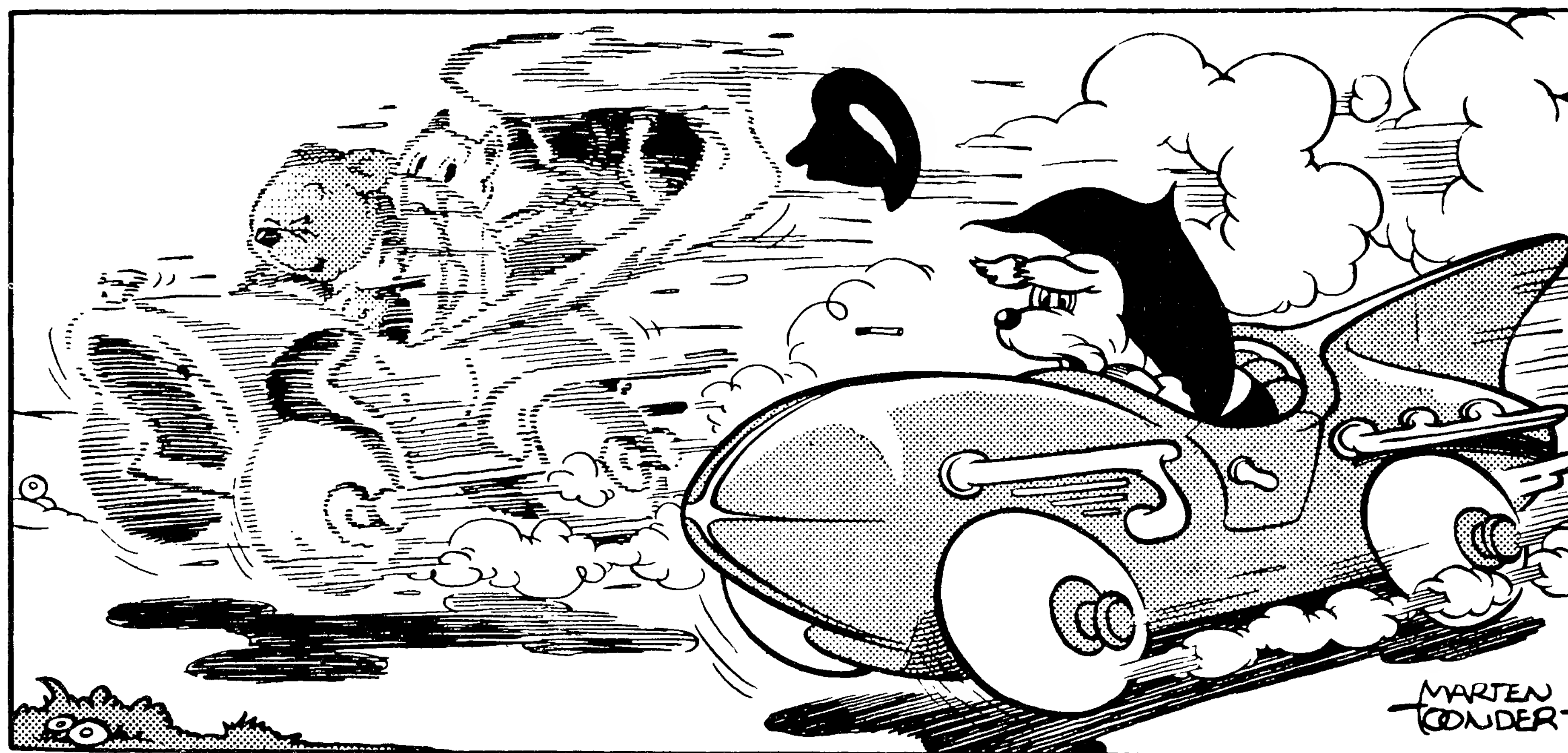

Heer Bommel liep met gebalde vuisten naar Hieper toe, die grinnikend uit zijn knalgroene race-auto leunde.
'Zoek je soms ruzie?' vroeg heer Ollie dreigend. 'Tart me niet, jonge vriend! Ik heb nog heel wat appeltjes met je te schillen! Ben jij soms van plan om ook aan die wedstrijd mee te doen? Bah. Ik zal het beletten! Ik zal naar de politie gaan en eens een boekje over je open doen! Aan deze wedstrijd doen alleen maar lieden van stand mee, begrijp dat goed!'
'En jij dan?' vroeg Hieper brutaal.
'W-wat bedoel je?' vroeg heer Ollie verblekend.
'Je zegt, dat er alleen maar lieden van stand meedoen,' legde Hieper geduldig uit. 'En jij doet óók mee. Dat klopt dan toch niet? Bovendien dacht ik, dat dit een wedstrijd voor auto's was en nu zag ik tot mijn verbazing, dat dat grappige kinderspeelgoed van jou ook staat ingeschreven! Hahahaha! Jij moet de toeschouwers zeker aan het lachen maken, niet?'
'Ikzalmejededrommelnogantoe!' piepte heer Bommel. Toen slikte hij en vervolgde iets kalmer: 'Je zult eens wat zien! Ik heb een motor in mijn wagen... een motor... niet, dat ik hem helemaal zelf heb uitgevonden... maar het is een motor... je zult eens wat zien! Ik beloof je...'
Op dat moment trok Tom Poes heer Ollie aan zijn jas achteruit. 'Pas toch op, heer Ollie!' fluisterde hij. 'U moet aan Hieper zulke dingen niet vertellen, dat weet u toch wel? Wees toch voorzichtiger! Die schurk is tot alles in staat!'

Hiep Hieper gaf gas en reed met een onaangenaam lachje weg, terwijl heer Bommel zich weer naar de autohersteller begaf om te zien hoe het met zijn Oude Schicht gesteld was. Nu, daar was het goed mee, heel goed zelfs. Wat ook de fouten van de garagebaas mochten zijn, een goed vakman was hij zeker, dat moet gezegd worden. Terwijl heer Ollie met Hieper had staan twisten, had hij de wagen weer in elkaar gezet. 'Alsjeblieft,' sprak hij, 'daar staat-ie weer. Maar nu waarschuw ik je, meneer! Doe het wat voorzichtiger aan dan daarnet. Je bent even eigenwijs als je groot bent en daarom wou ik je even zeggen...'
'Pardon,' onderbrak heer Bommel hem, 'wàt ben ik?'
'Eigenwijs,' legde de garagehouder uit. 'En daarom wilde ik maar zeggen, dat ik je niet voor een tweede keer help. Ik heb wel wat anders te doen! Jullie chauffeurs denken geloof ik, dat wij autohersteller er zijn om jullie auto's te herstellen. Het idee!'
Heer Ollie had een zeer boos antwoord op de tong, dat was duidelijk te zien. Maar ineens versierde een vrolijke glimlach zijn trekken. Hij trok zijn portefeuille uit de zak en nam er een handvol biljetten uit.
'Alsjeblieft,' zei hij, 'ik zal voorzichtiger zijn. Wij, Bommels laten ons wel eens door onze onstuimige aard meeslepen. Hm, goede dag! Stap in, Tom Poes!'
Even later reed de Oude Schicht langzaam en voorzichtig weg, nagewuifd door de garagehouder.
'Zo, dat is dat!' sprak heer Ollie. 'En nu langzaam wat meer gas. Ha, je zult eens iets beleven, jonge vriend!'

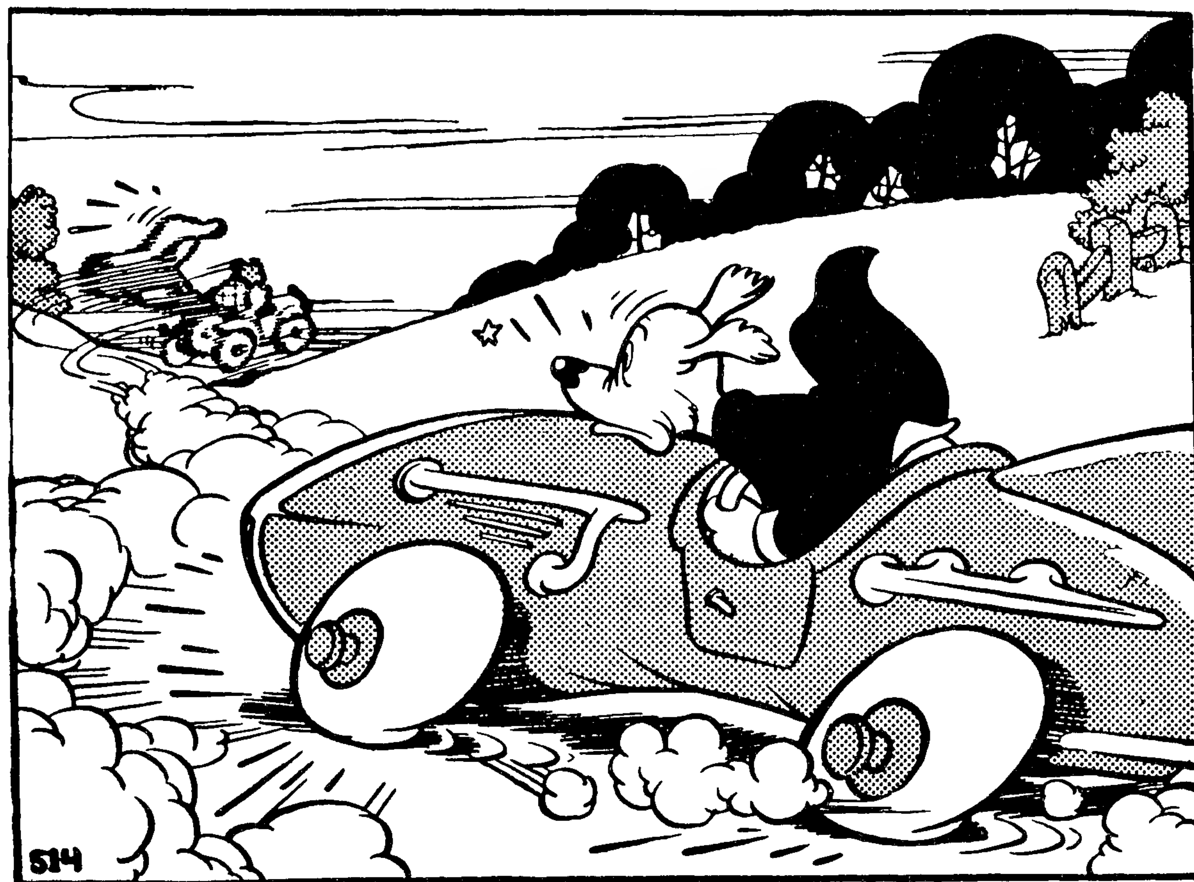

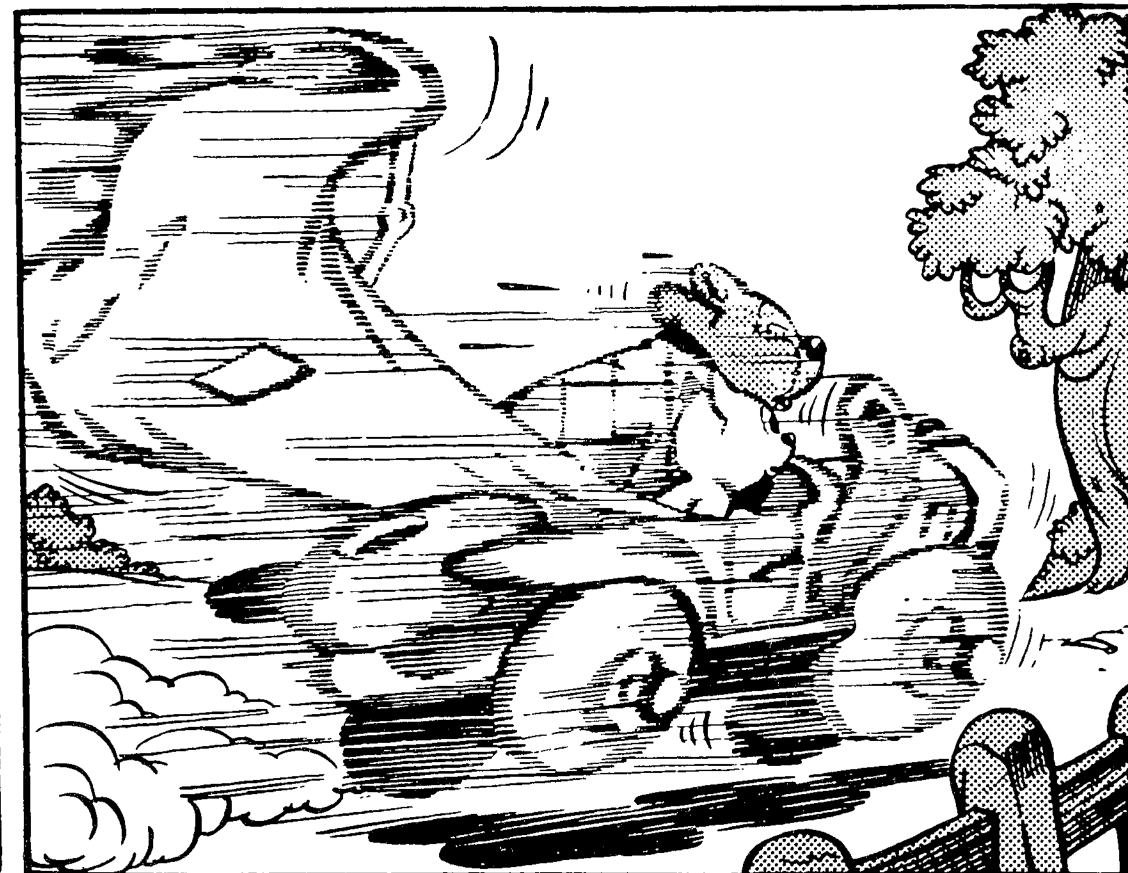
Hiep Hieper reed intussen in zijn zeegroene race-auto over de weg en het onaangename lachje ontsierde nog steeds zijn spichtig gezicht. ‘Die Bommel,’ grinnikte hij in zichzelf, ‘och, och, wàt een vent! Hoe is het mogelijk, dat er iemand te vinden is die die dikzak ernstig neemt. Hij kan niets, zelfs niet autorijden. En dan die gekke kinderwagen van hem. Ik lach me dood. De sukkel is, geloof ik, werkelijk van plan om aan de wedstrijd mee te doen. Hahaha!’

Op dat moment werden het gemompel van Hieper en het geronk van zijn wagen overstemd door een snel naderend geloei. De schurk draaide zich om en staarde verbluft naar een stofwolk, die met de snelheid van een kanonskogel op hem afkwam. ‘Ai!’ riep hij uit, ‘dat moet een concurrent zijn. Een andere mededinger naar de Siddewier-bokaal. Ha! Ik zal hem eens iets laten zien.’ En Hieper gaf vol gas, zodat zijn groene auto brullend vaart meerderde en met grote snelheid over de weg schoot. Maar het hielp hem niets, hij had nèt zo goed stil kunnen gaan staan. De stofwolk haalde hem in twee seconden in, floot hem gierend voorbij en zoog door de grote snelheid zijn hoed en zijn rookgerei mee.

‘Ho! Stop!’ riep Hieper, terwijl zijn jasje hem om de oren fladderde. ‘Dat is vals.’ Maar toen zakte zijn mond van verbazing open. In de langsschietende flits had hij de Oude Schicht herkend.

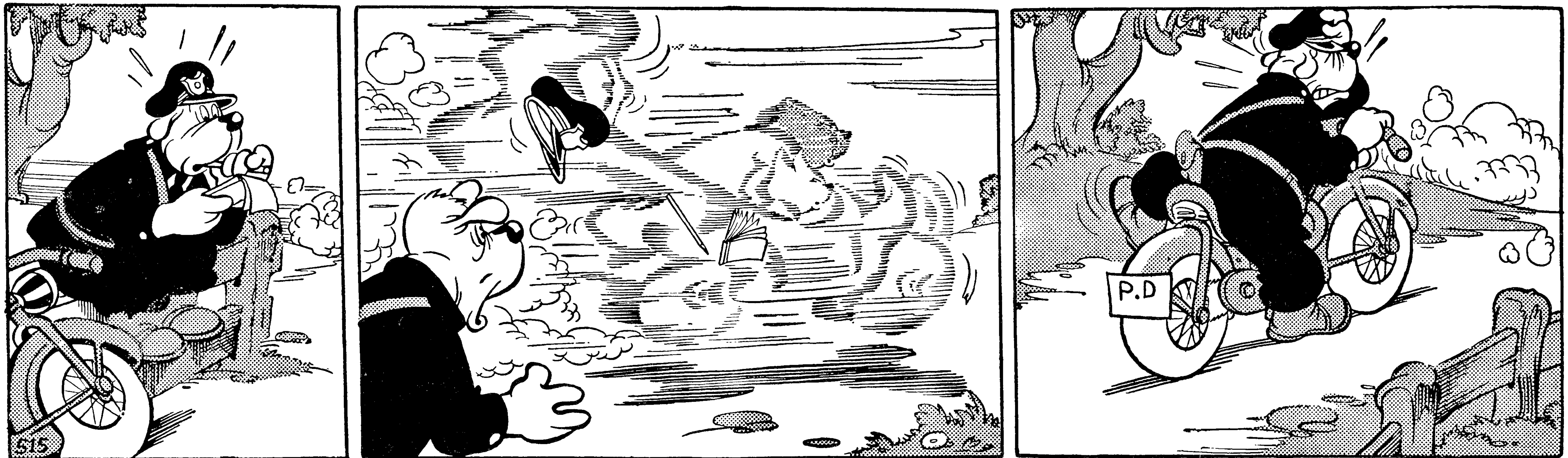

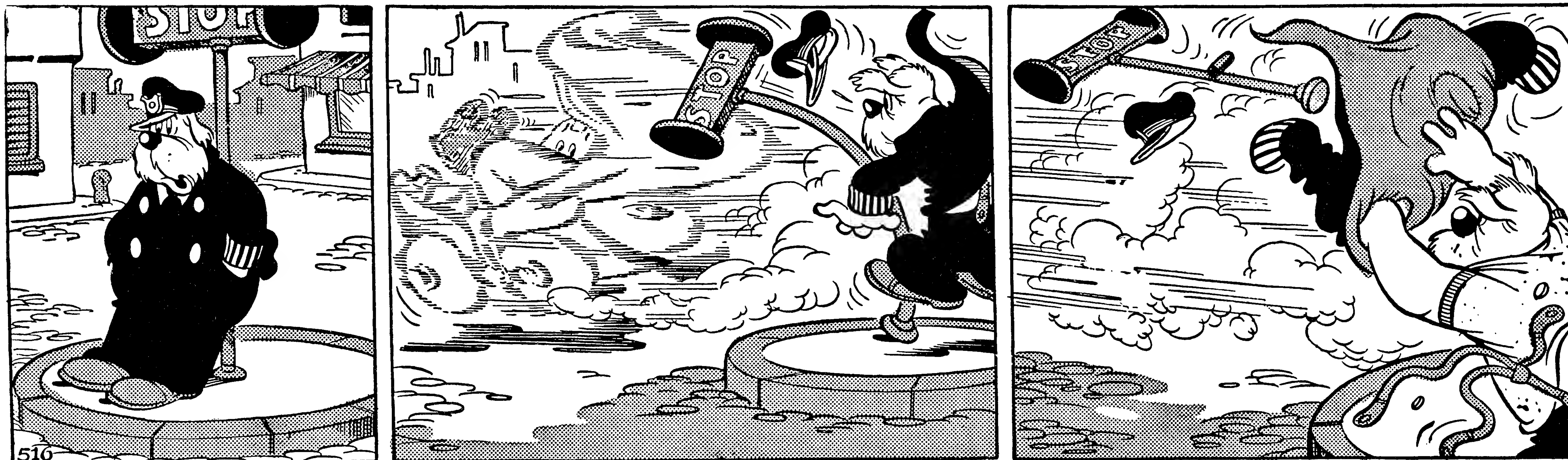

Hieper remde, zodat zijn fraaie groene wagen gillend over de weg slipte en staarde verbijsterd naar de Oude Schicht, die in de verte loeiend over de heuvels schoot. 'Heb ik ooit,' mompelde hij, terwijl hij uit de wagen stapte en zijn hoed opzocht. 'Heb je ooit,' voegde hij er aan toe. Er kwam een nadenkende trek op zijn laag voorhoofd en hij stofte peinzend zijn zwart castoren hoofddeksel af. 'Er is iets vreemds aan deze geschiedenis,' sprak hij tot zijn flambard, 'dat oude gebrekkige karretje kan zo'n snelheid niet bereiken. Dat is niet gewoon. Hm! Het is ongewoon... hm... wat zou... ik zou wel eens, hm... heb je ooit... bah!' Zo pratend drukte hij zijn hoed diep in de ogen en op hetzelfde moment kreeg hij een inval. 'Er is maar één verklaring voor die snelheid!' dacht hij. 'Die dikke Bommel moet ergens een motor hebben gekocht. Een nieuwe motor. Een Hieper-motor! Een Supermotor! Hm... was Super maar hier. Hm... Daar moet ik meer van weten. Ha! Die dikke is nog niet van me af. Ik zàl hem!'

Intussen zat heer Ollie blij lachend aan het stuur van zijn voortsuizende Schicht. 'Heb je ooit zoiets meegemaakt, jonge vriend?' riep hij, 'zo'n snelheid? Een ietsje méér gas en ik ben sneller dan het geluid. Geweldig, nietwaar? Daar moet men toch een Bommel voor zijn. Ach, dat had mijn vader eens moeten meemaken.'

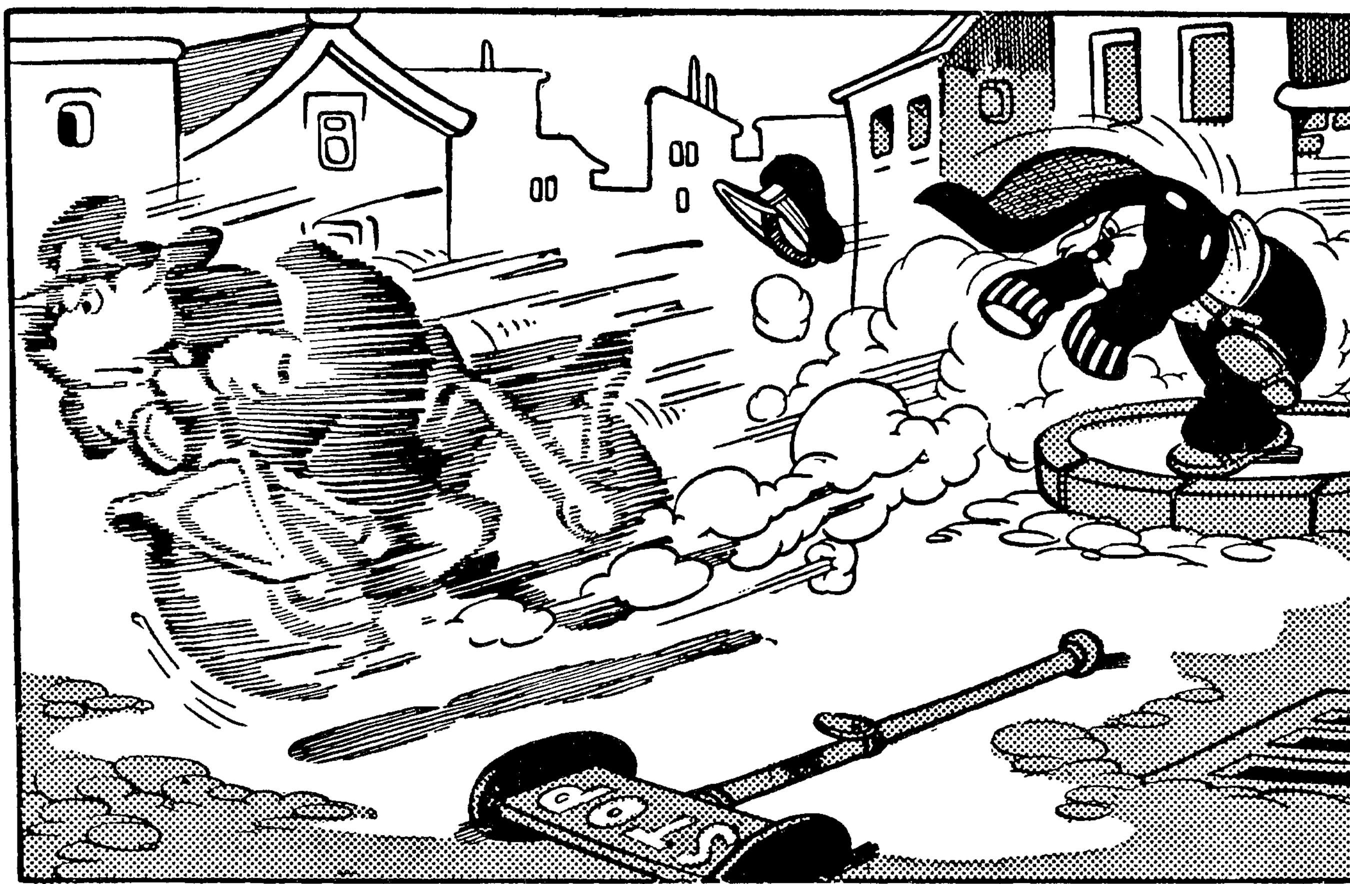
Even buiten Rommeldam zat de motoragent-eerste-klasse, Hupkens, rustig op een hekje en bladerde in zijn notitieboek. 'Es even kijken...' mompelde de ijverige politiebeambte, 'ik heb er nu zevenentwintig. Zevenentwintig bekeuringen op één dag is niet zo gek. Orde is orde. De wet is er niet om overschreden te worden, zeg ik altijd maar. Het moet nu maar eens uit zijn met die overtredingen. Ik zal ze laten merken, dat er nog zoiets als een maximumsnelheid is. Rijd zuinig, zeg ik altijd maar. Hm, zevenentwintig... ik moet er nog één bij hebben, dan is het genoeg voor vandaag. Achtentwintig is mijn taks. Hm... het is hier anders een stille boel. Geen auto te zien. Ik... Héla! Wat komt dáár aan?'
In de verte naderde een dikke stofwolk en een ver verwijderd motorgeronk bereikte zijn oor. 'Daar komt-ie-aan,' sprak de nijvere politieagent. 'Nummer achtentwintig.' Hij stak zijn potlood vast achter zijn oor, stapte van het hek af en hief zijn notitieboekje dreigend omhoog. 'Halt!' riep hij fors, 'politie! Stop!' Het is mogelijk, dat hij nog meer riep, maar dat was volkomen onverstaanbaar. Iets, dat er uitzag als een rode bliksemflits schoot langs hem heen en zoog zijn pet en zijn boekje de lucht in.
Een dichte stofwolk omhulde hem en een geloei als van drie orkanen daverde brullend langs zijn oren. Versuft bleef de wakkere beambte een ogenblik staan. Toen raapte hij zijn zaken bij elkaar, mepte zijn pet op zijn hoofd en besteeg zijn motor. 'Daar had je drie bekeuringen tegelijk,' mompelde hij wegrijdend...

De Oude Schicht was bezig alle records te breken, dat zal de oplettende lezer duidelijk geworden zijn. Maar het is begrijpelijk, dat dat niet zo maar ging. Men kan nu eenmaal geen topprestaties leveren zonder vijanden te maken en dat bleek ook nu. Maar laat ik niet op de gang van zaken vooruitlopen en me bij de gebeurtenissen bepalen. In de buitenwijken van Rommeldam stond een slaperige verkeersagent het niet-aanwezige verkeer te regelen. Om de drie minuten klapperde hij met de zijstukken van zijn stopbord en maakte een slagje om. Dan geeuwde hij eens, klapperde verder en draaide voort. Het valt gemakkelijk te begrijpen, dat dit werk de ambtenaar niet bevredigde. Hij had hogere idealen en wenste éénmaal de hoogte te bereiken, die een politieman nodig heeft om verkeersknooppunten met negenendertig borden te kunnen versieren. Zóver was hij echter nog niet en daarom maakte hij van zijn betrekking wat er van te maken viel.

Op een gegeven moment had hij het verkeer van rechts vrijgegeven en stelde grimmig vast, dat niemand daar gebruik van maakte, toen een oorverscheurend geloei van links zijn gedachtengang verstoorde. Een vuurrode orkaan brulde langs de kant van zijn stopbord, die op 'stop' stond en verdween in een zijstraat – een dichte stofwolk achterlatend. De zuiging van dit gierende vervoermiddel was zó hevig, dat het bord uit de grond gerukt werd en tegen de straat geslingerd, terwijl de pet en de jas van de agent als vogels door de lucht zeilden. Daar stond de ambtenaar nu in zijn jaegertje – een bespotting van de openbare macht.

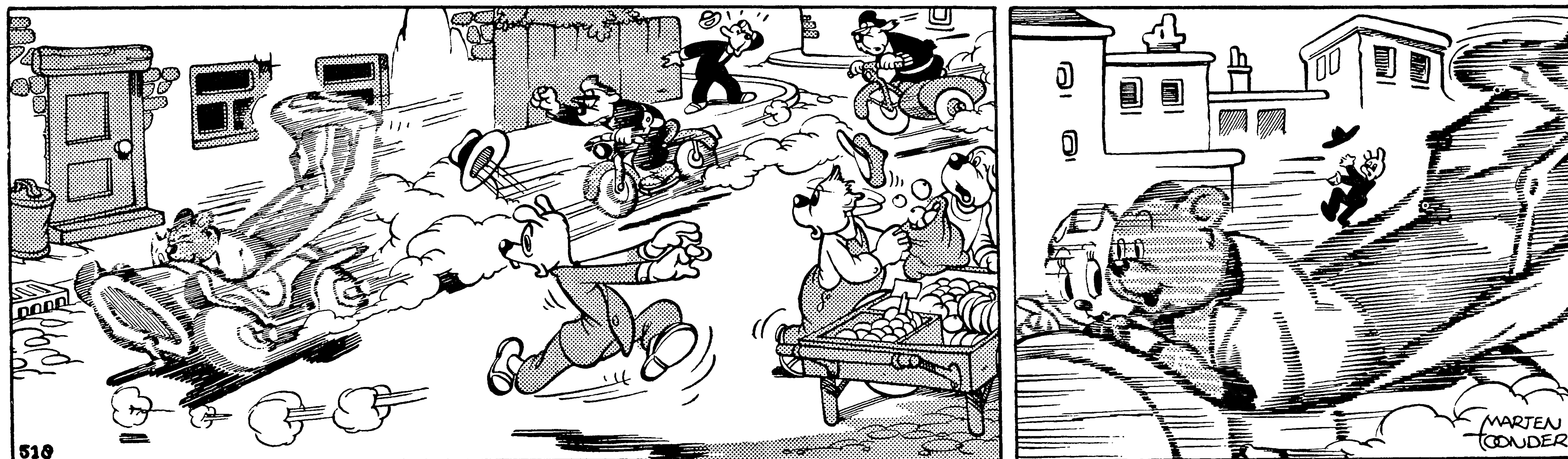

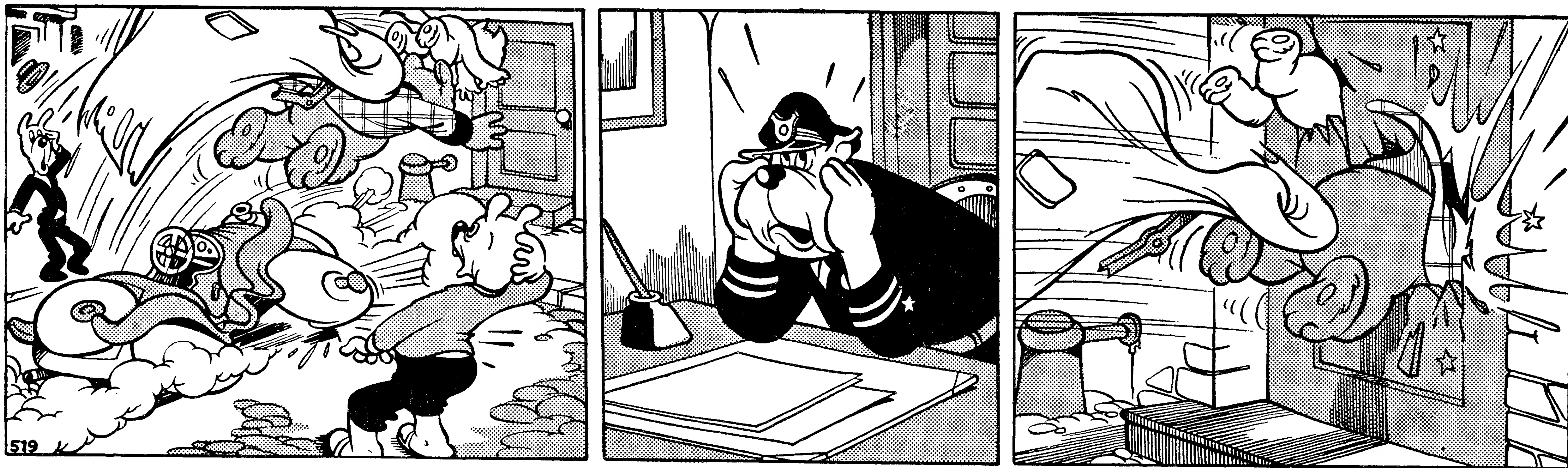

Men zal zich kunnen voorstellen, dat de verkeersagent tot in het diepst van zijn ziel gekwetst was. Machteloos oogde hij de stofwolk na en stelde vast, dat hij niet eens het nummer van het gepasseerde voertuig op kon nemen. Daarna kleedde hij zich mopperend en scheldend aan en stelde zijn bord weer op. Op dat moment naderde echter motoragent-eerste-klasse Hupkens, die uit zijn motorrijwiel haalde wat er in zat. Nu, dat was heel wat! Meer misschien dan de fabrikanten zelf wel wisten. Er zat zóveel in de motorfiets, dat de snelheid van agent Hupkens die van de Oude Schicht nabij kwam en dat zegt toch wel iets. Gillend en brullend passeerde hij zijn verkeerscollega, die op dat moment juist zijn tenue in orde had gebracht en op een mogelijkheid zinde om wraak te nemen. Maar daar kreeg hij de tijd niet voor. De stoomfiets van Hupkens raasde langs zijn stoppaaltje en zoog de hele uitrusting weer mee.

Ten tweeden male stond de agent der verkeerspolitie zonder jas of bord en had het nakijken. Maar wie nu denkt, dat hij daar genoegen mee nam, vergist zich toch. De geplaagde beambte, nu tot het uiterste getergd, haalde een politiefluit uit zijn broekzak en begon te blazen. Het gefluit van het instrument snerpte door de stille buitenwijk en bracht al gauw een paar mede-agenten naderbij. De verkeersambtenaar wenkte een zijspanmotorrijder en steeg in, zijn jas dichtknopend. 'Volg dat maar,' sprak hij kort, naar de optrekkende stofwolken wijzend.

Nu ontstond er met recht een wilde jacht door de gewoonlijk zo stille straten van de goede stad Rommeldam.
Vóórop flitste de Oude Schicht, vrijwel onzichtbaar voor het blote oog door de schrikwekkende vaart, waarmede hij zich door het verkeer spoedde. Daarachter knetterde de stoomfiets van de motoragent-eerste-klasse Hupkens en de stoet werd besloten door de verkeersagent, die een zijspanmotor had bestegen en van zijn zitplaatsje uit de achtervolging leidde.
Tjonge! Dat was een vertoning! De hele stad liep uit om het te zien. Ouden van Dagen werden uit hun middagdutje gewekt door het oorverdovende gebulder der motoren – ruiten rinkelden, muren trilden, schoorstenen tuimelden, honden jankten en stofwolken stegen tot boven de daken! Ja, ik mag zonder overdrijving zeggen, dat iets dergelijks zelden of nooit meer zal plaats vinden en dat het daarom de moeite loont om aandachtig notitie van deze gebeurtenis te nemen.
Hoe dit afgelopen zou zijn, valt niet te zeggen, maar plotseling kreeg heer Bommel een inval.
‘We schijnen in de stad te zijn, Tom Poes!’ brulde hij boven het lawaai uit. ‘Ik moet snelheid minderen, jonge vriend! Een heer kan het verkeer niet in gevaar brengen! Houd je dus vast, ik ga een beetje remmen!’
En hij voegde de daad bij het woord.

Heer Bommel remde dus, maar, drommels, dat is gemakkelijk bedacht en neergeschreven! Wanneer men een dergelijke snelheid bezit en men gaat dan plotseling stilstaan, dan gebeuren er ernstige dingen, dat zal een ieder duidelijk zijn. Dat bleek dan ook! De remmen piepten, de banden sleurden gillend over het plaveisel, de Oude Schicht steigerde en de inzittenden vlogen als stenen uit een katapult over de radiatorknop heen naar voren.

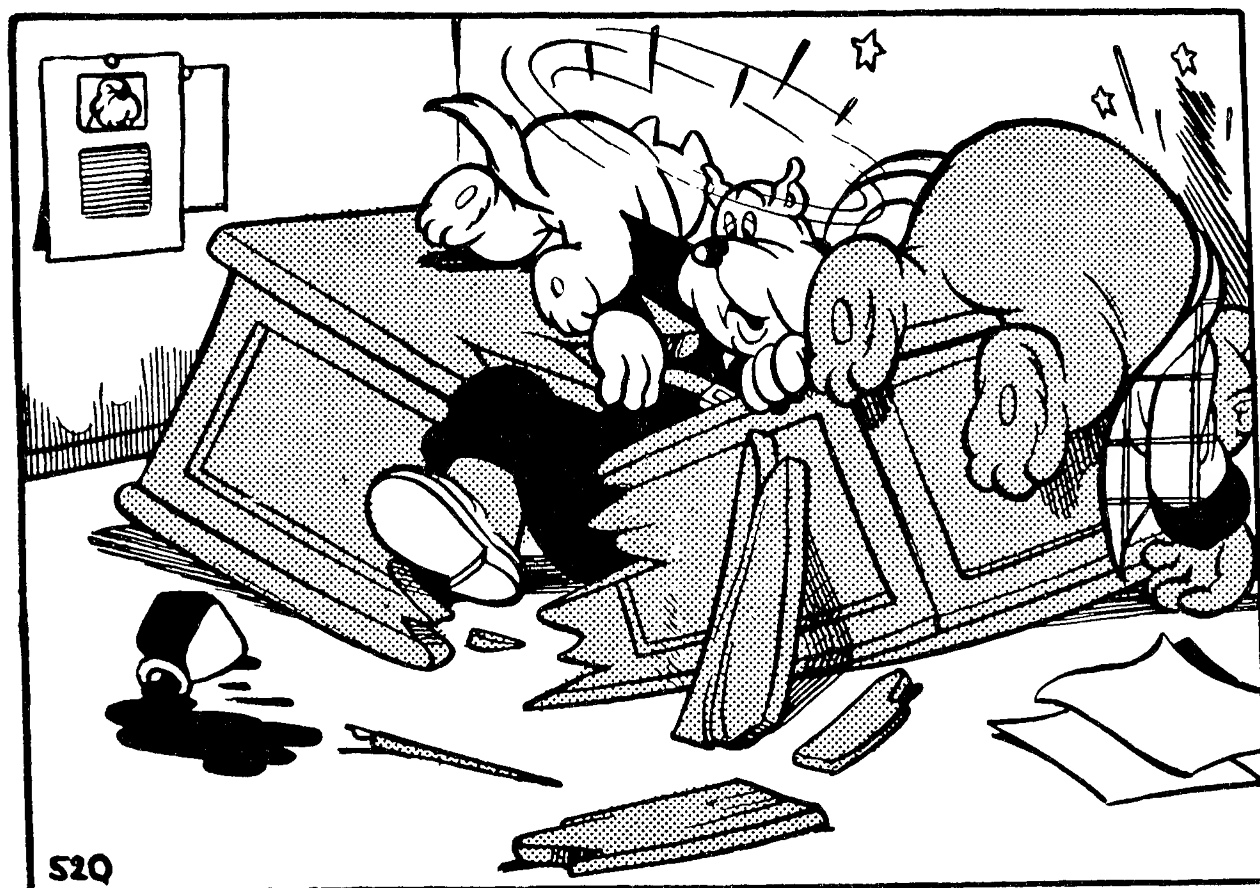
Nu wilde het toeval, dat zich recht vóór de auto het politiebureau van Rommeldam bevond.

De commissaris Bulle Bas zat wakker en ijverig achter zijn bureau en verveelde zich.

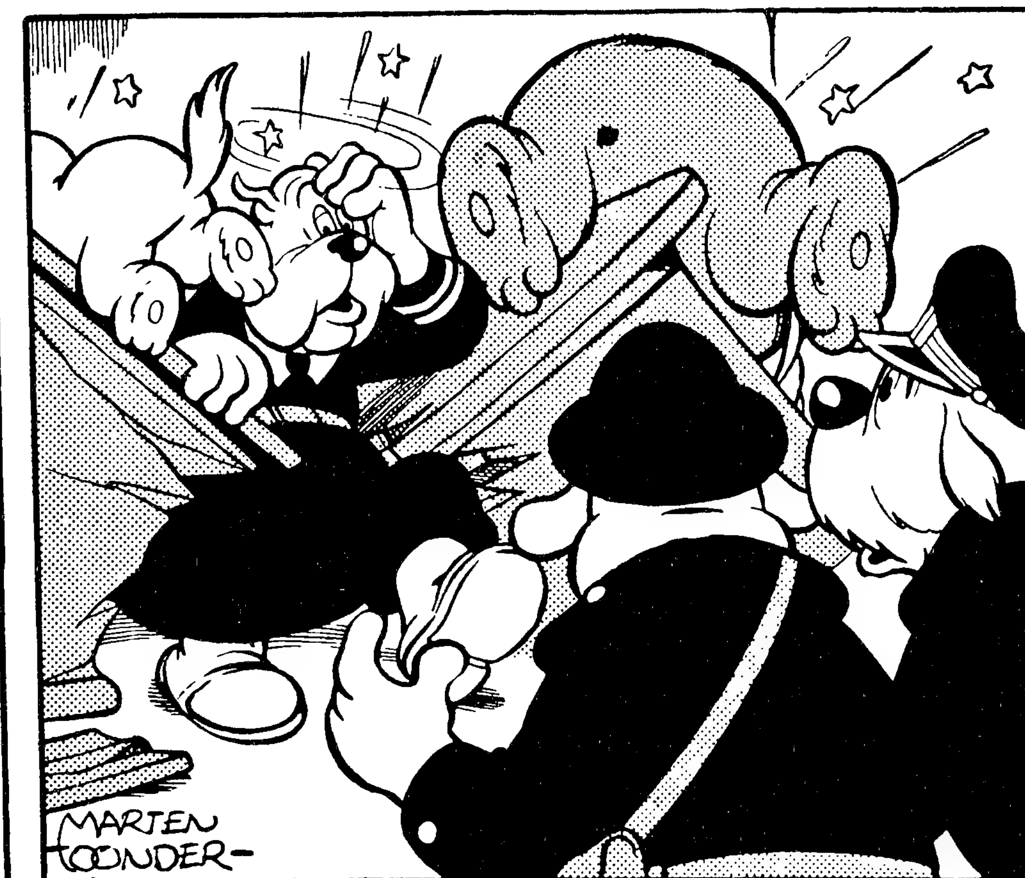
'Er moet iets gebeuren!' dacht hij. 'Wat is dat voor een toestand!? Waar is de politie voor, wanneer er niemand aangehouden en voorgeleid wordt!? Hm! Ik zal mijn speciale aandacht aan het geval moeten geven! Waar moet dat heen? Op deze manier wordt deze hele instelling overbodig. En dat, terwijl de slechte naleving van het verkeer met iedere beschrijving spot! Wat we nodig hebben, is een opzienbarende inbraak...'

Op dat moment klonk een luide slag, gevolgd door een geweldig gekraak. Dat waren Tom Poes en heer Ollie, die met grote kracht door de buitendeur van het politiebureau heen werden geslingerd en met de planken en brokstukken van de deur de afdeling van de commissaris binnensuisden.

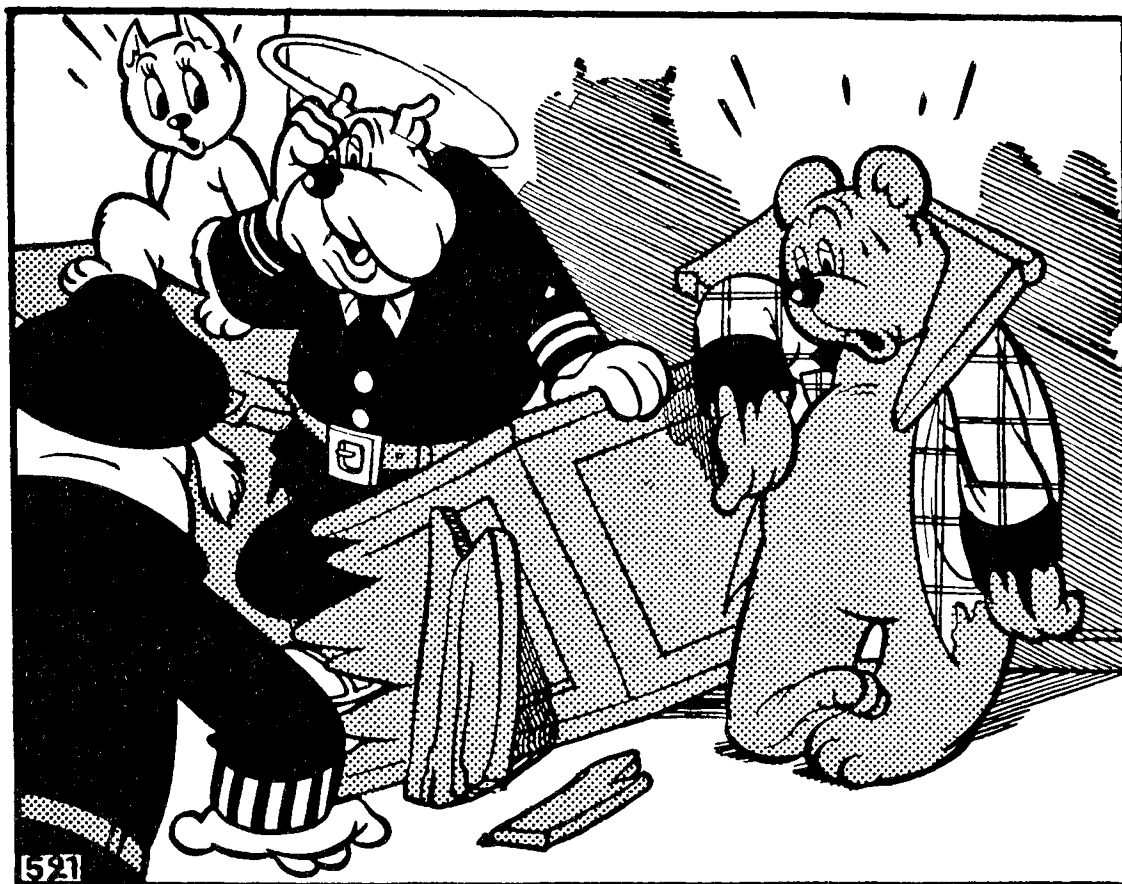
'Een opzienbarende inbraak!...' herhaalde Bulle Bas, peinzend, nèt voordat hij door de voortschietende lichamen getroffen werd...

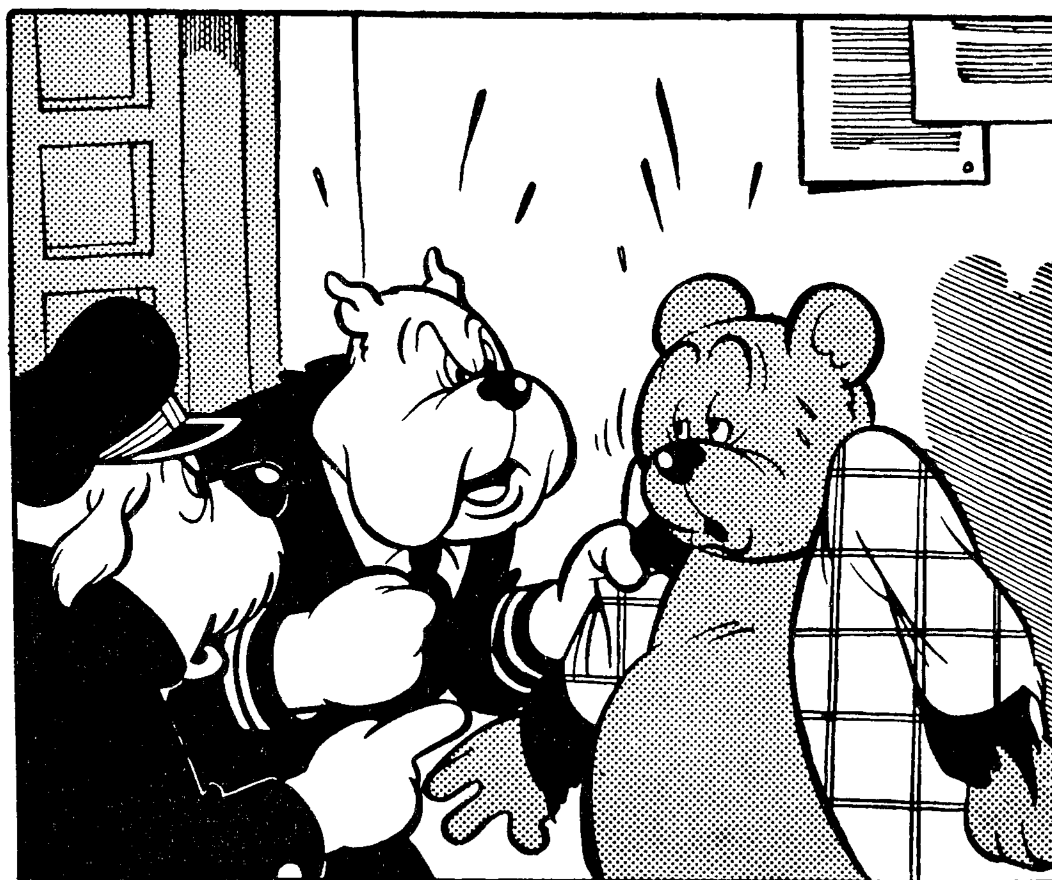
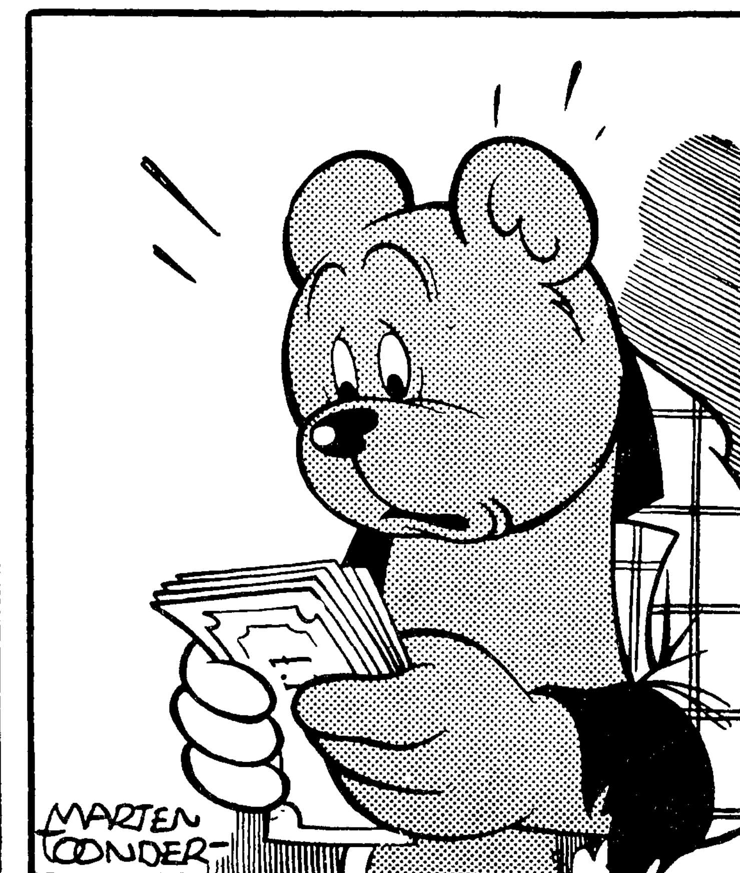

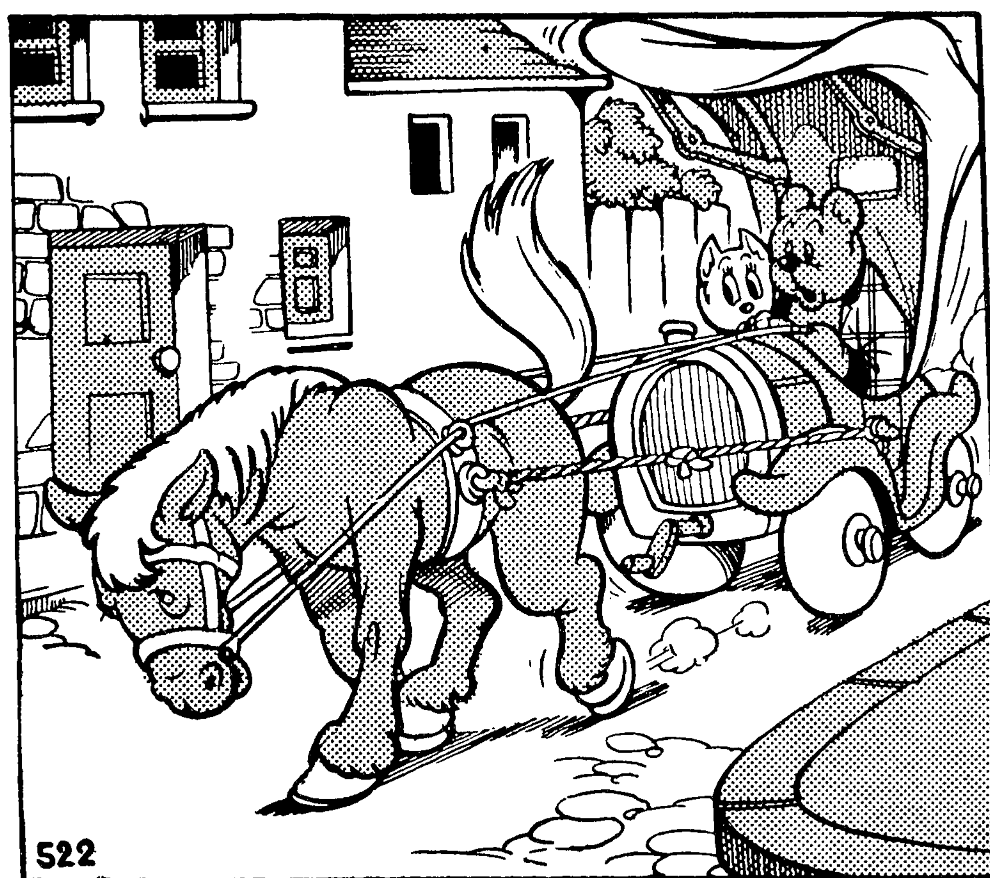

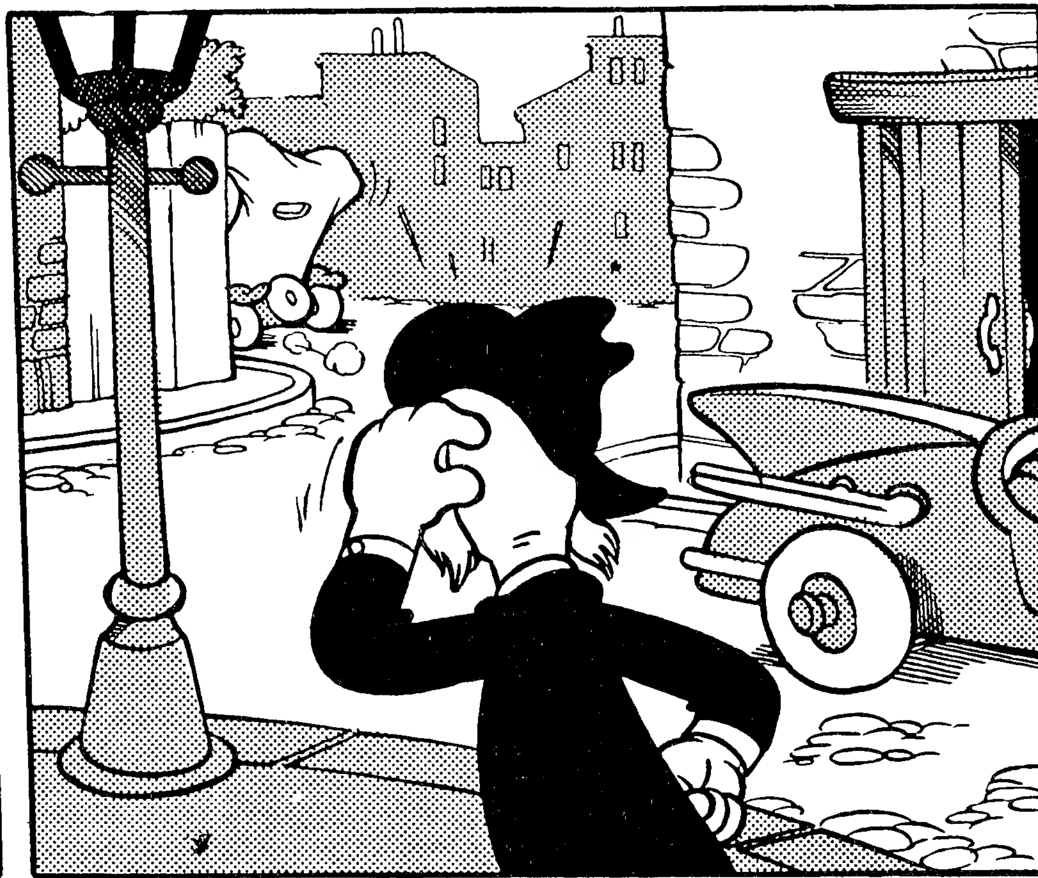
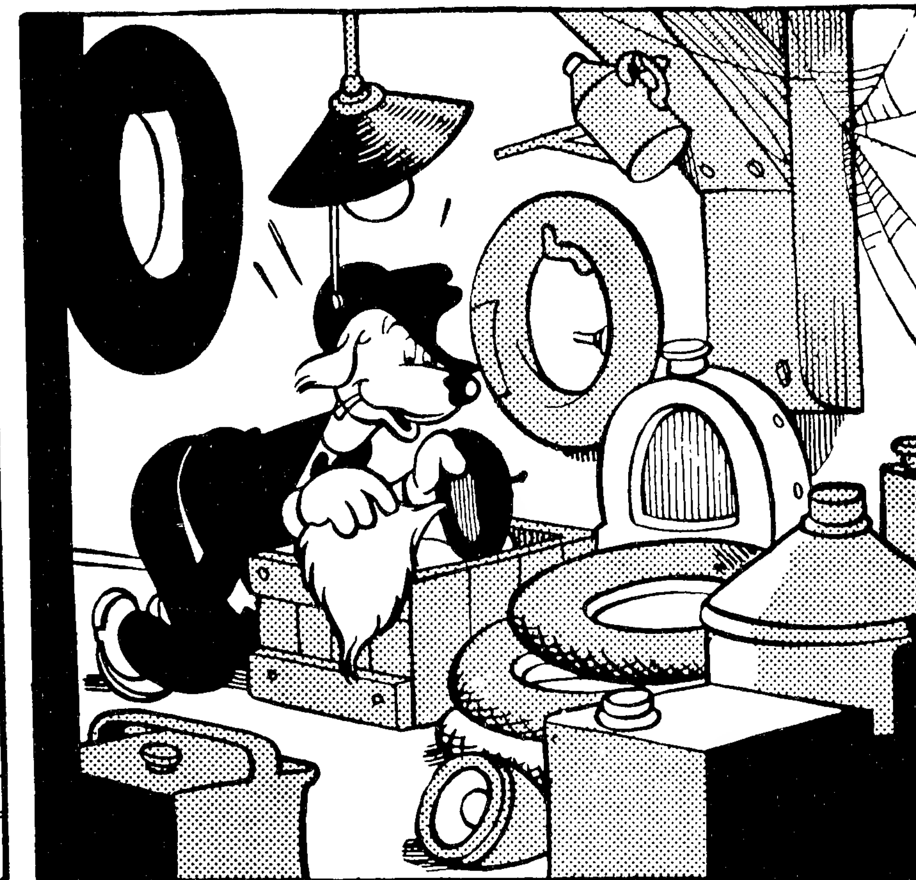
De toestand in het daarnet nog zo rustige politiebureau veranderde in enkele seconden totaal. Toen de eerste verwarring voorbij was en de stofwolken waren weggetrokken, werden de ruïnes van het schrijfbureau van Bulle Bas zichtbaar.
Brokstukken van de deur lagen overal verspreid en daaronder en daartussen waren de ledematen van Tom Poes, heer Bommel en de commissaris waarneembaar. Gesmoorde uitroepen en zacht gekreun vulden de stilte. Maar dit veranderde al spoedig. Buiten remde krijsend een motorfiets, ruwe voetstappen bonkten over de houten vloer en agent-eerste-klasse Hupkens trad binnen.
'Betrapt op heterdaad, commissaris!' sprak hij kort. 'Overtreding van de maximum-snelheid; weigering tot gehoorzamen van het bevel tot stilhouden van een ambtenaar in functie! Beledigend wegzuigen van hoofddeksel en opschrijfboekje! Met uw verlof, commissaris...'
'Hm!' onderbrak Bulle Bas, zijn hoofd vrijmakend van enkele planken en brokstukken. 'Z-zeur niet, Hupkens! Het d-d-dak is ingest-ingestort! Haal hulp!'
Nu trad echter ook de verkeersagent binnen.
'Daar liggen ze!' riep hij uit. 'Reden door een stopteken! Namen mijn jas mee! In naam der wet, met uw verlof, commissaris, deze lieden zijn mijn gevangenen!'
'Ook dàt nog!' riep de motoragent. 'Dat zijn dan vier bekeuringen samen! Dat wordt een zware pijp voor die lui, commissaris. En met uw verlof, het dak is nog heel. Deze onverlaten zijn door de dichte deur binnengebroken en hebben uw bureau verwoest – dat is u misschien ontgaan!'

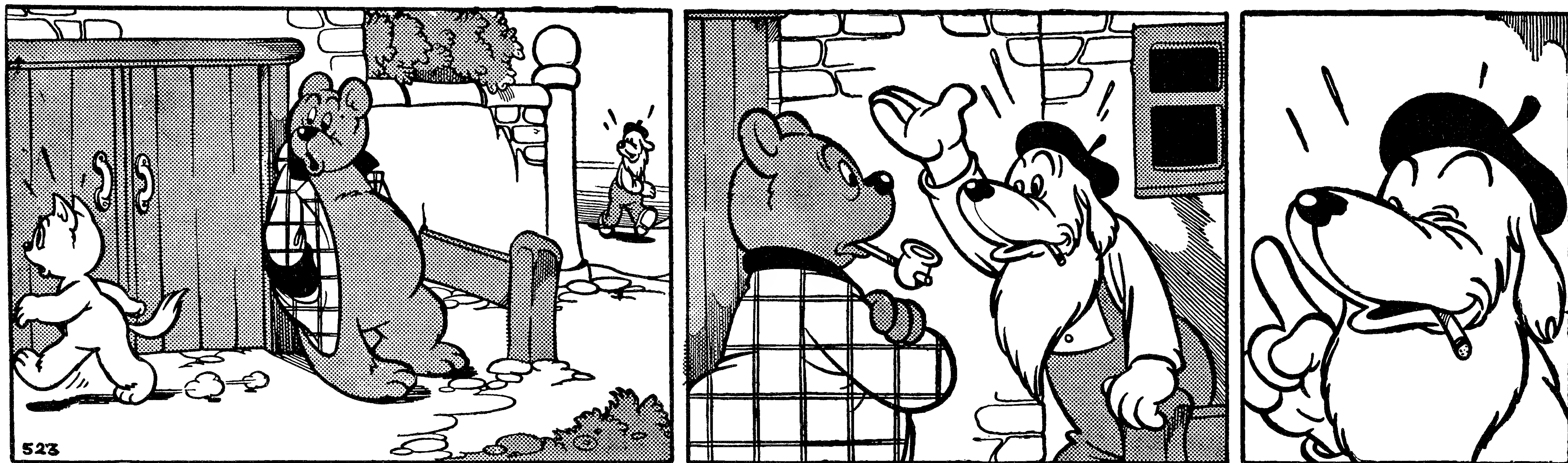

De commissaris maakte zich uit de puinhopen van zijn bureau los en krabbelde overeind, gevolgd door heer Bommel.
'W-wat is d-d-dat?' vroeg Bulle Bas, enigszins onzeker en duizelig. 'Wat? Huh?'
'Overtreding van de maximum-snelheid!' legde de motoragent uit. 'Weigering tot gehoorzamen...'
'Reden door mijn stopteken!' riep de verkeersagent. 'Namen mijn jas mee...'
'...Van het bevel tot stilhouden, gedaan door een ambtenaar in functie!' hernam Hupkens. 'Volgens mij...'
'Overtreding van de maximum-snelheid!' vervolgde de verkeersambtenaar, zijn notitieboekje raadplegend. 'Weigering tot gehoorzamen...'
'Dat heb ik al gezegd!' snauwde de motoragent. 'Ik...'
'Stilte!' bulderde de commissaris, die langzamerhand de feiten duidelijker begon te zien. 'Wie hebben we hier? Hm! Bommel! Hè! Huh?'
'Héér Bommel!' zei heer Ollie.
'Stilte!' bulderde de commissaris. 'Ik vraag je niets! Overtreding van... eh... dinges! Inbraak in mijn bureau! Vernietiging van mijn eigendommen!'
'Dat zijn zès bekeuringen!' zei Hupkens blij.
'Hoeveel is het?' vroeg heer Bommel, zijn portefeuille trekkend. 'Kan ik meteen betalen?'
Er heerste even een diepe stilte. De commissaris keek dreigend naar heer Ollie's geld, toen trokken zijn rimpels wat gladder en de schaduw van een glimlach vertrok zijn gelaat.
'Hm! Goed!' zei hij. 'Omdat u het bent, heer Bommel! Eigenlijk moest u achter de tralies, maar ik zal u laten lopen tegen een soort borgstelling. Maar eh... u zult er nog meer van horen! Het recht moet zijn loop hebben en zes bekeuringen is géén kleinigheid!'

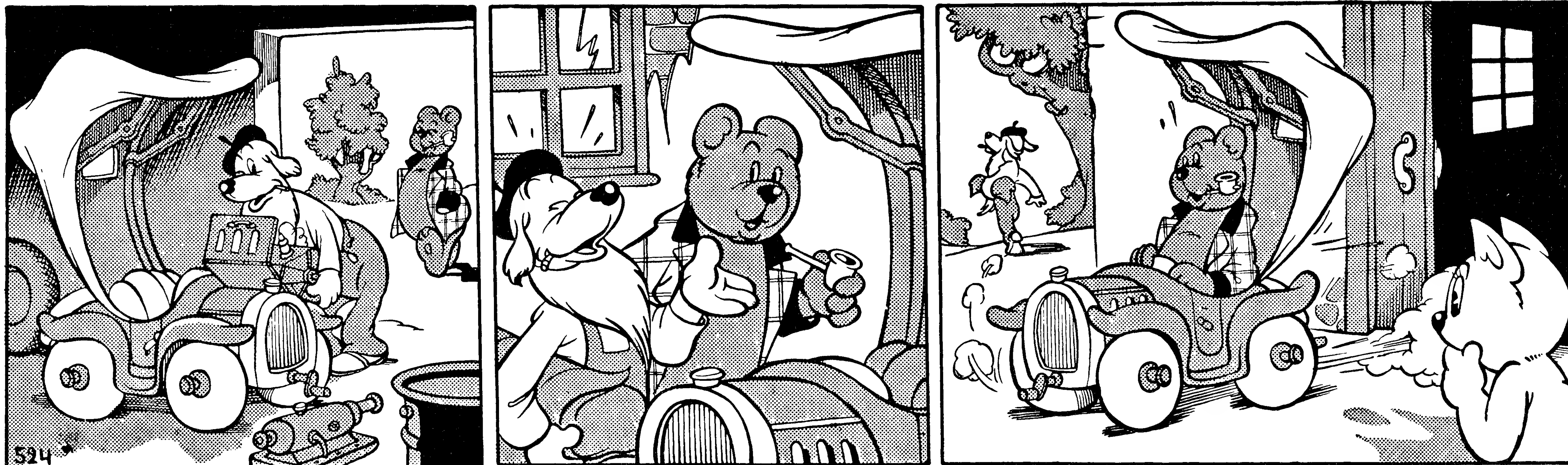

Een poosje later reden Tom Poes en heer Bommel in de Oude Schicht naar huis. De wagen reed niet op eigen kracht, maar werd getrokken door het paard van een groenteboer uit de Gakkelstraat.
'Daar gaan we nu!' sprak heer Ollie somber. 'Hm! Deze motor is zó goed, dat we hem niet gewoon kunnen gebruiken! Een auto met een paard ervoor! Verschrikkelijk voor een heer van mijn stand, Tom Poes! Het is géén gezicht! Iedereen zal denken, dat mijn motor stuk is! Net alsof ik mijn eigen motor niet kan gebruiken, als je begrijpt, wat ik bedoel!'
'Maar zo is het toch ook!?' zei Tom Poes.
'Je begrijpt het niet, wat ik bedoel!' zei heer Ollie ongeduldig. 'Natuurlijk kan ik mijn eigen motor gebruiken! Maar in dit ouderwetse stadje krijg ik er last mee! Bekeuringen en zo! Daar heb ik geen zin in, Tom Poes! Hm! Ik ga er werk van maken. De maximumsnelheid moet nodig een paar honderd kilometer hoger worden, anders wordt dit nooit een moderne stad!'
Terwijl heer Bommel en Tom Poes aldus, al kibbelend, in de Oude Schicht huiswaarts reden, passeerden ze toevallig de zijstraat, waar Hiep Hieper zijn zeegroene race-auto stalde. Hieper, die nèt uit zijn garage trad, zag hen gaan. Onder zijn lage schedel woelden de gedachten en omdat hij nogal vlug van begrip was, begreep hij wat er gebeurd was. 'Ha! Te vlug gereden, natuurlijk!' mompelde hij. 'Ha! Dat brengt me op een idee! Daar kan ik gebruik van maken!'
En de schurk spoedde zich terug in zijn bergplaats en greep een valse baard uit zijn vermom-kist.
'Ik zal me onherkenbaar maken!' fluisterde hij met een vals lachje...

Heer Bommel en Tom Poes raakten eindelijk thuis. Het paard werd naar de stal en de Oude Schicht naar de garage gebracht.
'U moet nog maar eens goed oefenen met die nieuwe motor!' zei Tom Poes. 'Het hard rijden gaat wel, maar het langzaam rijden is nog niet zo best. Vóórdat u naar de wedstrijd om de Siddewier-bokaal gaat, moet u dat onder de knie hebben, want anders hebt u al een bekeuring vóórdat u bij de start bent!'
'Laat het maar aan mij over!' zei heer Ollie uit de hoogte. 'Ik weet alles van motoren af!'
Maar toen Tom Poes afscheid had genomen en naar huis wandelde, krabde hij zich toch bezorgd achter het oor. Sommige dingen zijn nu eenmaal gemakkelijker gezegd dan gedaan.
'Langzamer rijden!' mompelde hij zorgelijk. 'Hm... hoo... eh... wat zal ik... tja... ik kan natuurlijk... eh... wanneer ik nu eens... wacht... ik zou ook... hm!... bah!'
Uit zijn gepeins werd hij opgeschrikt door een grijsaard met een neusstem, die beleefd groetend nadertrad.
'Moeilijkheden?' vroeg de oude glimlachend. 'Ik weet, geloof ik, al wat er aan de hand is! Uw auto loopt te vlug, nietwaar? De motor is te sterk, niet? Ja, ja, ik zag u door Rommeldam jakkeren en ik weet er alles van! Moeilijkheden met de politie en zo! Ja, ja! Maar ik kan u wel helpen, ik ben auto-monteur, ziet u! Ik weet alles van motoren af! U moet er een paar versnellingen bij hebben, dat is alles! Een kleinigheidje maar! Laat mij maar begaan!'
'Dat is best!' riep heer Ollie opgelucht. 'Ga je gang, goede vriend! Ik zal je flink betalen! Ik zou het natuurlijk wel zelf kunnen doen, maar eh... mijn jas zou vuil kunnen worden, als je begrijpt, wat ik bedoel!'

De oude monteur ging ijverig aan het werk en na een uurtje of zo naderde zijn bedoeling haar einde. Heer Bommel had intussen een wandelingetje gemaakt om zijn gedachten tot rust te laten komen (zoals hij dat uitdrukte) en hij trad net z'n garage weer binnen, toen de grijze vakman de motorkap van de Oude Schicht dichtklapte en een groot, in papier gewikkeld pak onder de arm klemde.

'Klaar?' vroeg heer Bommel opgeruimd. 'Dat is knap! Die vorige autohersteller beweerde, dat een reparatie ongeveer zes maanden duurde, maar ik zie nu toch, dat het ook vlugger kan! Zéér goed, vriend, ik ben hoogst tevreden over je!'

'Dat kan je ook zijn baas!' zei de oude, trots naar de Schicht wijzend. 'Je zult in dit land niemand vinden, die in zo'n korte tijd zoveel verandert aan je motor! Eh... Ik krijg zevenendertig en een halve cent van je voor de moeite!'

'In orde!' zei heer Bommel. 'Hier is je geld! Ik zal je aanbevelen bij mijn relaties!'

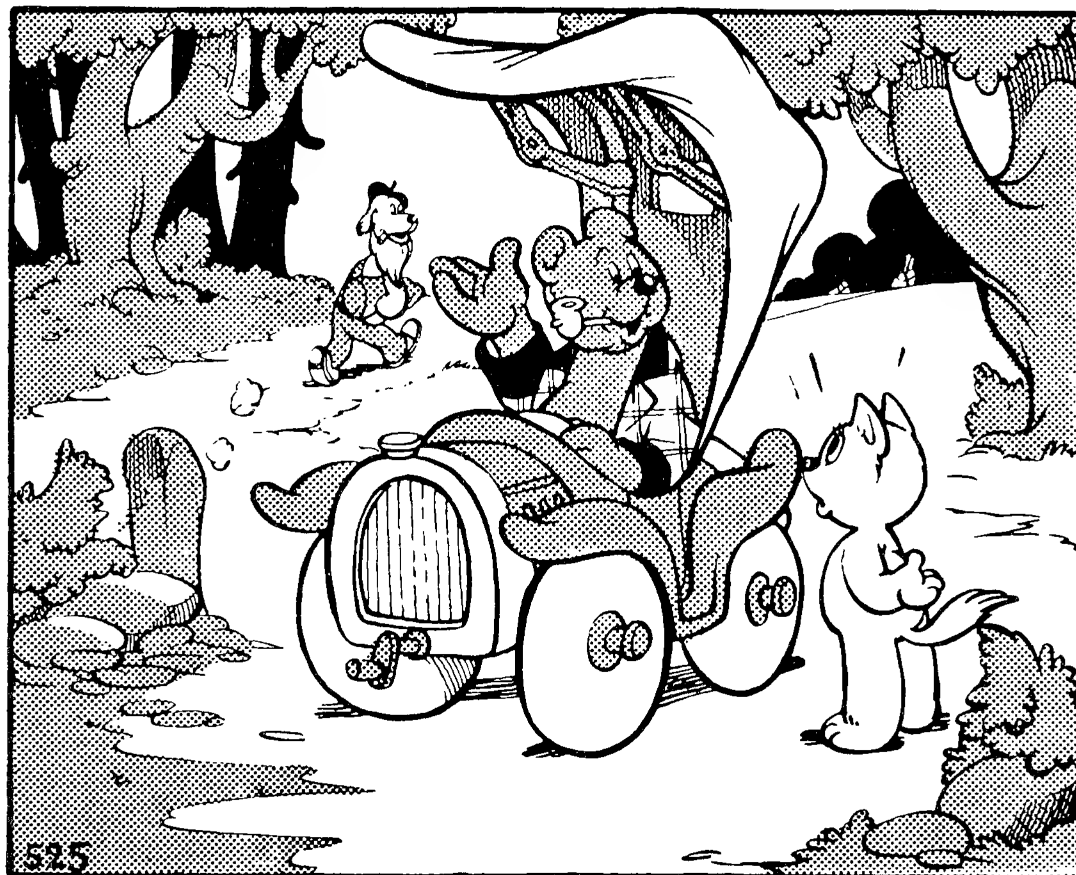
En terwijl de oude monteur, met het grote pak onder de arm, haastig de garage verliet, klom heer Ollie in zijn wagen en startte de motor.

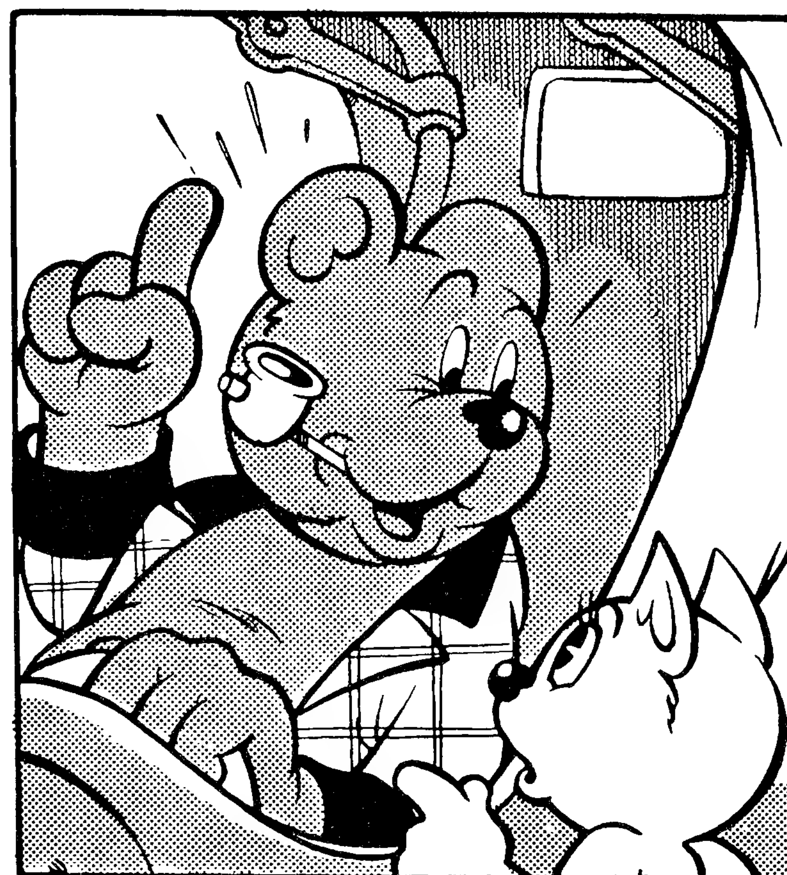
Langzaam kroop de Oude Schicht de garage uit.

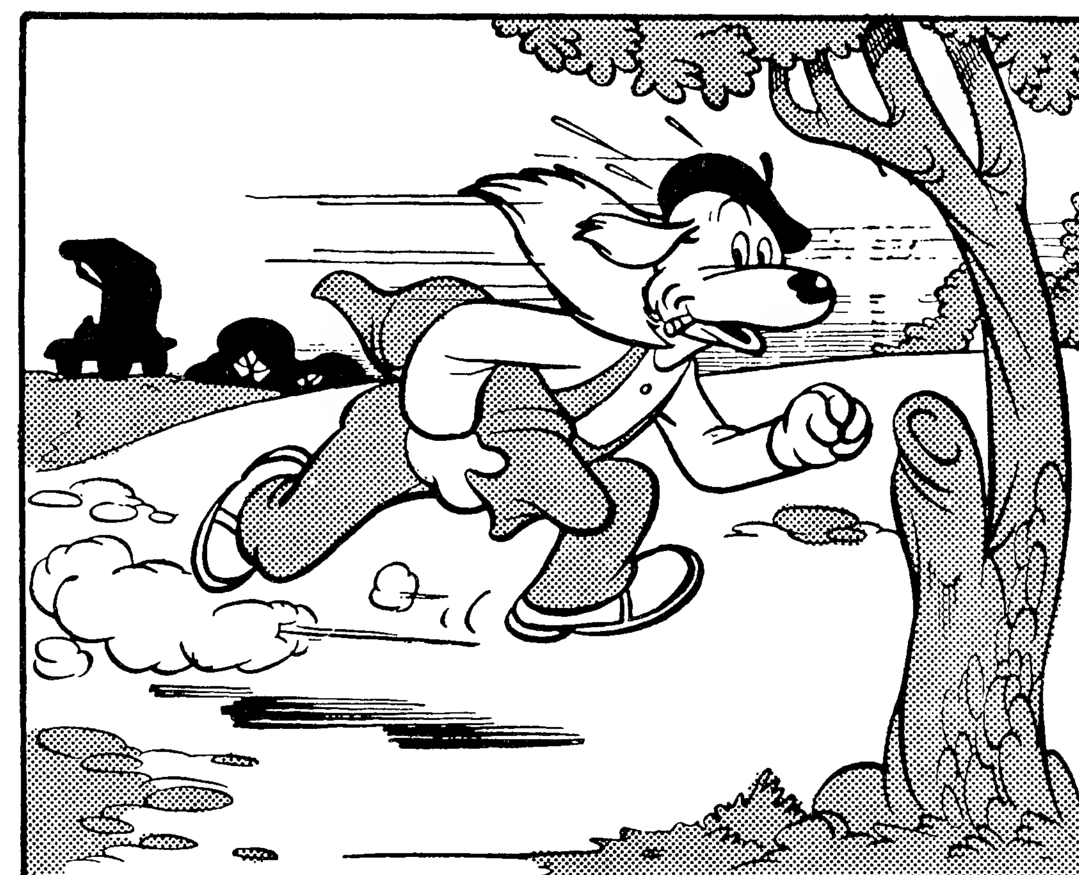
'Het is ongelooflijk, zoals die monteur zijn werk gedaan heeft!' mompelde heer Bommel. 'De auto is niet te herkennen. Nu is er geen gevaar meer, dat ik ineens wegschiet! Komaan, nu ga ik hem weer eens gas geven!'

Hij trapte op het gaspedaal, maar hoewel het murmelende geluid sterk werd, bleef de snelheid dezelfde sukkelgang.

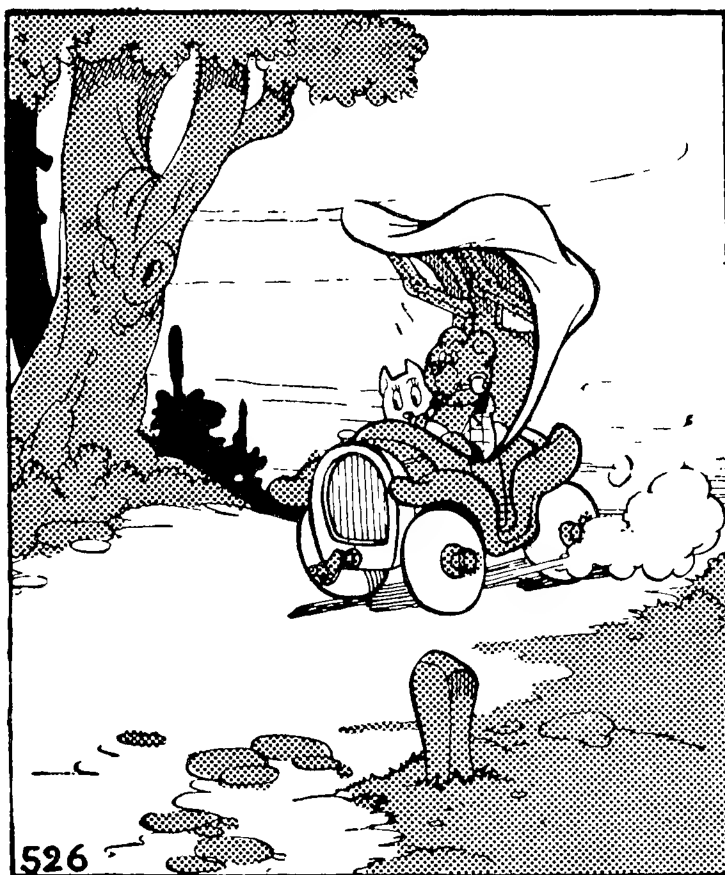
'Is er iets gebeurd?' vroeg Tom Poes, die net langs kwam om te kijken hoe de zaken stonden.

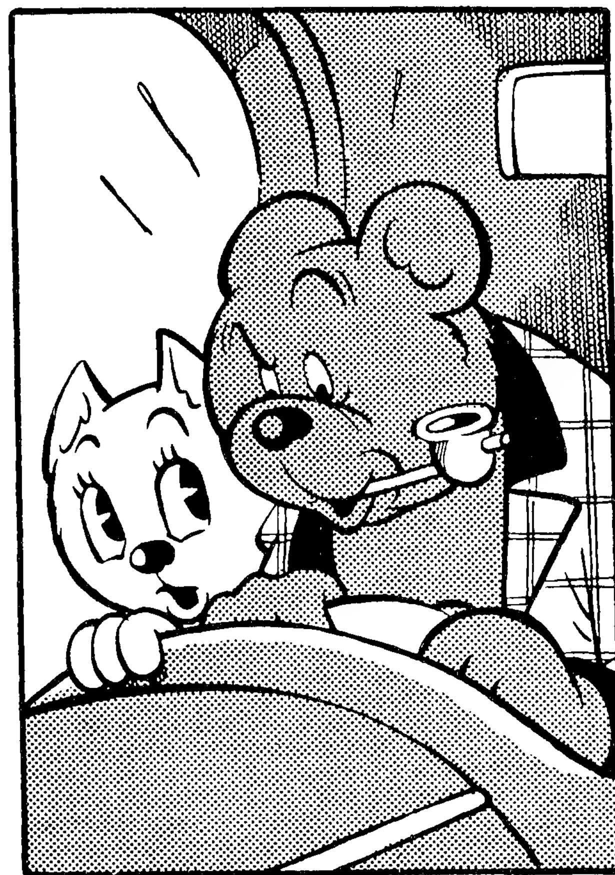
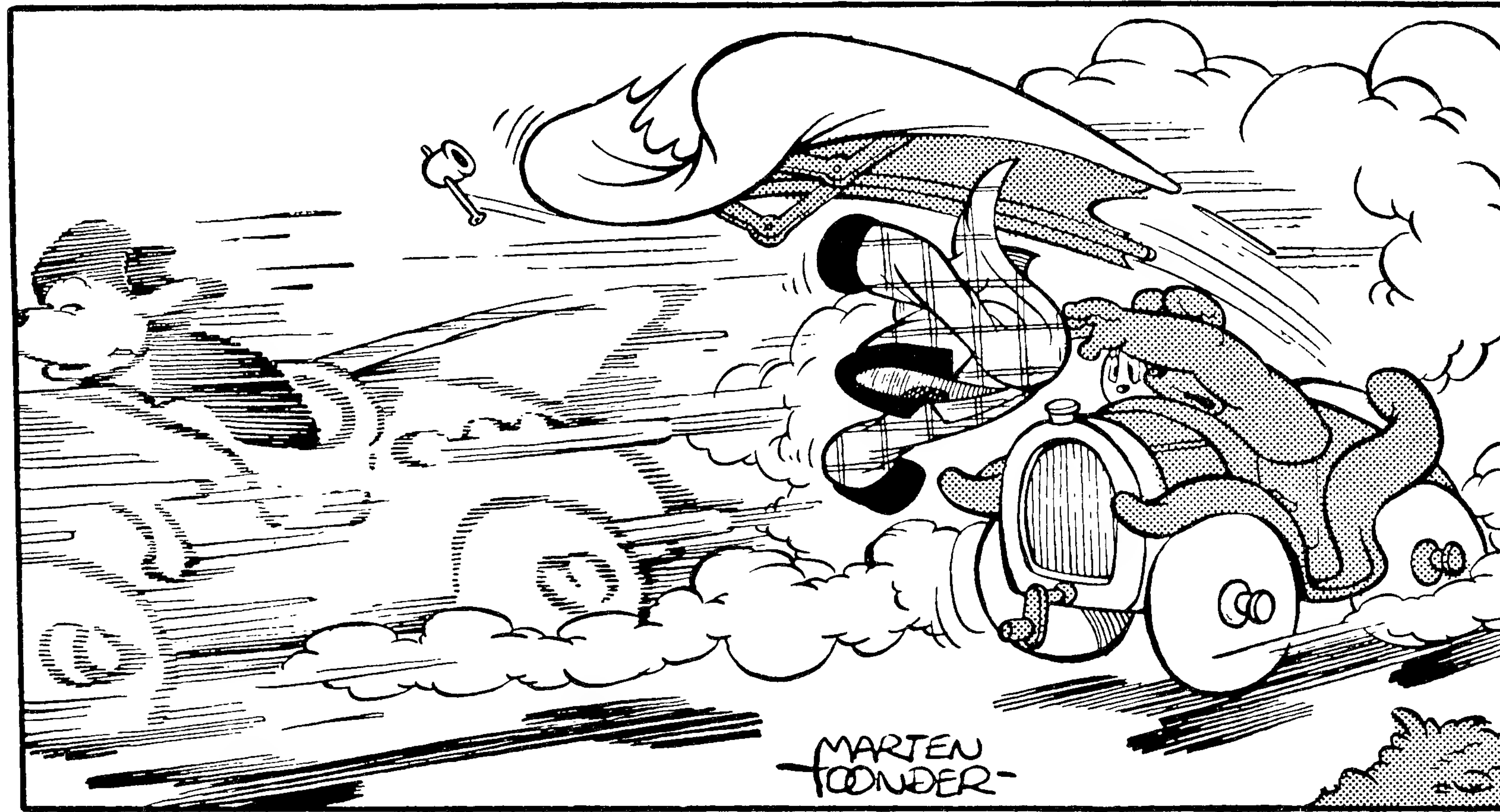

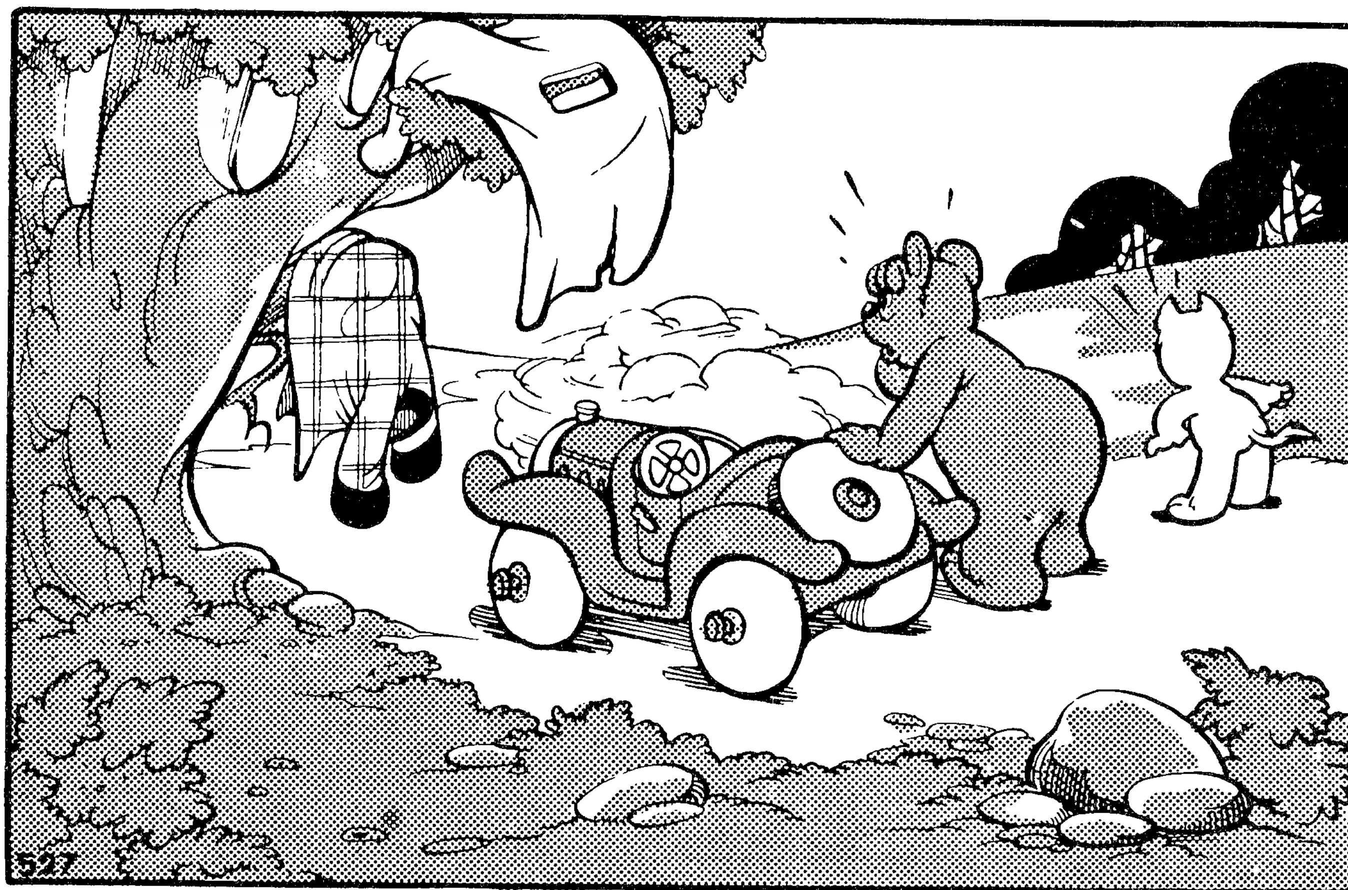

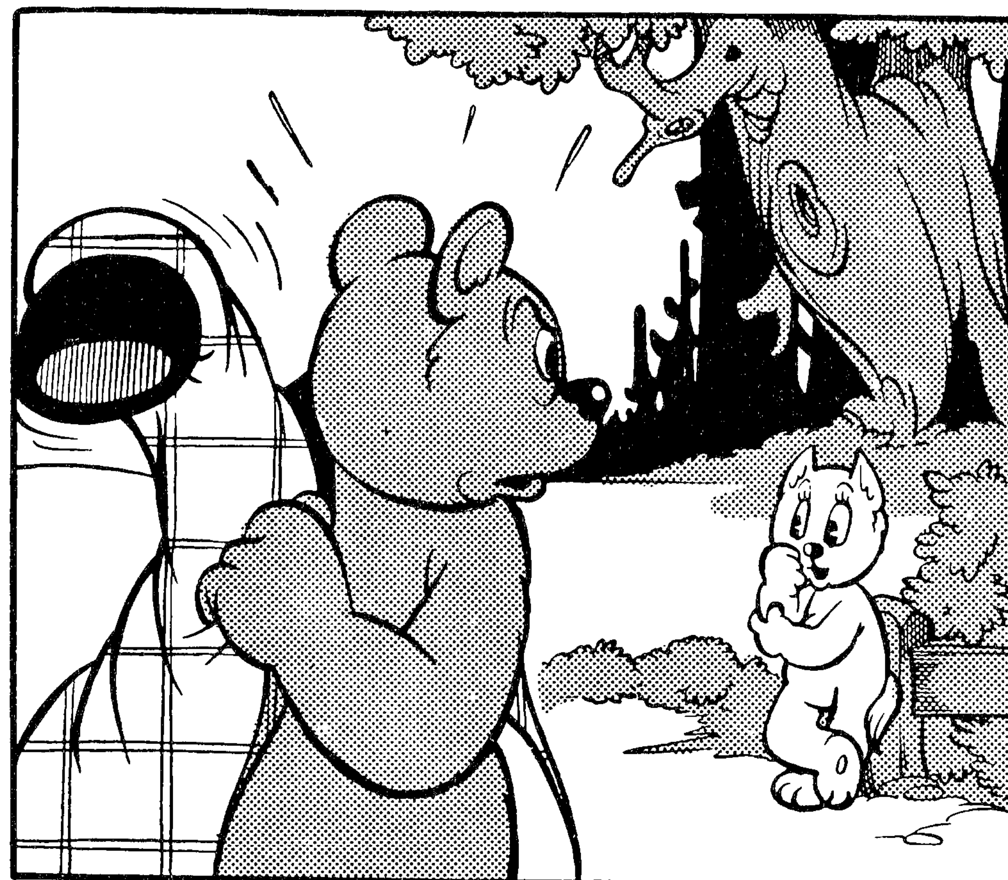
'Ja, zeker is er iets gebeurd!' zei heer Bommel. 'Ik heb mijn motor grondig na laten kijken door een hoogst bekwaam vakman, jonge vriend! Ik had genoeg van die snelheid. Die snelheid was natuurlijk wel goed op wedstrijden en zo, maar door de stad mag men niet vlugger dan veertig kilometer per uur rijden. En daar wens ik me aan te houden, als je begrijpt wat ik bedoel. Daarom heeft die vakman de motor een tikkeltje veranderd, zodat ik nu weer de macht in handen heb!'
'Dat is niet zo gek!' vond Tom Poes. 'Maar hoe kwam u ineens aan die monteur?'
'O, dat was een oude vakman, die zo maar eens langs kwam!' legde heer Ollie uit. 'Daar loopt hij, daar op die heuvel, met dat pak onder z'n arm!'
'Hm!' zei Tom Poes peinzend. 'Hij komt me bekend voor. Hm... vreemd! Maar mag ik een eindje meerijden, heer Ollie? Om te zien of de motor nu goed is, bedoel ik!'
'Stap maar in!' zei heer Bommel. Hij startte opnieuw en de Oude Schicht zette zich zuchtend en kreunend in beweging.
De oude monteur was intussen aan de andere kant van de heuvel aangekomen en nu deed hij iets vreemds. Want in plaats van zijn oude strompelgang te handhaven zette hij het ineens op een lopen. Het was niet zo maar eens een oude-ventjesdraf, nee, het was een stoere, veerkrachtige galop van iemand in de kracht van zijn leven. Hij rende met grote snelheid stadwaarts, met het zware pak onder de arm gekneld en met zijn baard achter zich aan wapperend...

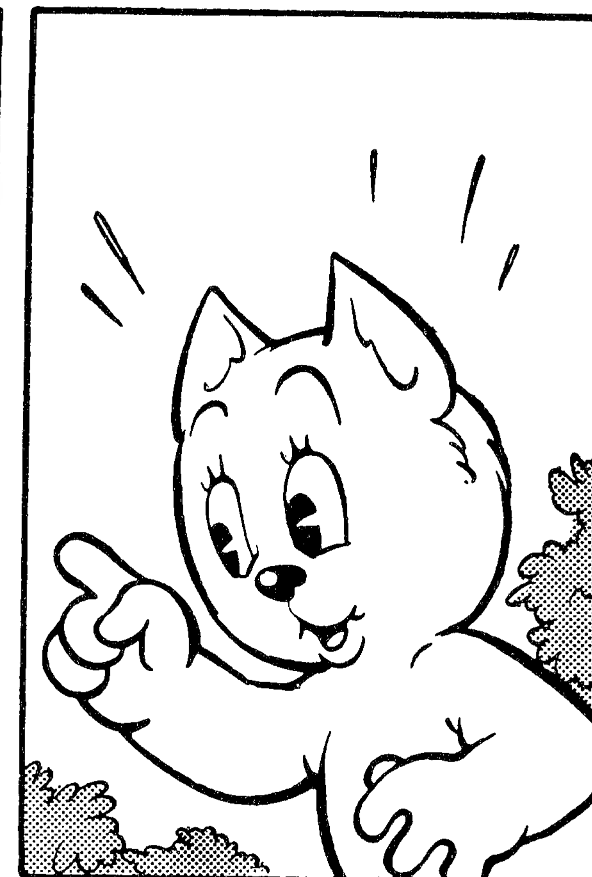

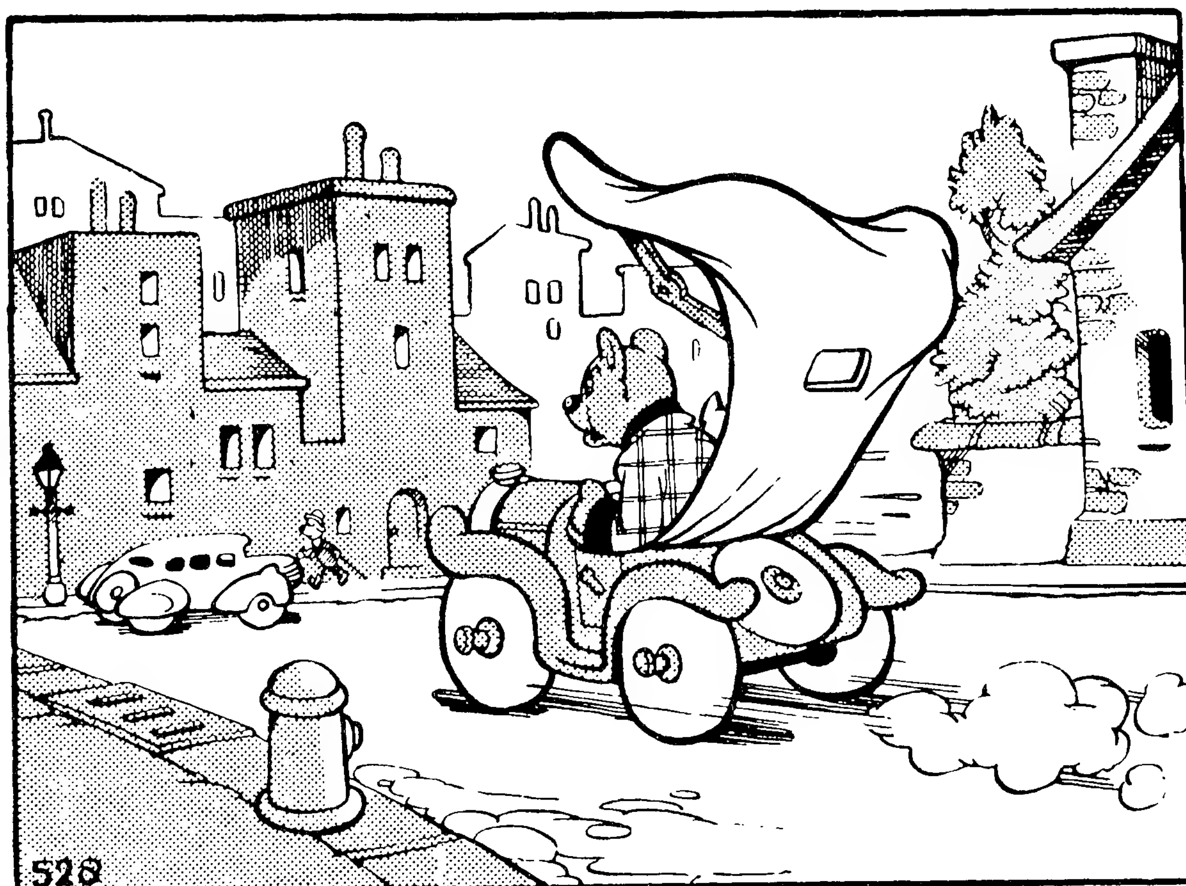
De Oude Schicht sukkelde de weg af in een traag gangetje en de motor maakte kleine, puffende geluidjes.
'Niet gek!' zei Tom Poes. 'Dat wegrijden doet hij nu netjes. Maar breng hem nu eens op gang, heer Ollie! Ten slotte moet hij ook vaart kunnen zetten als het moet, niet waar?'
'Ja... hm!' zei heer Bommel met een ongeruste klank in zijn stem. 'Vaart zetten, hè?... hm... Op gang brengen, hè?... hm... Dat is nu nèt wat ik de hele tijd al probeer! Ik geef op het ogenblik vól gas, jonge vriend!'
Nu, daar was niets van te merken. De Schicht schoof als een grote, rode slak over de weg, de motor zuchtte en pufte zachtjes en gaf zo nu en dan een schalks knalletje, maar verder gebeurde er niets.
'Bah!' riep heer Ollie, 'die monteur heeft mijn motor verknoeid, Tom Poes! De zwerver! Ik vertrouwde hem direct al niet! Welke autohersteller, die zichzelf respecteert, repareert nu in een uur een motor? Dat moet minstens zes maanden duren, zeg nu zelf!'
Op dat moment naderde er in de verte een aanzwellend geloei, dat snel in een woedend gebrul veranderde. En vóórdat Tom Poes of heer Bommel begrepen, wat er gebeurde, suisde een zeegroene flits langs hen heen, een grote stofwolk, heer Ollie's jas en de autokap meezuigend.
'Hieper!' riep Tom Poes. 'Dat was Hieper's racewagen!'

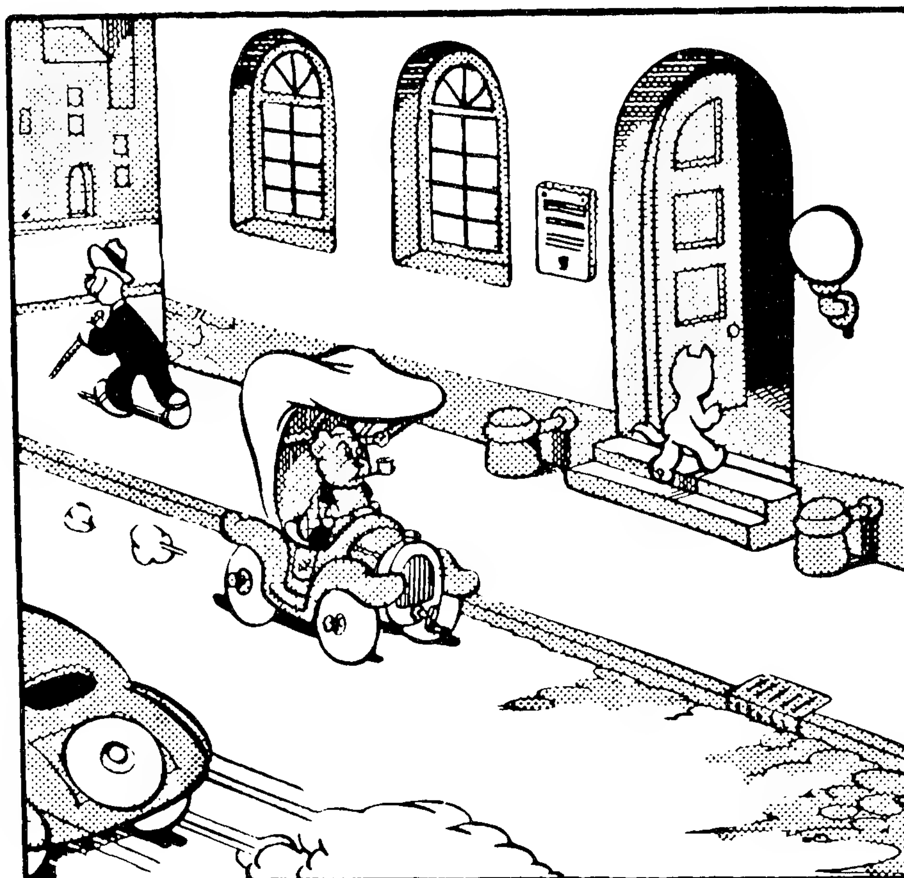

In de verte verdween de machtige loei van Hieper's race-auto, de stofwolken trokken op en heer Bommel en Tom Poes staarden mistroostig naar de autokap van de Oude Schicht, die over een boomtak hing – zacht fladderend in de herfstwind.
'Ziezo! Dat was Hieper!' mompelde heer Bommel ten slotte, uit zijn wagen klimmend. 'Die heeft nu natuurlijk pret! Die denkt nu, dat hij vlugger is dan ik!'
'Maar dat wás hij ook!' zei Tom Poes nadenkend. 'Hij was ontzettend vlug! Hij was zelfs vlugger dan hij vroeger was. En dan dat geluid. Ik dacht werkelijk een ogenblik, dat het de Oude Schicht zèlf was! Die maakte net zo'n lawaai, toen u nog niet aan die motor geknoeid had!'
'Nu nog mooier!' riep heer Ollie, woedend in zijn jas schietend. 'Ik krijg natuurlijk de schuld weer! Die oude monteur heeft het gedaan en niet ik! Onthoud dat, jonge vriend! Ik verdraag dat niet langer, altijd die onrechtvaardige verwijten van jou! Bah! Je moest je schamen!'
'Hm!' zei Tom Poes. 'Die oude monteur... Wel! U brengt me op een idee, heer Ollie! Nu begrijp ik ineens, wat er gebeurd is! Die oude monteur was Hiep Hieper!'
'Onzin...' zei heer Bommel, nog steeds boos. 'Hieper heeft geen baard! En Hieper is ook geen oude monteur! Onzin!'

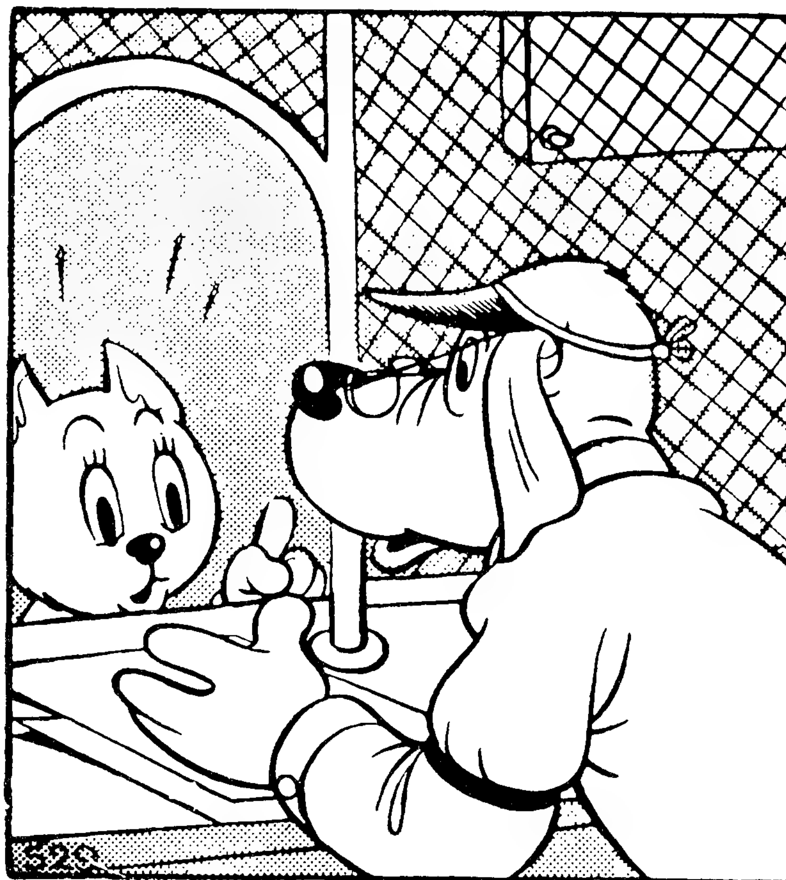
'Hieper had zich vermomd!' hield Tom Poes vol. 'Hij heeft een baard voorgehangen en gedaan alsof er een monteur was. Maar in plaats van uw auto beter maken, heeft hij die mooie motor er uitgehaald en er het of andere oude machientje ingezet! En toen is hij kalm met uw motor onder z'n arm weggestapt.'

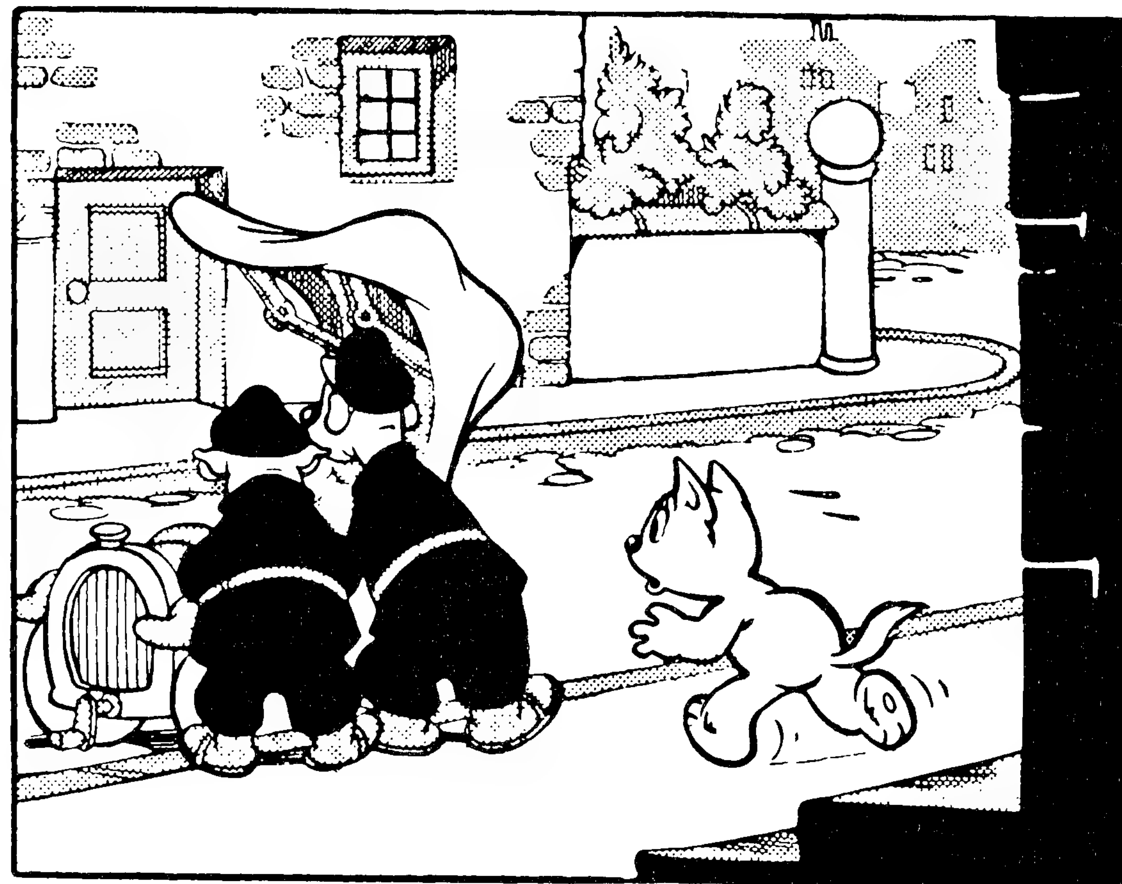
'Eh... Homp!' zei heer Ollie. 'Kalm weggestapt... onzin... Ik stond er zelf bij... ik... eh... hm. Hij had een pak onder z'n arm... een in papier gewikkeld pak, nu ik er goed over nadenk... hm... zou je denken, dat hij... zij hij... maar dan is hij... Hij is een schurk! De dief! De ellendige! Hij heeft mij voor de gek gehouden! Hij... O!!! Ik zàl hem!!'

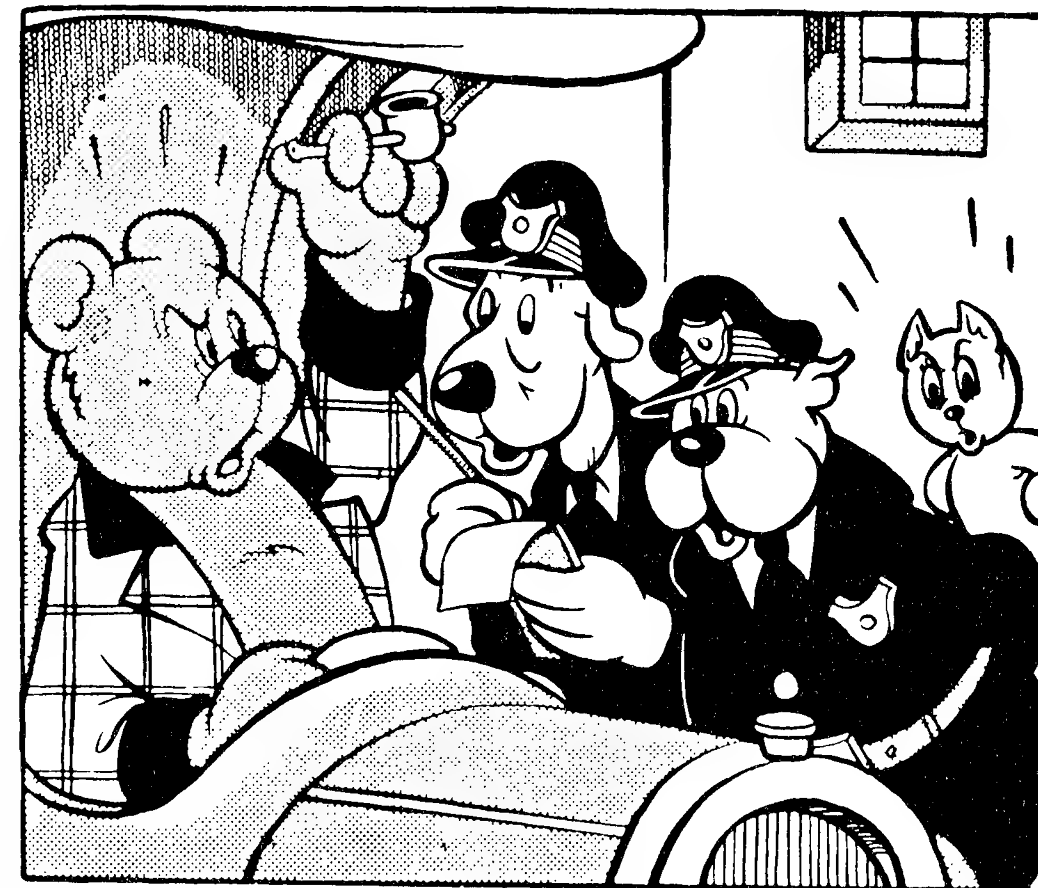
'We moeten weten waar hij woont!' zei Tom Poes. 'Het heeft geen zin om de politie er bij te halen, want we hebben geen bewijzen! We moeten weten, waar z'n garage is! Naar het stadhuis, heer Ollie! Daar moet iedereen zich laten inschrijven, die aan de wedstrijd mee wil doen, dus daar zullen ze z'n adres wel hebben!'

Maar toen Tom Poes voor het loket kwam, waar de wedstrijddeelnemers ingeschreven moesten worden, had hij een tegenvaller.

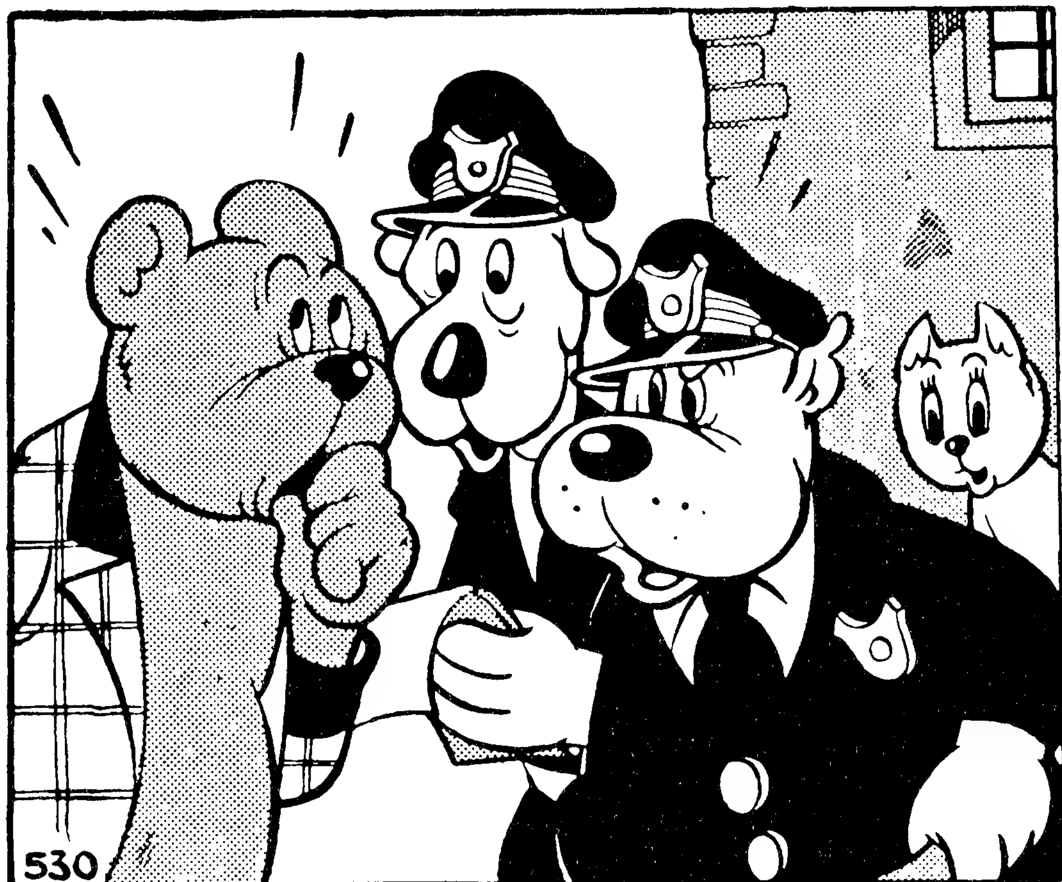
'Hieper?' vroeg de beambte verwonderd. 'Hiep Hieper? Hier onbekend, meneer! Onder die naam heeft niemand zich opgegeven!'

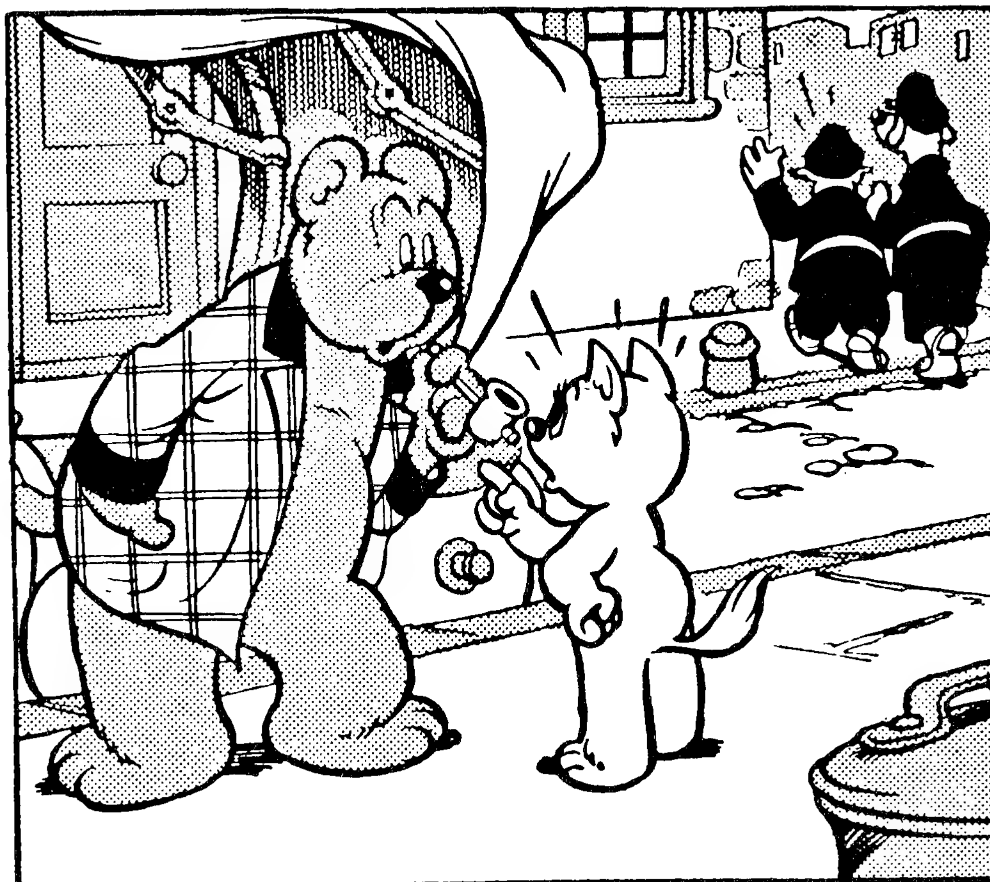
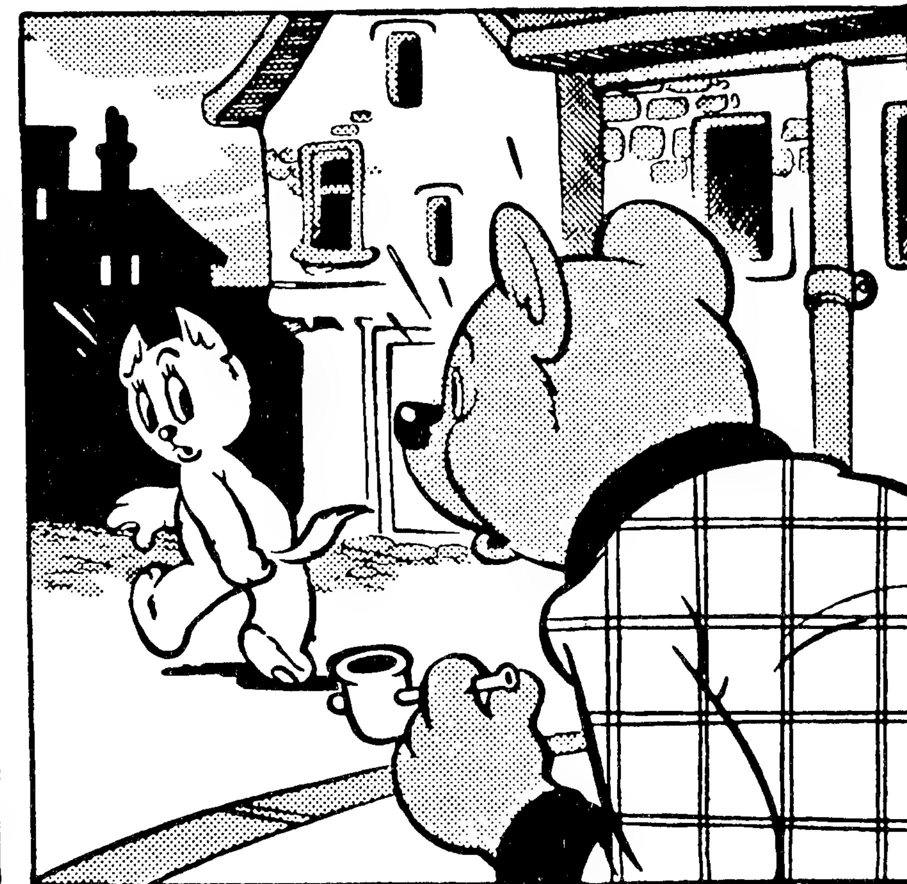

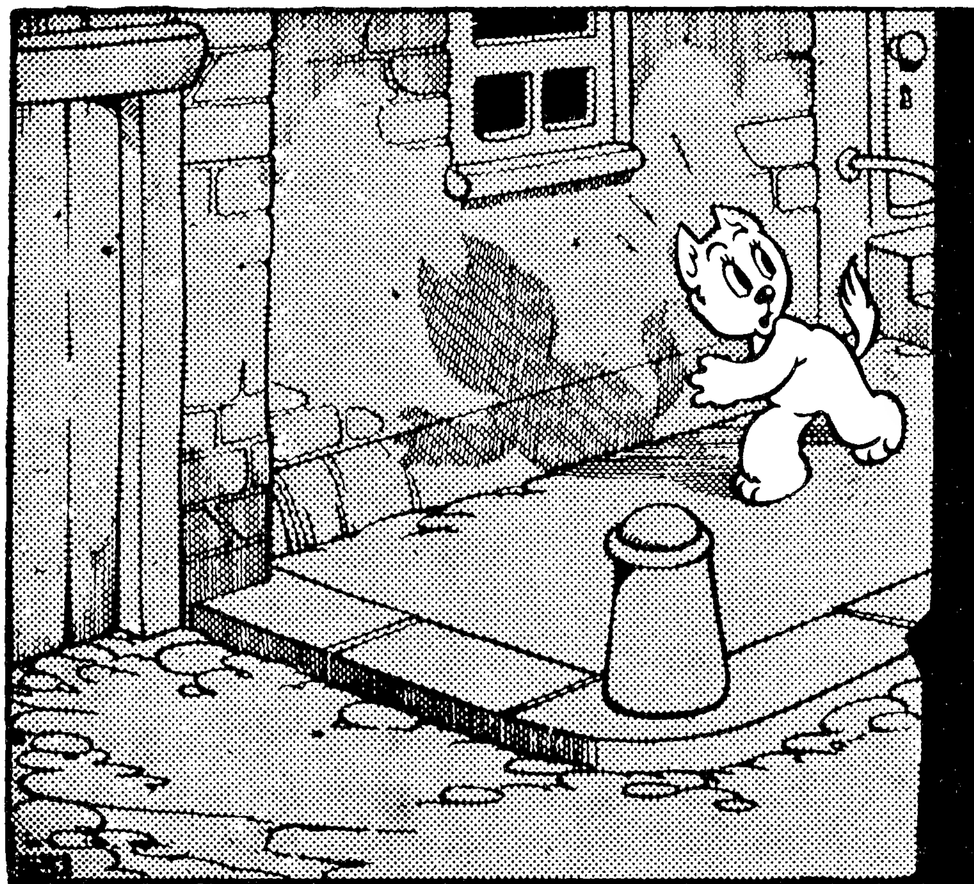

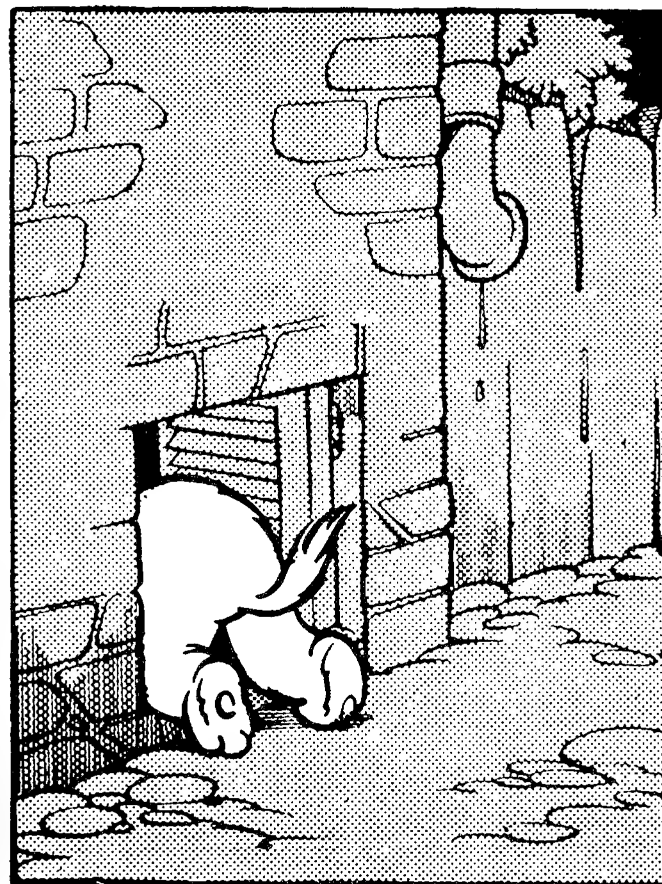
'Is hier geen Hiep Hieper ingeschreven?' vroeg Tom Poes verbaasd. 'Weet u het zeker!?'
'Als ik het niet zeker wist, zou ik het niet zeggen,' zei de ambtenaar verontwaardigd, 'een beambte ten stadhuize weet alles zeker! Omdat alles wat hij weet op papieren staat, volgt u me? Ik kan in mijn dossiers nagaan, wat ik wèl en wat ik niet weet! Eenvoudiger kan het niet, nietwaar? Nu dan!'
'Ik begrijp het!' zei Tom Poes. 'Maar misschien is het mogelijk, dat hij een valse naam heeft opgegeven! Hm! Weet u dan misschien hoe de eigenaar van een zeegroene race-auto heet?'
'Een zeegroene auto...' mompelde de beambte, in zijn papieren ritselend. 'Zeegroen... zeegroen... hm... hier heb ik het! Er is inderdaad een zeegroene auto ingeschreven – hoewel ik u er attent op maak, dat er een nuance ijsblauw in de kleur is gemengd. Hm... de eigenaar is een zeker heer Van Waaien uit de Sokkelsteeg nummer acht!'
Tom Poes holde het gemeentehuis uit en rende de stoepen af om zijn ontdekking aan heer Ollie te vertellen. Maar geschrokken hield hij zijn pas in. Bij heer Bommel's wagen stonden enige agenten en heer Ollie hield een luide toespraak.
'De schurk heeft mijn motor tegen een andere verwisseld!' riep hij, 'ik klaag hem aan wegens diefstal! Ik verzoek jullie hem te arresteren!'
'Wat een stommiteit!' dacht Tom Poes. 'Nu heeft heer Bommel de zaak bij de politie aangegeven en nu kunnen we niets meer doen...'

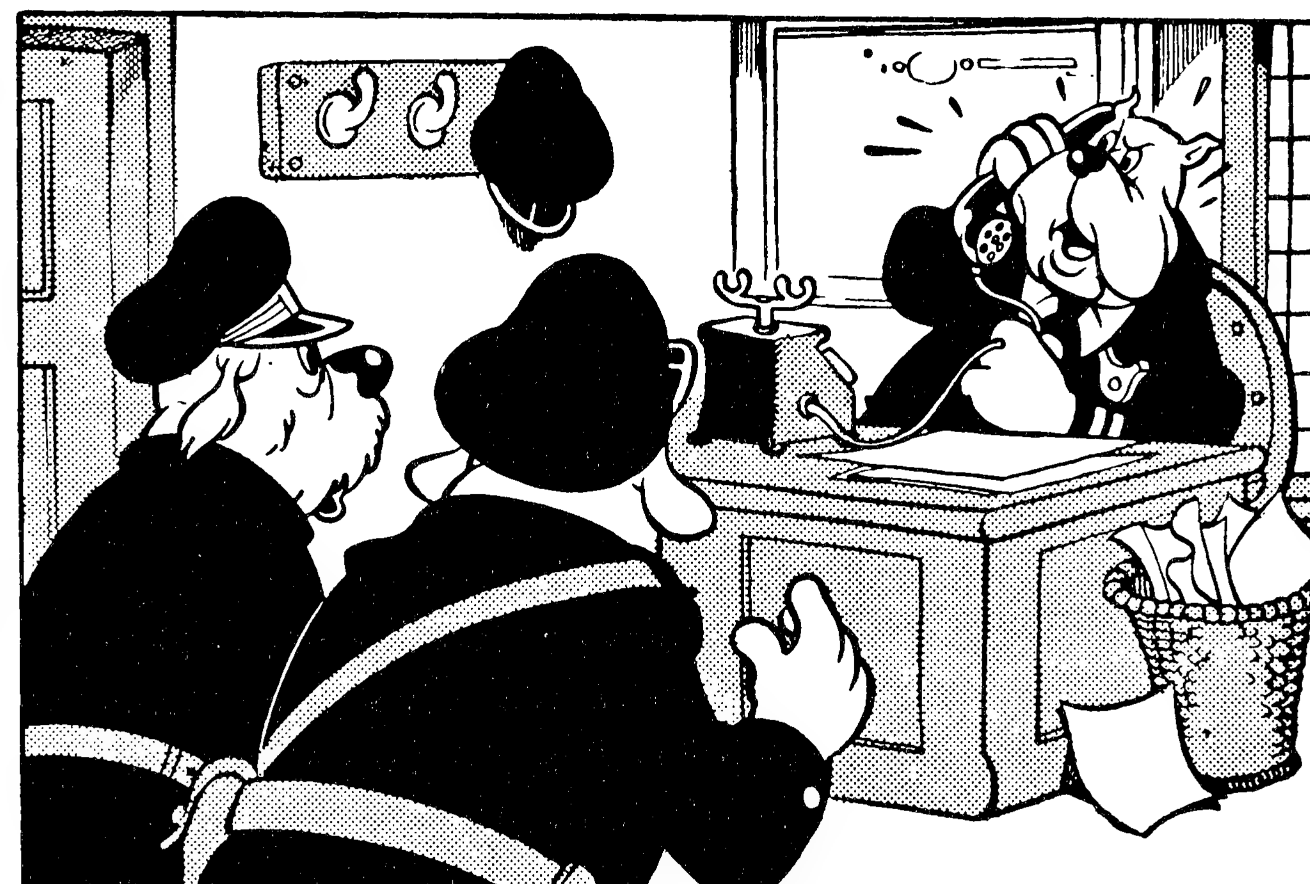

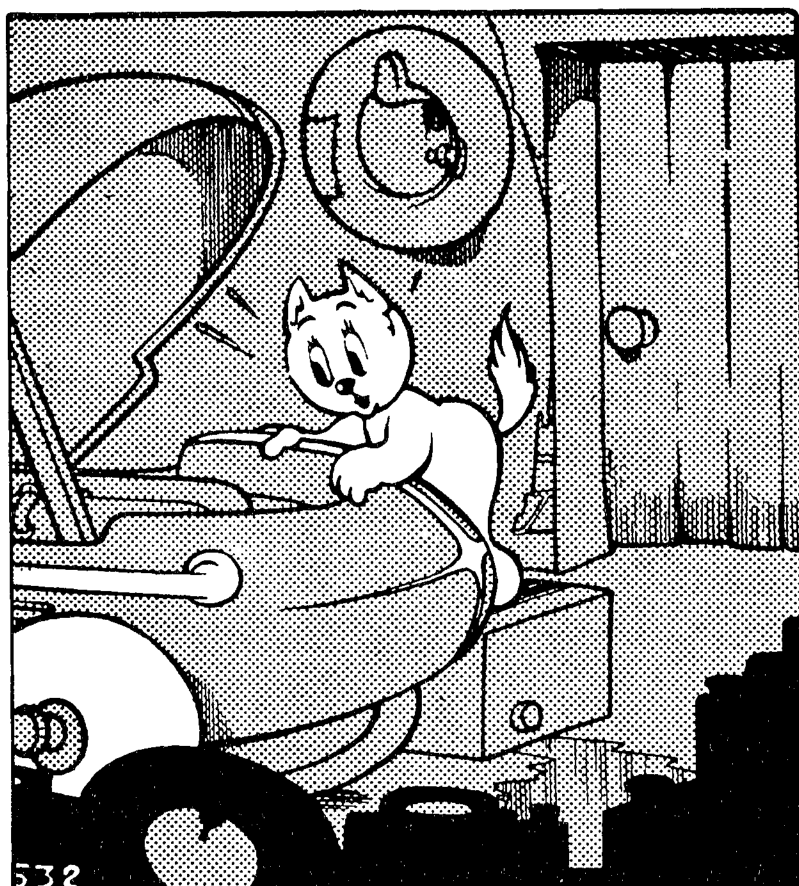
'Een schandaal!' riep heer Ollie, die zich tegenover de agenten erg opwond. 'Mijn prachtige motor is gestolen! Zo maar, op klaarlichte dag! Onder de ogen der politie, om zo te zeggen! Ik vraag me af, waar de politie eigenlijk voor dient! Het is treurig! Zeg nu zelf! Ik zal me...'
'Wie heeft die motor gestolen?' onderbrak een van de agenten hem kort.
'Hieper!' sprak heer Bommel. 'Hiep Hieper! Dank zij mijn scherpzinnigheid ben ik dat te weten gekomen, hoewel het eigenlijk de taak van de politie is, zeg nu zelf! Ik zal me...'
'Waar woont die Hieper?' vroeg een andere agent.
'Die woont... eh... hm! Dat weet ik niet!' riep heer Bommel. 'Dat moeten jullie zelf maar uitzoeken! Waar is anders de politie voor? Zeg nu zelf! Ik zal me...'
'We zullen wel eens zien!' zei de eerste agent, zijn boekje dichtklappend. 'U hoort van ons! Goeden dag!'
'Het is treurig!' zei heer Bommel tegen Tom Poes, die langzaam naderbij kwam. 'Waar dient die politie eigenlijk toe, jonge vriend? Dat vraag ik me af! Ik zal me...'
'Het was niet handig van u om die diefstal aan te geven!' zei Tom Poes. 'Nu kunnen er moeilijkheden komen en bewijzen hebt u niet! Maar ik heb het adres van Hiep Hieper gekregen en ik zal zien, wat ik doen kan! Dag, heer Ollie!'
'Dat is het toppunt!' mompelde heer Bommel, terwijl Tom Poes wegwandelde. 'Hij heeft het adres van Hieper en zegt niets! Hij geeft me zelfs een standje. Hij loopt zo maar weg! Ik zal me... hm! Bah!'

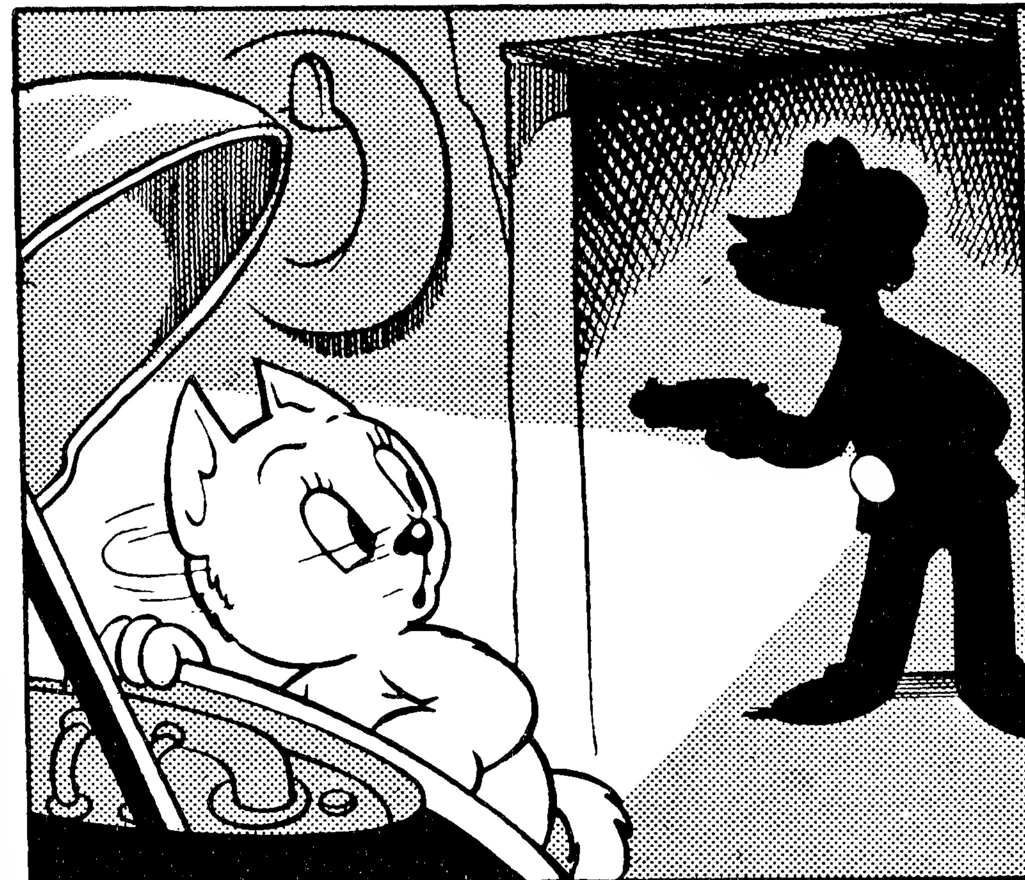

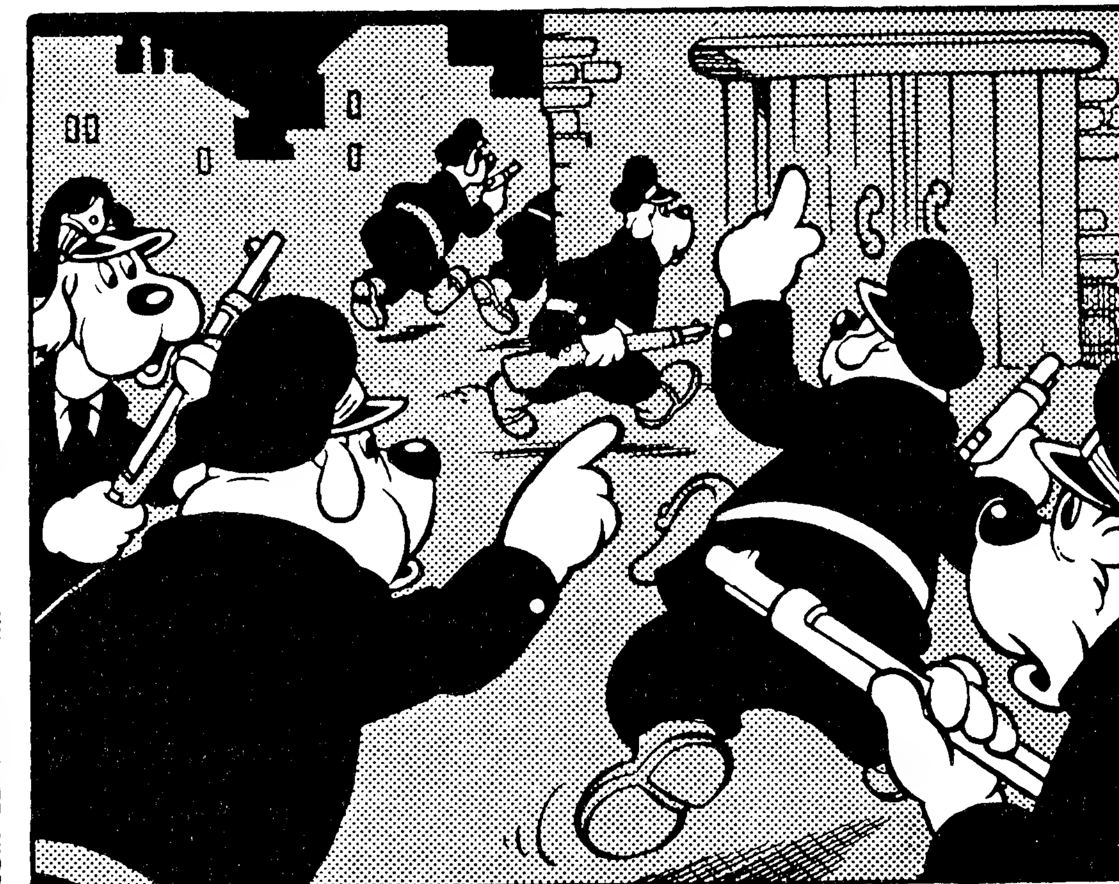

Tom Poes sloop in de invallende schemering langs de huizen naar het straatje, waar Hieper – onder een schuilnaam – een garage had gehuurd.
'Heer Bommel heeft het me moeilijk gemaakt!' mompelde hij. 'Ik heb de kans, dat de politie me vóór is! Maar ik zal zien wat ik doen kan! Ik moet die motor hebben, dat is de hoofdzaak! Wanneer de politie het gaat uitzoeken, duurt het een jaar, met rechtzaken en advocaten en zo... hm... en dan komt er niets van die Pier-race... Ik heb geluk, geloof ik! Daar is een open kelderraam! Als ik hier naar binnen klim, kan ik gemakkelijk in de garage komen, denk ik!'
Tom Poes stond stil en keek behoedzaam om zich heen. Er was echter niemand te zien, op dit uur van de dag was het straatje geheel verlaten. Hij bedacht zich dan ook niet lang en klom naar binnen in de duisternis van het keldertje...
Intussen was de politie in actie gekomen. De agenten, die door heer Bommel zo op hun plaats waren gezet, waren met forse tred naar het hoofdbureau geschreden en hadden de diefstal aan de commissaris doorgegeven.
'Hm!' zei Bulle Bas, de commissaris. 'Hm! Zo! De politie doet niets, hè? Zei die Bommel dat? Hm! We zullen hem iets laten zien!'
En de kloeke politiechef greep de telefoon en sloeg een nummer aan.
'Geef mij de speurdersafdeling van het Centrale Bureau voor Ongewenste en Verdachte Individuen!' riep hij in het toestel. 'Ik wens het adres van een zekere Hieper! Ja, Hieper! Heeft nu misschien een valse naam! Ja juist! Ik wacht! Schiet op! Organisatie! Tempo!'

Tom Poes had in het donker zijn weg gevonden naar de garage en al gauw vond hij de zeegroene race-auto van Hiep Hieper. Hij tilde voorzichtig de kap omhoog en tastte naar de motor.

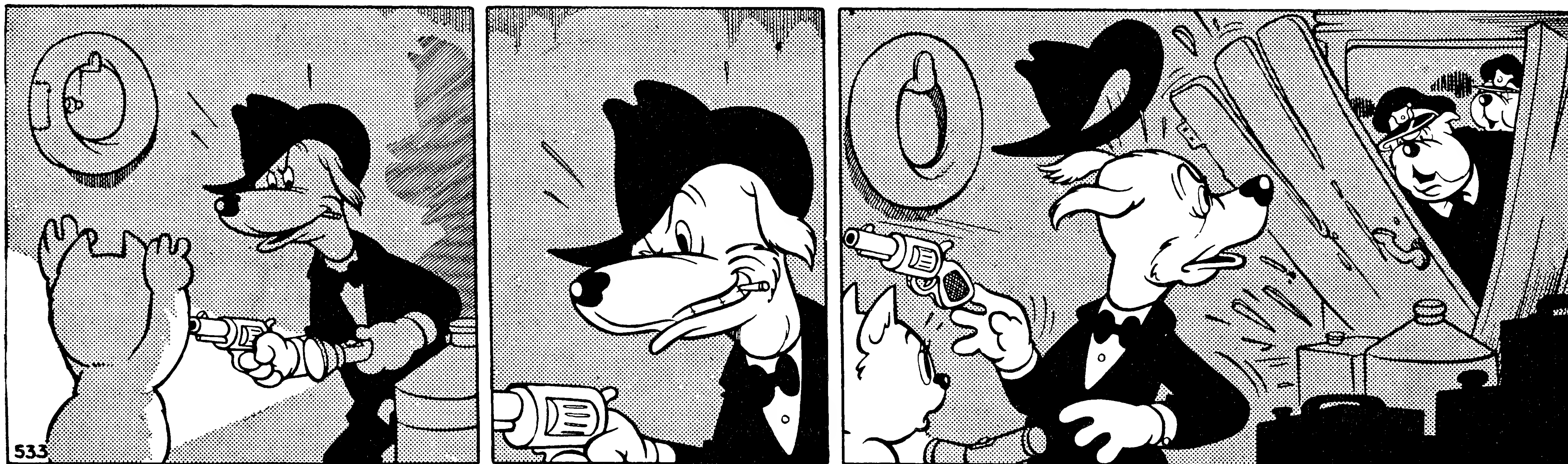
'Net wat ik dacht!' mompelde hij. 'Dit is de motor van heer Bommel! Ik moet proberen hem er uit te schroeven voordat de politie komt, want heer Ollie kan zo vlug niet bewijzen, dat dit werkelijk zijn motor is! Vooruit, Tom Poes, aan de slag!'

Hij voegde de daad bij het woord en begon te werken. Maar omdat het donker was, viel dat niet mee en zonder dat hij het kon helpen, maakte hij een beetje lawaai. De gevolgen daarvan lieten niet lang op zich wachten. Een deur in de achterwand knarste open en de felle lichtstraal van een lantaarn boorde door de duisternis.

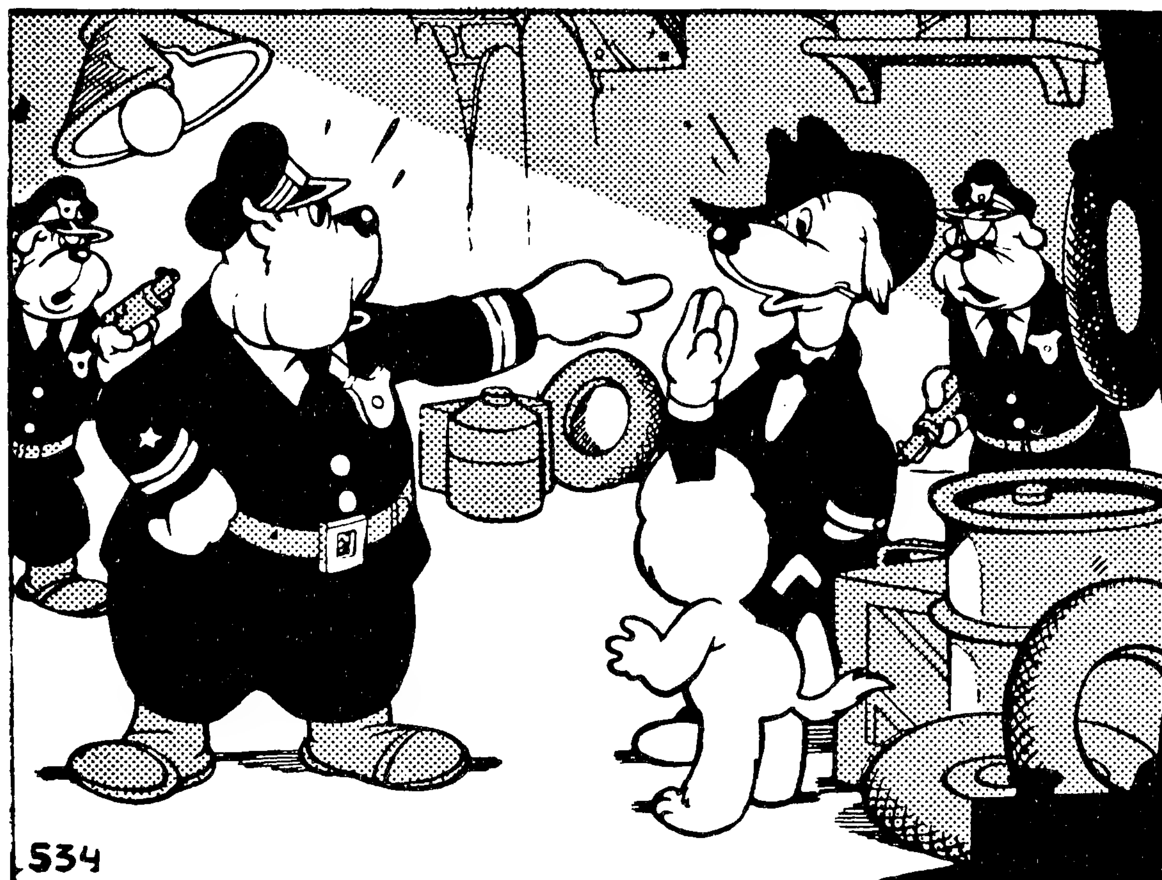
'Ha!' riep de dorre stem van Hieper. 'Dieven! Schurken! Ze stelen mijn motor! Schande! Handen omhoog, snoodaard! Je bent er bij! Ik heb het altijd wel geweten! Ik heb je nooit vertrouwd, jij met je schijnheilig uiterlijk! Maar nu heb ik je! Handen omhoog, dief!'

Intussen waren buiten op straat een grote menigte agenten bezig, het gebouw te omsingelen.

'Iedereen op z'n post!' baste Bulle Bas. 'Hm! Dit is het adres van Hieper! Een knap stukje detective-werk! En nu: Opgelet!'

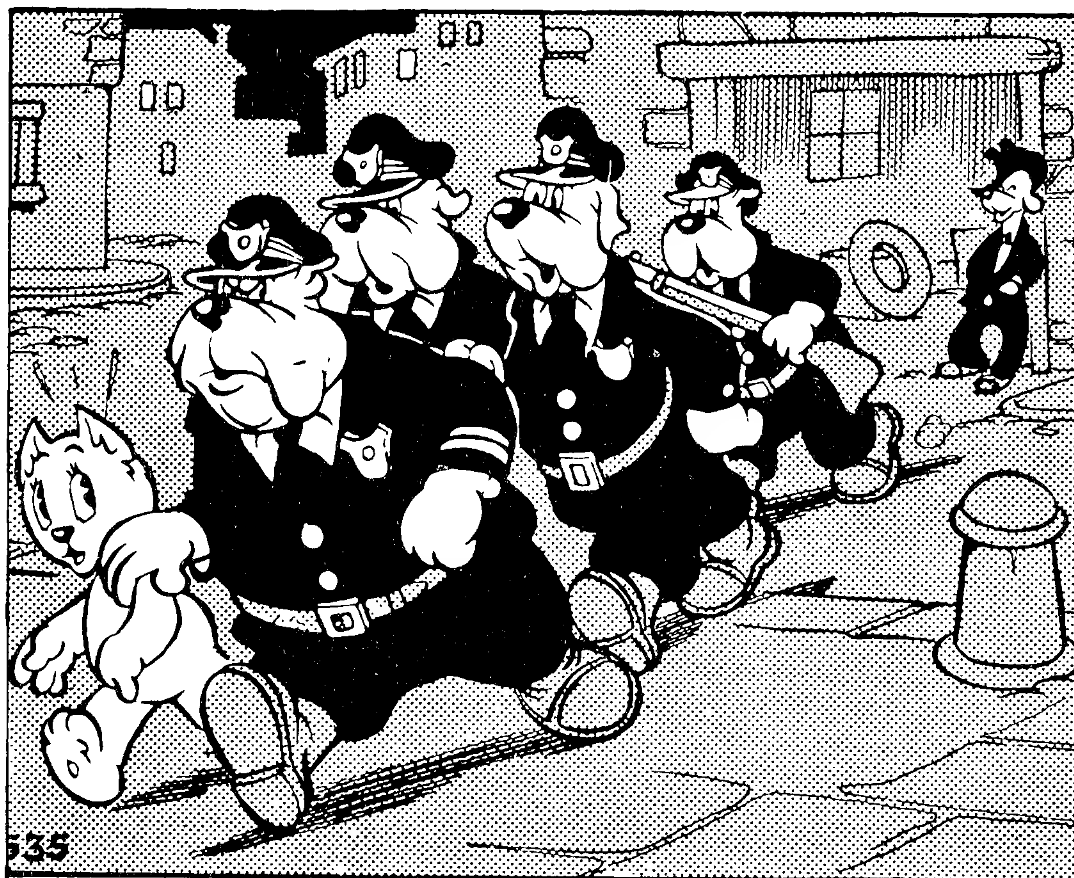

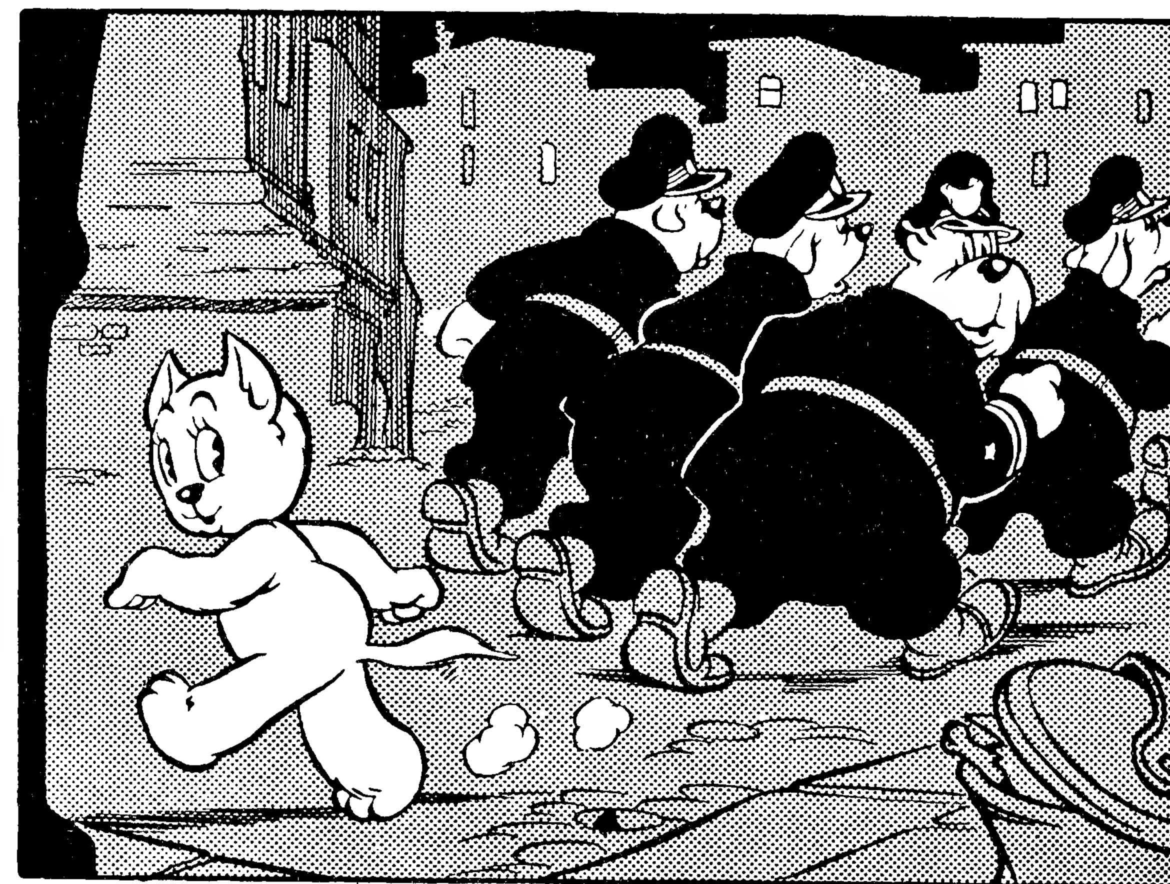
'Jij wilde dus mijn motor stelen, hè?' siste Hieper. 'Het is droevig, mannetje! Treurig! Weet je mammie wel, hoe stout je bent? Heb je op school niet geleerd, dat je nooit een diefstal mag plegen?'
'Je bent zelf een dief!' riep Tom Poes kwaad. 'Deze motor is het eigendom van heer Bommel, dat weet je best! Je hebt hem zelf uit de Oude Schicht gehaald, nadat je jezelf vermomd had als een monteur! En wanneer morgen die race niet gehouden werd, zou ik je bij de politie hebben aangegeven! Nu, dat zal ik niet doen, wanneer je me op dit moment die motor geeft!'
'Ha!' riep Hieper. 'De politie! Wou je die er bij halen? Ha! Laat me niet lachen! De politie heeft het veel te druk met het plaatsen van verkeersborden! Haha! De politie!'
'Er roept iemand om de politie!' fluisterde brigadier Snuf, die buiten voor de deur stond.
'Prachtig!' riep de commissaris. 'Die kunnen ze krijgen! Naar binnen! Voorwaarts!'
De agenten zetten zich in beweging en stormden door de dichte garagedeuren heen. Het hout versplinterde krakend en Tom Poes en Hiep Hieper staarden verschrikt naar de binnendringende gedaanten in uniform.
'Haha! De politie!' herhaalde Hieper lusteloos...

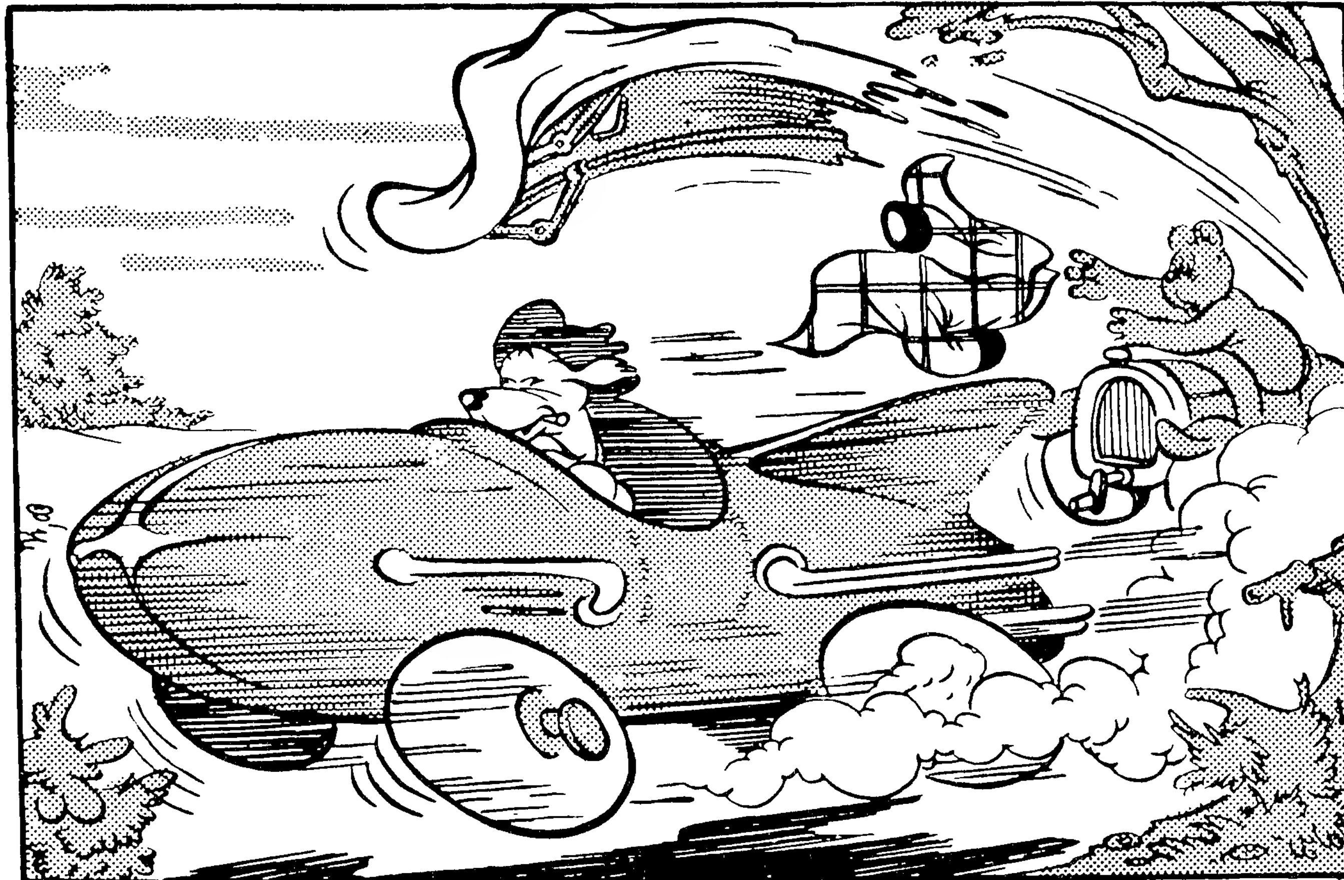
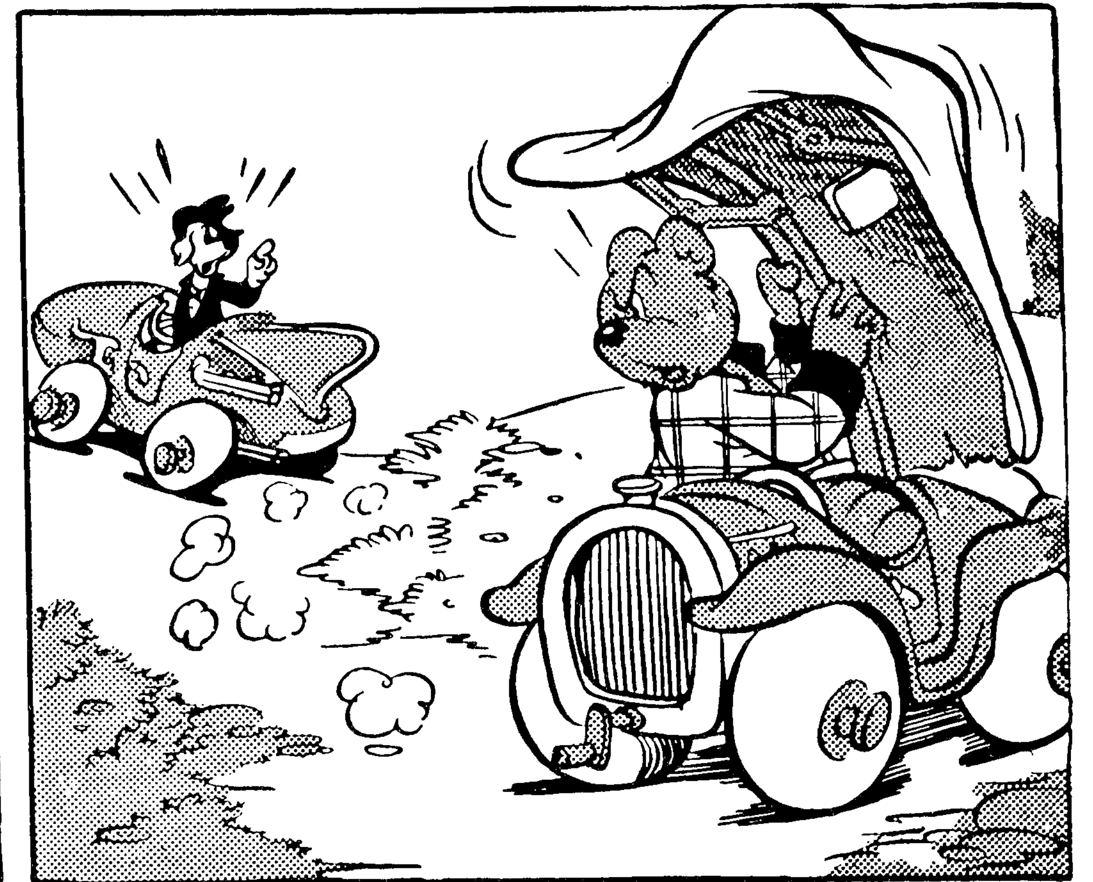

'Op heterdaad!' brulde de commissaris. 'Hiep Hieper, ik arresteer je in naam der wet. Je bent beschuldigd van de diefstal van een motor – bestemd voor het voortbewegen van een motorrijtuig op vier wielen; een zogenaamde automobielmotor! Wat heb je daarop te zeggen?'
'Ik... eh... wel... ik... eh...' hakkelde Hieper. Maar toen kwam er een slim trekje bij zijn ongunstige ooghoeken en hij haalde met een onverschillig gebaar de schouders op.
'Dit is mijn garage!' zei hij. 'Dit is mijn auto! En dit ventje hier, deze Tom Poes, heeft in mijn garage ingebroken en was bezig mijn motor uit mijn wagen te halen, toen ik hem betrapte! Dàt zeg ik er van!'
'Leugens!' riep Tom Poes. 'Hieper heeft de motor van heer Bommel in zijn eigen wagen gezet, maar ik...'
'Heb jij hier ingebroken?' vroeg de commissaris streng. 'En wat die motordiefstal betreft... wel, dat moet de rechter maar uitmaken! Maak er een proces-verbaal van, Snuf! Schrijf de hele zaak op, man! En jij gaat mee naar het bureau, Tom Poes! Hm! Kom mee!'
'Goeden avond, commissaris!' zei Hieper met een vals lachje. 'Het doet me plezier te zien, dat de politie de eigendommen van fatsoenlijke lieden weet te beschermen!'

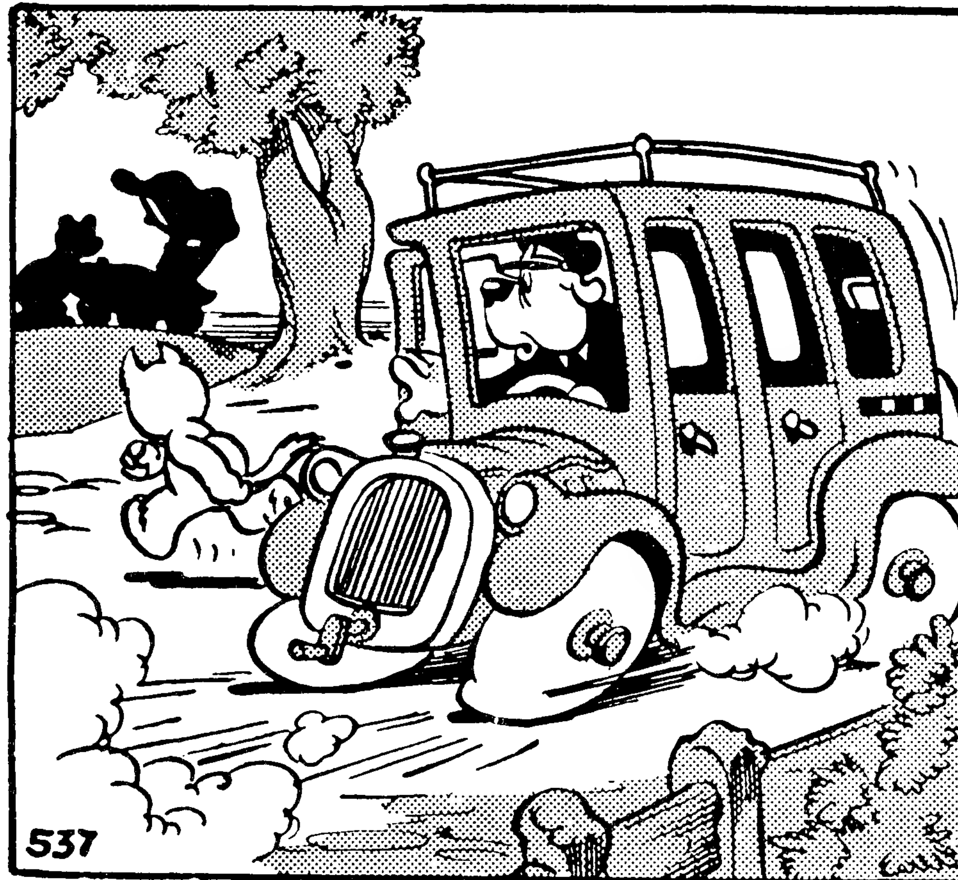

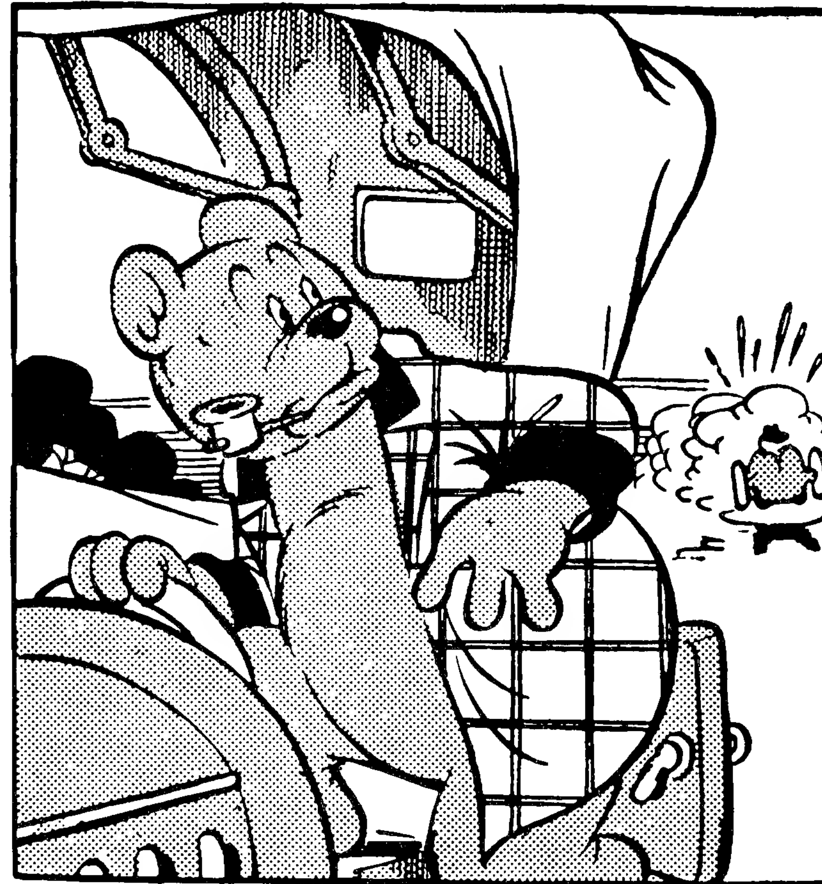
De agenten namen Tom Poes in hun midden en marcheerden af, terwijl Hieper het groepje sluw grijnzend nakeek.
'Gelooft u die schurk nu werkelijk, commissaris!' vroeg Tom Poes ongelukkig.
'Welnee!' gromde Bulle Bas. 'Maar je kunt niet zo maar ergens inbreken, Tom Poes! Hm! Waar zou het heen moeten, wanneer iedereen het recht in eigen hand nam? Daar is de politie voor, vriend!'
'Maar morgen is de Pier-race!' riep Tom Poes uit. 'Er was geen tijd om dit door de politie te laten uitzoeken! Ik moest die motor terughebben!'
'Ja, ja!' zei de commissaris. 'Allemaal goed en wel, maar inbreken gaat niet, dat moet gestraft worden! Als je die motor terug wilt hebben, zal je iets anders moeten verzinnen!'
'Ik zal nooit meer inbreken, commissaris!' zei Tom Poes braaf. 'Maar kunt u me voor deze keer niet laten gaan? Zonder zijn motor kan heer Bommel niet aan die Pier-race meedoen! En die wedstrijd is morgen al! Na die tijd kunt u het dan rustig uitzoeken!'
'Hm!' zei Bulle Bas nadenkend. 'In die snertige boekjes en verhaaltjes bestaat de politie altijd uit sukkels... Hm! Loop door, Tom Poes en laat ik je de eerste tijd niet zien!'
Toen stond de brave politiebeambte stil en schraapte zijn keel. 'Rechtsomkeert... mars!' riep hij. De agenten draaiden een halve slag om en begonnen terug te marcheren. Maar Tom Poes liep door en maakte, dat hij uit het gezicht kwam...

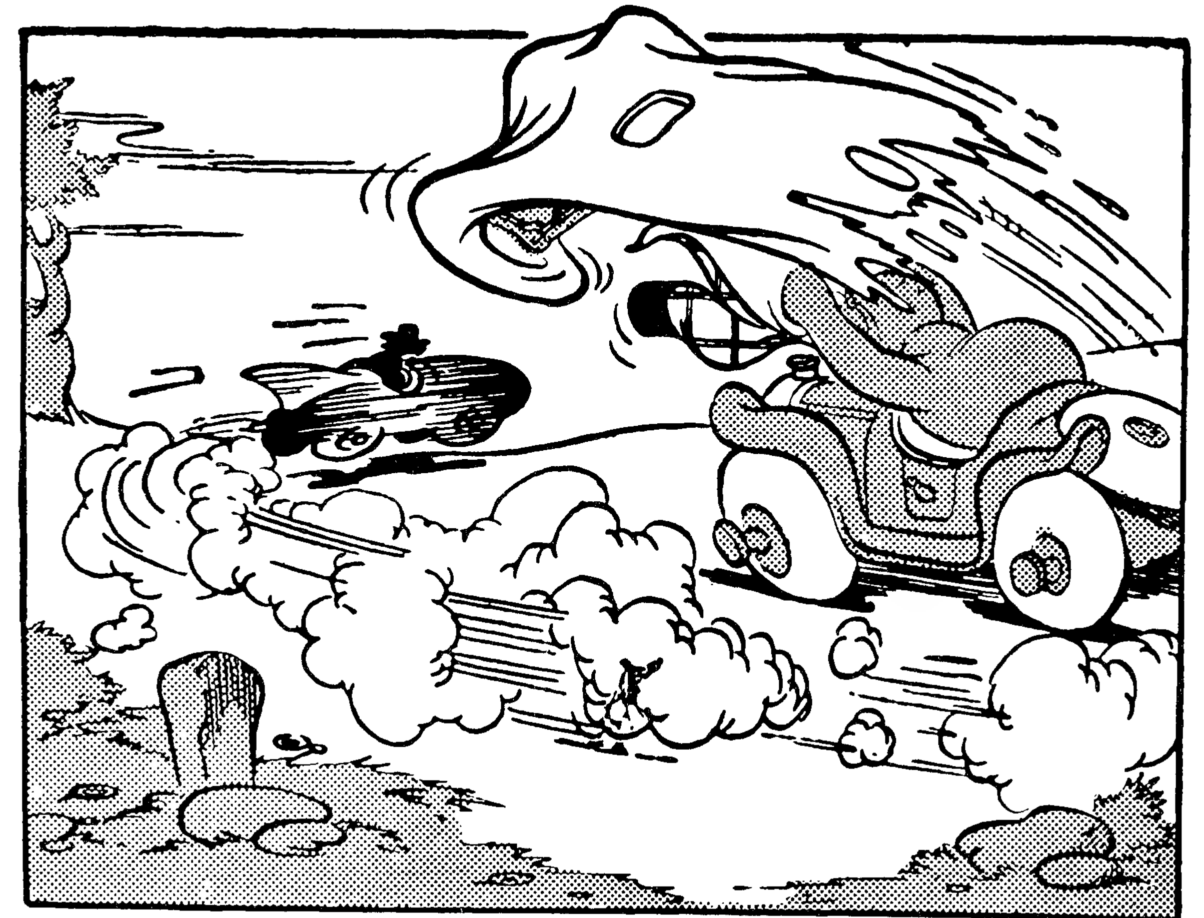

Terwijl Tom Poes dus op een onverwachte manier in vrijheid was gekomen, was heer Bommel in zijn Oude Schicht op weg naar huis. De snelheid van zijn auto was niet groot (met vol gas bereikte hij ongeveer vier en een halve kilometer per uur) en hij had alle tijd om rustig over zijn tegenspoed te kunnen nadenken.
'Het is toch ook altijd wat!' mompelde hij droevig. 'Een heer wordt in deze wereld altijd het slachtoffer! Altijd! Iedereen trapt op hem! Ja, trapt! Iedereen denkt hem te kunnen beetnemen! Iedereen...!'
Heer Bommel zweeg en keek oplettend om zich heen. Een bekend geluid had zijn oor getroffen. In de verte verscheurde een ronkend geluid de landelijke stilte – het kwam dichterbij, steeds dichterbij – het zwol aan tot het geloei van een half dozijn vliegtuigen en toen, vóórdat heer Ollie recht begreep, wat er gebeurde, schoot een zeegroene flits langs hem heen. Het voertuig ontwikkelde een enorme zuiging en trok de jas van heer Bommel en het dak van de Oude Schicht mee achter zich aan.
'Hieper!' piepte heer Ollie remmend. 'Altijd hetzelfde! Steeds dezelfde grap! En de politie doet niets! Hij is dus niet eens bekeurd! Straffeloos kan hij met zijn snorkende motor vreedzame heren van hun jas beroven!'
Moeizaam klauterde hij uit de Schicht en begon zijn jas en de kap te monteren, terwijl Hiep Hieper zijn race-auto een eindje verderop tot stilstand bracht.
'Schurk!' riep Hieper. 'Je hebt de politie op mij afgestuurd, hè? Ik zal je krijgen! Ha! Dáár zal je plezier van beleven!'

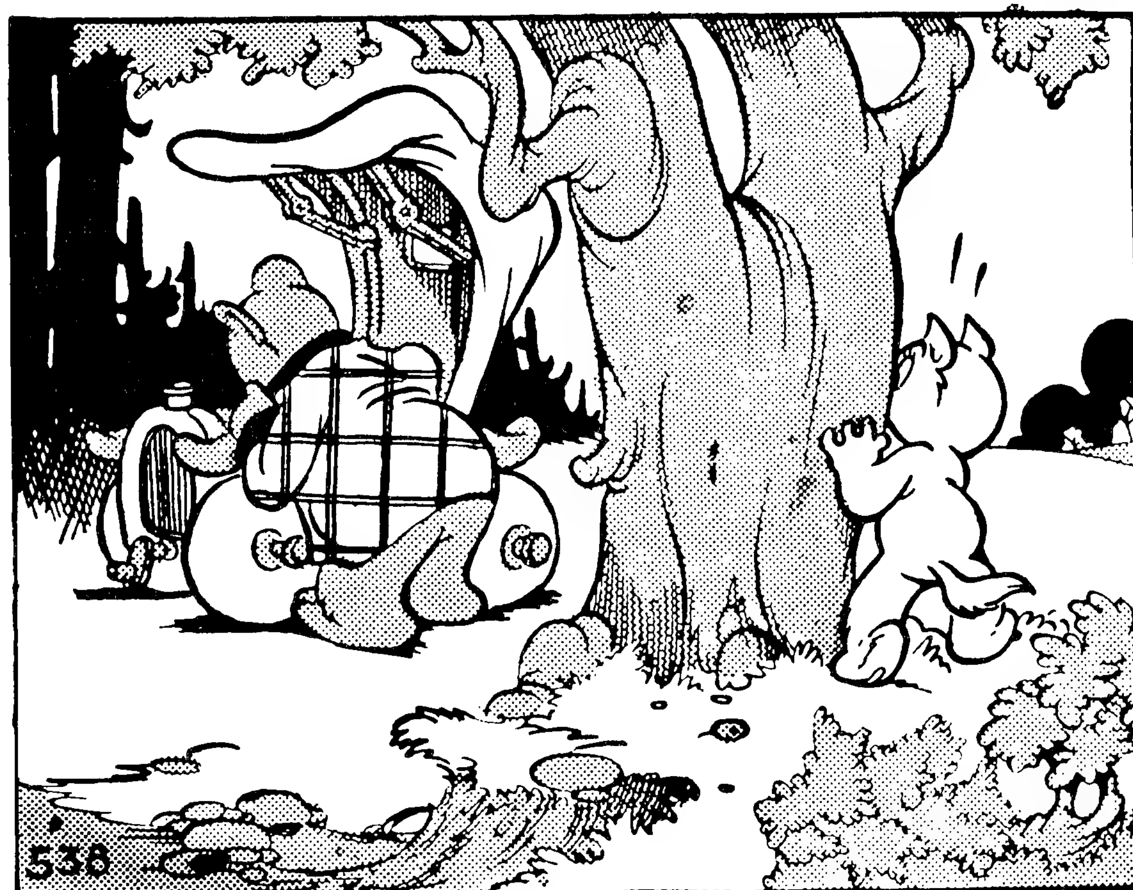

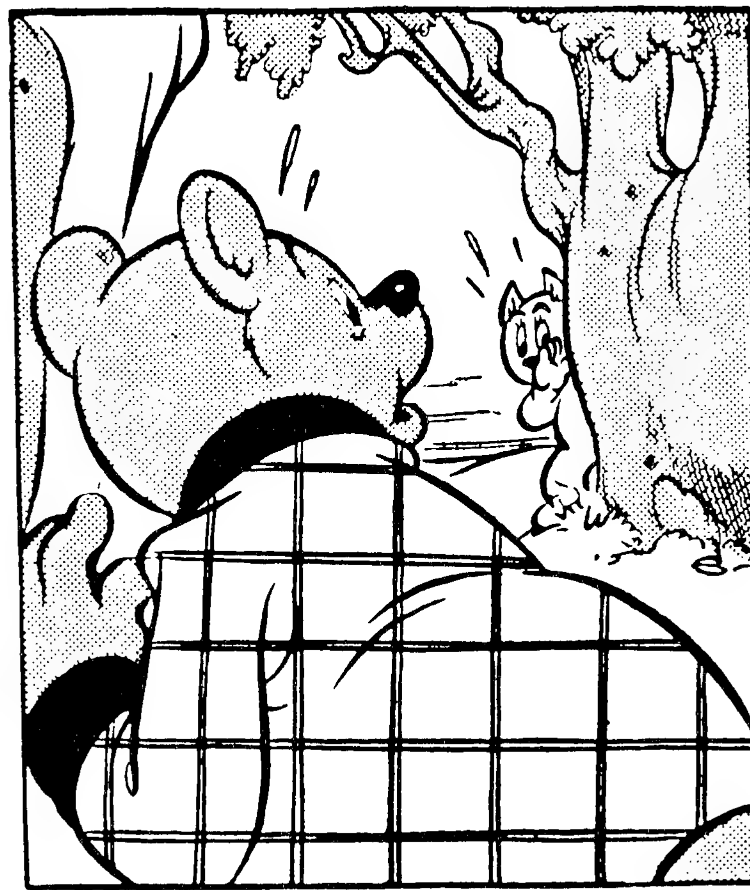

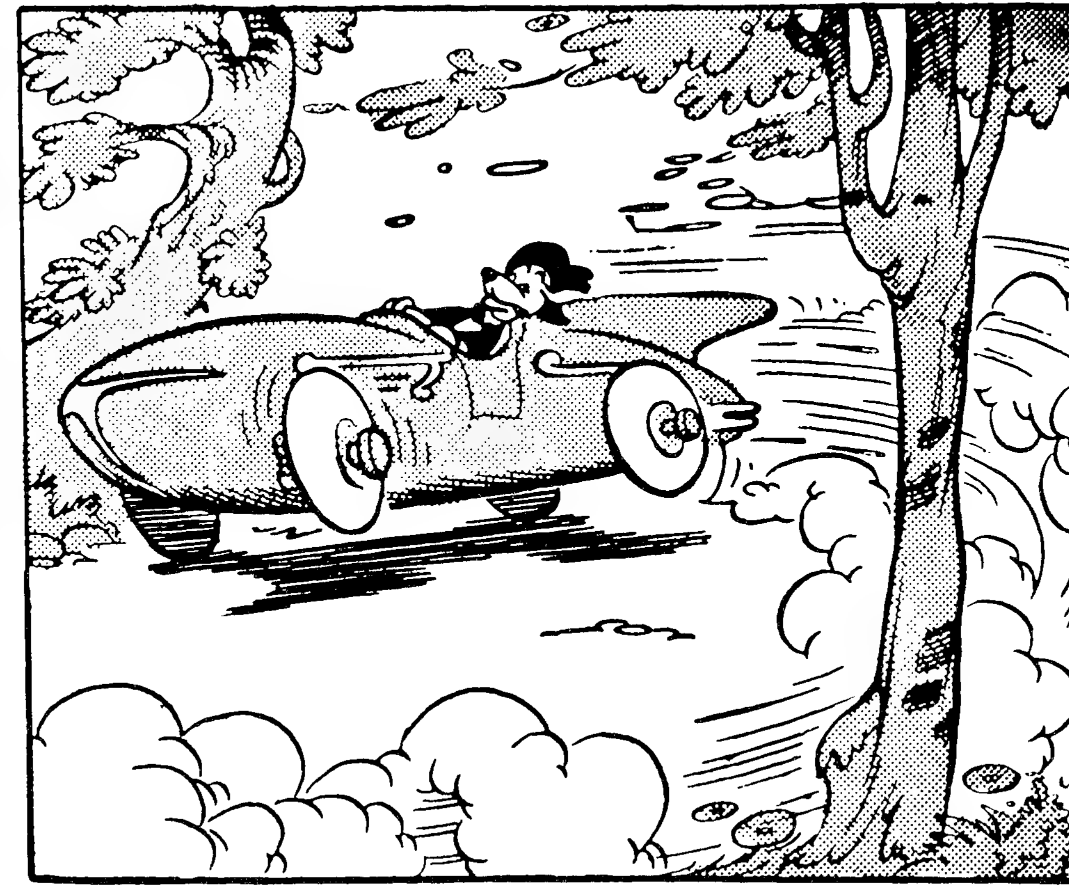

Tom Poes had een taxi genomen om heer Bommel in te halen en het duurde dan ook niet lang of hij ontdekte de rode rondingen van de Oude Schicht op een heuvel.
'Zet me hier maar af, chauffeur!' riep hij, het portier openend. 'Ik ga verder lopen, want de Schicht staat tóch stil!'
Hij beklom de heuvel, terwijl de taxi terugreed naar Rommeldam, maar halverwege hoorde hij het aanzetten van Hieper's motor en toen oordeelde hij het beter om maar niet te gauw te voorschijn te komen.
'Heer Bommel schijnt moeilijkheden te hebben!' dacht hij. 'Ik kan beter even afwachten wat er aan de hand is en bovendien lijkt het me niet goed, dat Hieper me zo gauw weer terug ziet!'

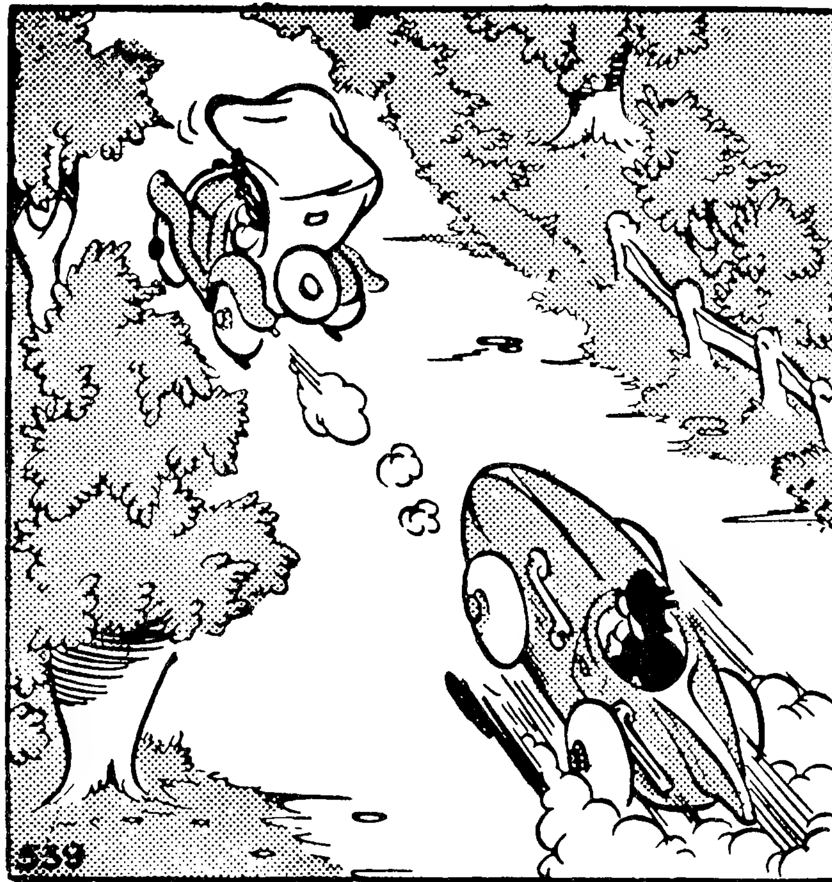
Heer Bommel had intussen zijn wagentje weer in orde geknoeid en stapte zuchtend weer in – hij was te droevig om boos te worden, denk ik. Hij antwoordde ten minste niet eens op de scheldwoorden van Hieper en hij lette er niet op, dat Hieper's race-wagen weer gestart was en nu even verderop keerde. Hij kreeg pas in de gaten, dat er nog geen einde aan zijn ellende was gekomen, toen het loeiende Hieper-voertuig voor de tweede maal langs hem schoot en al zijn werk opnieuw te niet deed.
Moedeloos staarde hij naar zijn fraai geruite jas, die als een grote vlinder door de lucht dwarrelde, achter de stofwolken van Hieper aan...

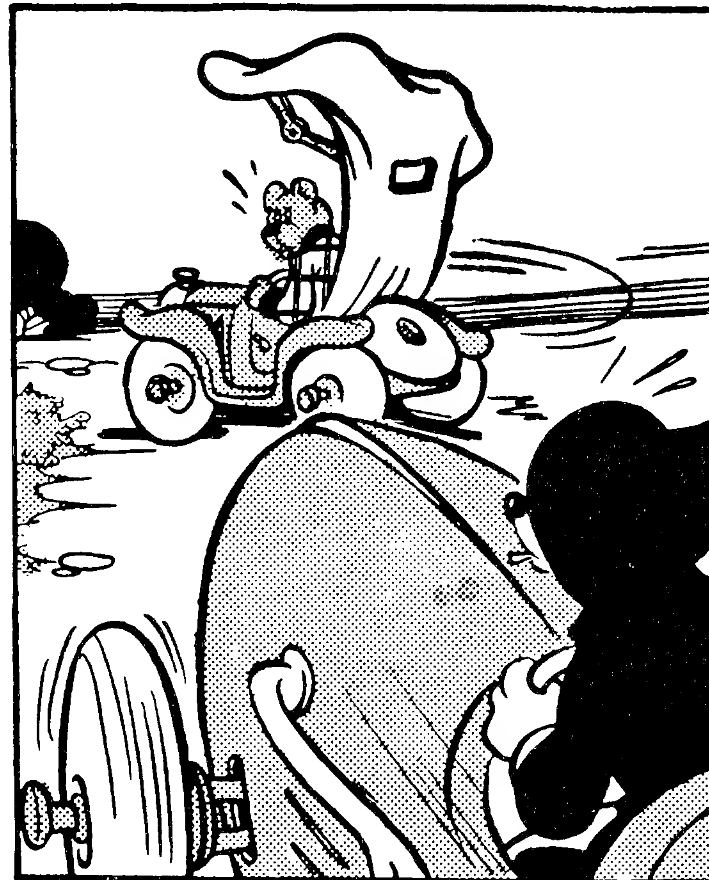

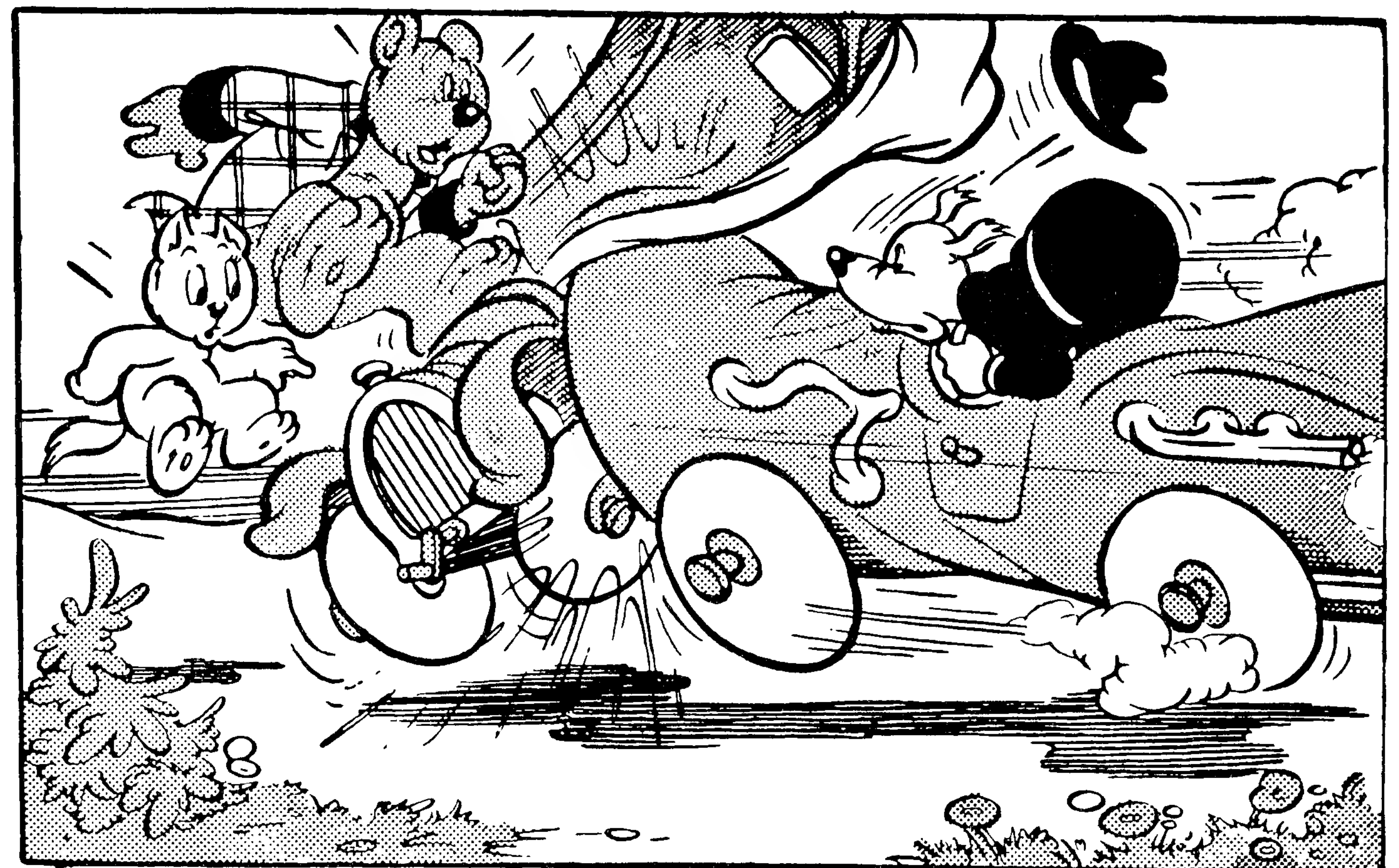

Na een poosje klom heer Ollie weer uit zijn Schicht en grabbelde zijn bezittingen weer bij elkaar. Hij praatte zacht in zichzelf en Tom Poes, die intussen naderbij was geslopen en nu achter een boom stond toe te kijken, hoorde hem zeggen: 'Als mijn vader dit nu eens had meegemaakt! Ach, ik mag er niet aan denken! Zijn lieve Ollie, zijn oogappel, als weerloze prooi van een schurk zonder geweten! Welk een toestand! Wat is er toch een verdriet op de wereld...!'
'Pssst! Heer Ollie!' riep Tom Poes vanuit zijn schuilplaats, 'heer Bommel!'
'Schurk!' piepte heer Bommel. 'Ga weg! Ik kijk toch niet!'
'Ik ben het!' riep Tom Poes zachtjes. 'Ik heb een plan, heer Ollie! We zullen die Hieper krijgen! Ik heb een list bedacht!'
'Tom Poes!' zuchtte heer Bommel. Hij haalde diep adem, toen trok hij zijn jas recht, nam zijn pijp uit zijn zak en begon langzaam te glimlachen.
'Dat is toevallig!' zei hij. 'Ik kreeg óók net een idee! Maar vertel jij maar éérst, wat je van plan was, jonge vriend, dan kan ik het met mijn list vergelijken!'
Hiep Hieper was in die tijd druk bezig om zijn auto te laten keren, want hij wilde zijn grap nog een poosje voortzetten. (Hij wist namelijk niet, dat iedere grap maar één keer leuk is.)

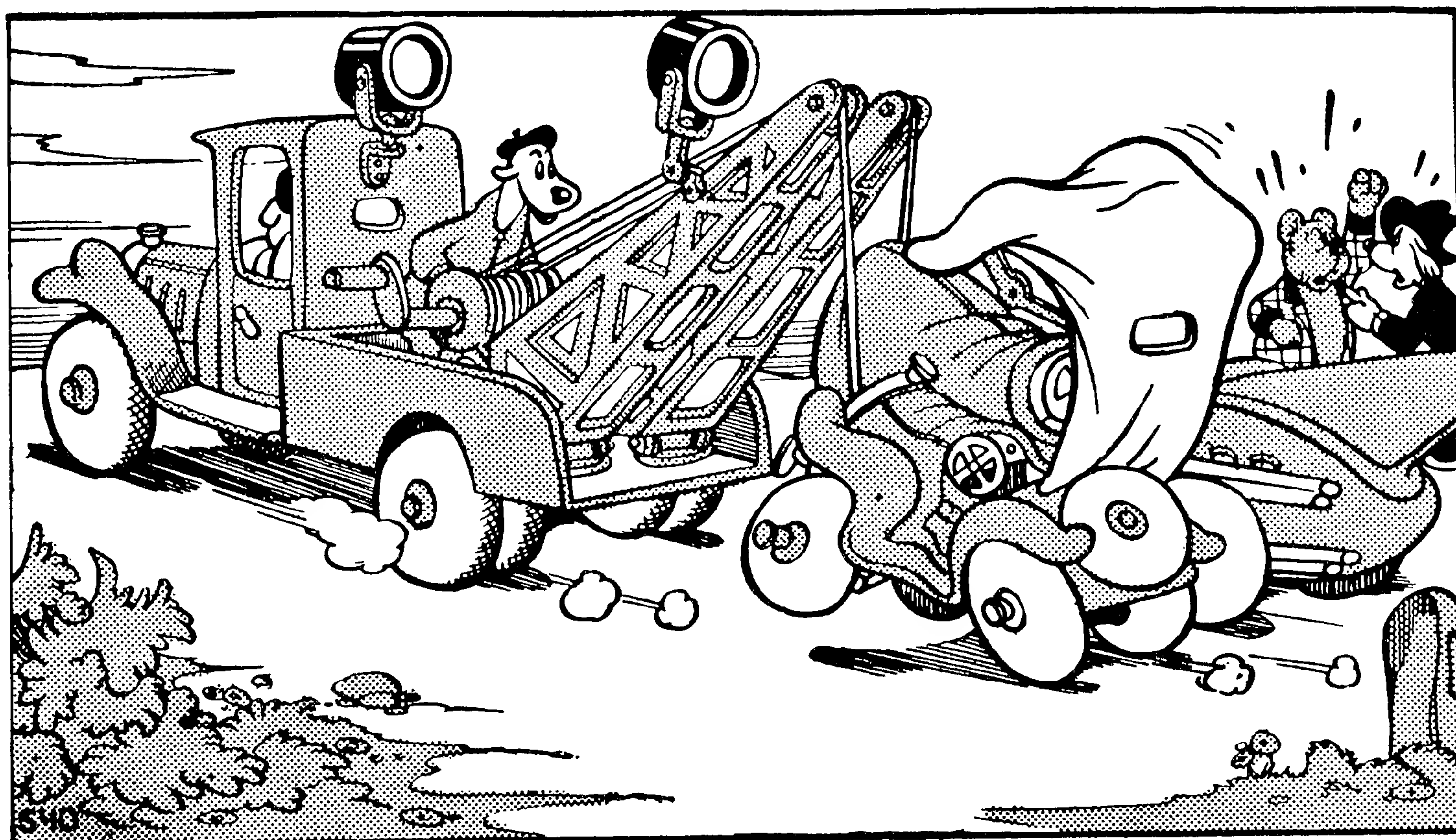
'Hihihihaha!' giechelde Hieper, terwijl hij zijn machtige motor gas gaf. 'Wat een grap! Ik heb nog zelden zóveel lol gehad! Het idee om die dikke Bommel met zijn eigen motor te sarren is geniaal! Jammer, dat Super er niet bij is! Werkelijk jammer! Ha! Daar rijdt hij weer, de slak! Een beetje gas geven... zo! Topsnelheid! En nu langs hem heen! Ik lach me dood! Het spijt me alleen, dat ik zijn stomme gezicht niet kan zien, wanneer ik langs hem ga!'

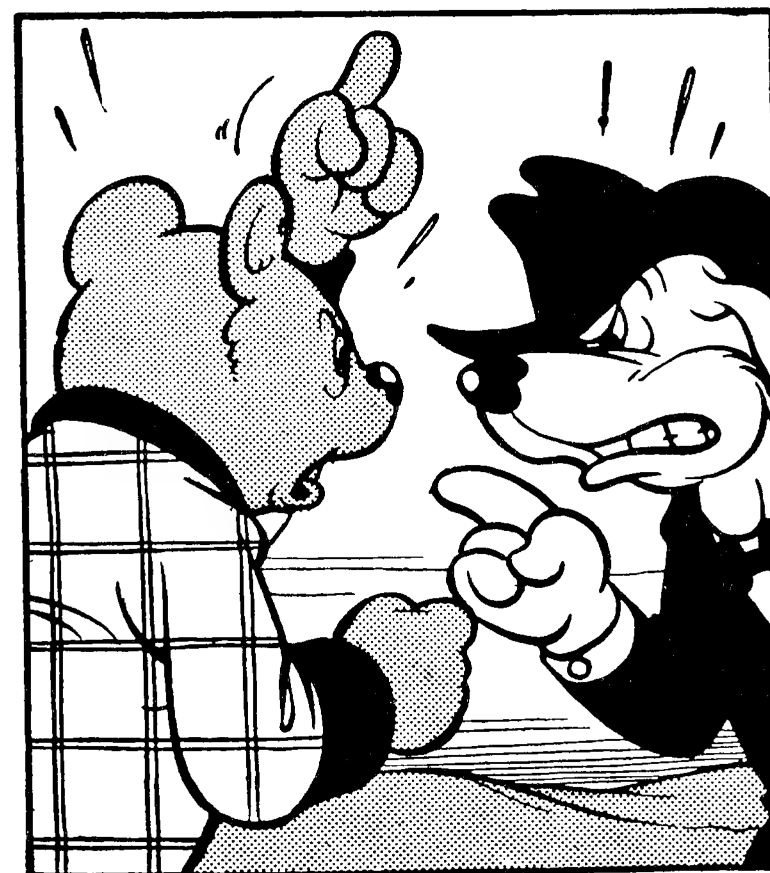
De Oude Schicht sukkelde intussen traag over de weg en het gebrul van de race-auto naderde snel. 'Let op, heer Bommel!' zei Tom Poes, die nu naast heer Ollie achter het stuur zat. 'Nu komt het! Wees maar niet bang! Er kan niets gebeuren, wanneer u maar op tijd springt! Ja! Vooruit maar!'

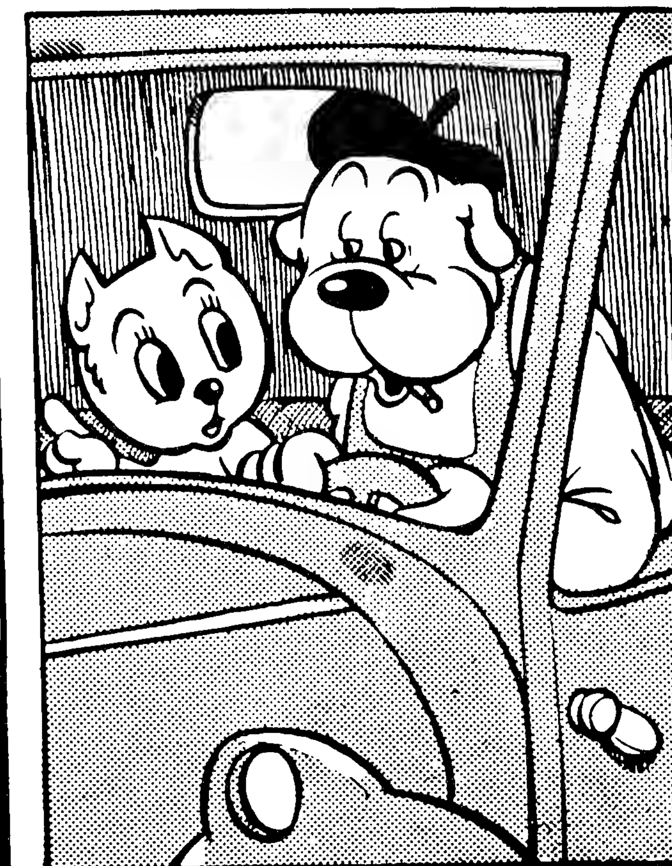
Heer Bommel haalde zijn stuur om, nèt op het moment, dat Hieper vlak bij was en de Oude Schicht kwam dwars over de weg te staan, precies vóór de zeegroene race-wagen.

Hieper schrok natuurlijk verschrikkelijk. Hij remde uit alle macht, maar hij kon een botsing toch niet helemaal vermijden. Met een daverende klap vloog hij op de Oude, trouwe Schicht en schoot over zijn neus heen, terwijl Tom Poes en heer Ollie achter uit hun wagentje sprongen.

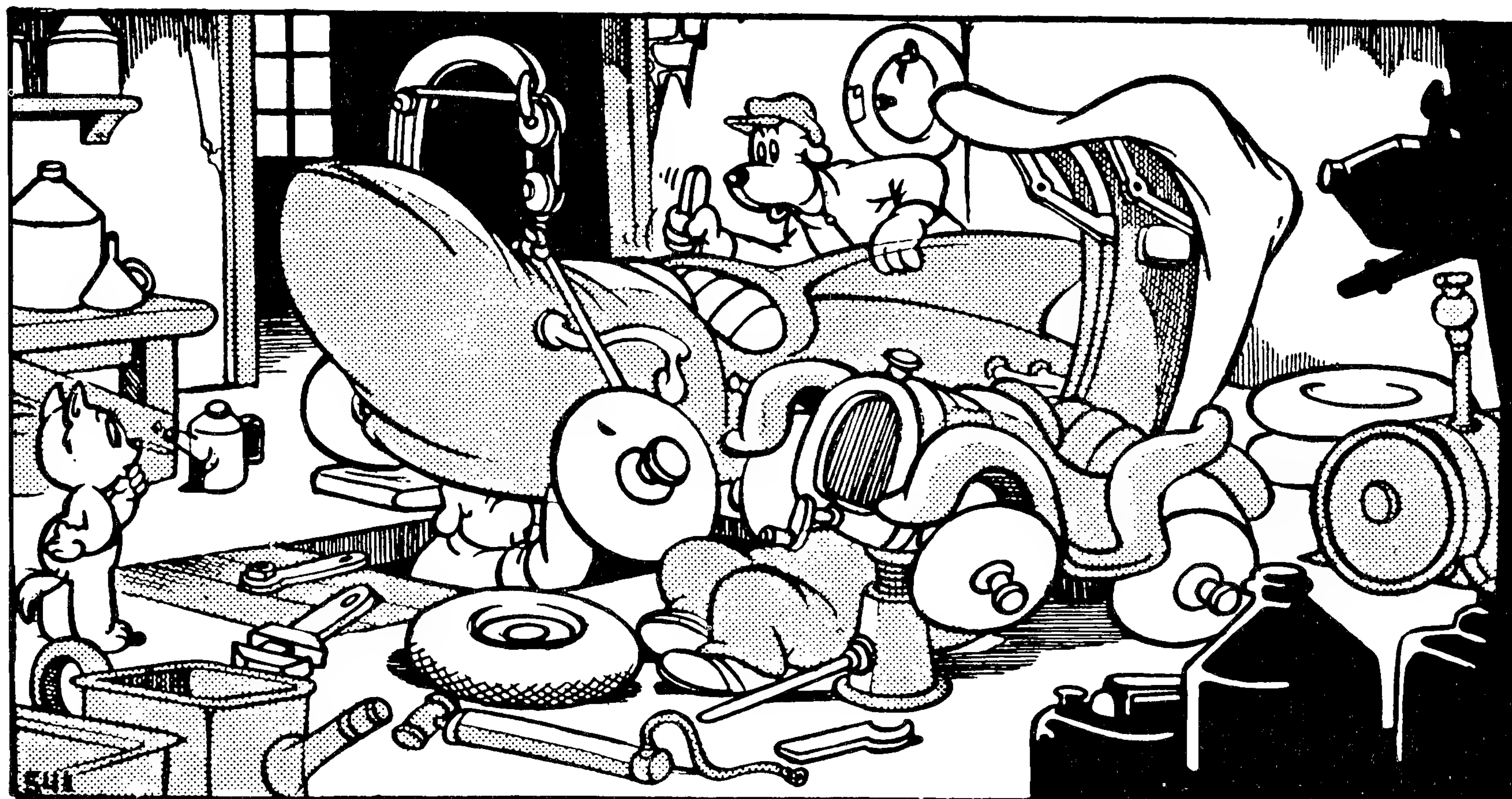
Tja, dat komt er van, wanneer men op de weg grapjes met een auto maakt...

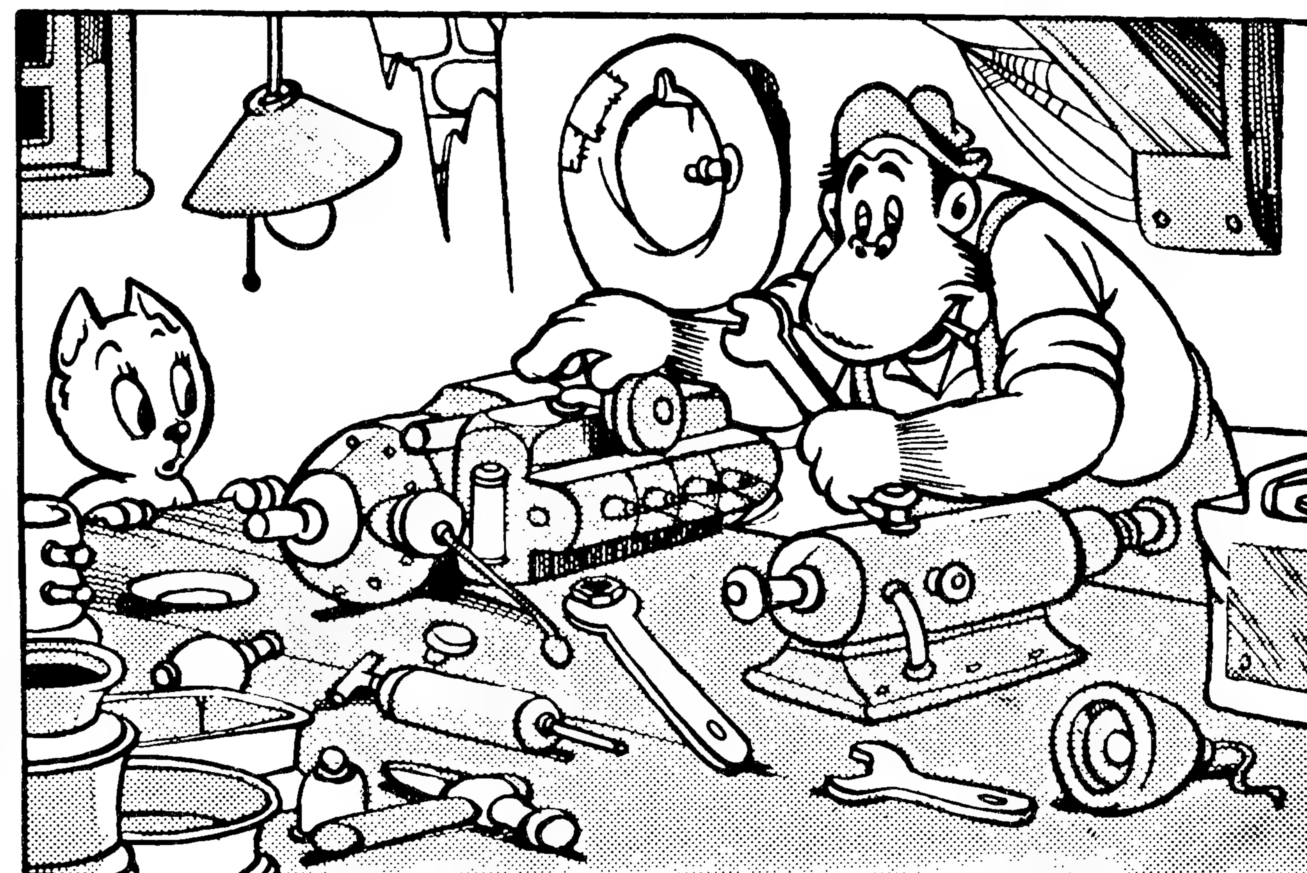

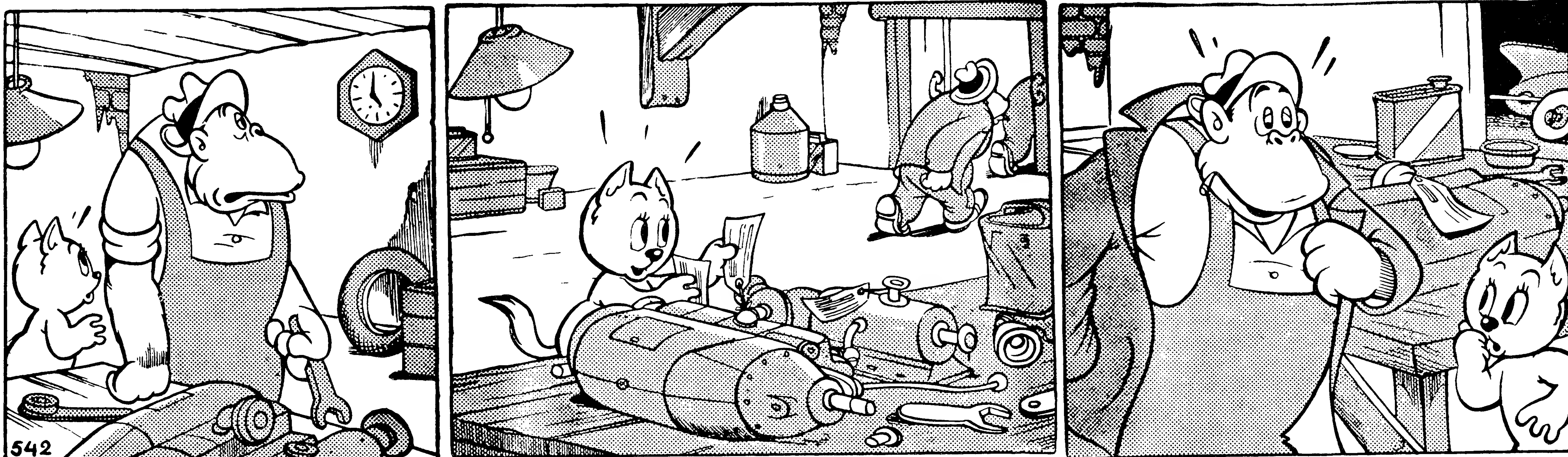
Tom Poes ging naar de dichtstbijzijnde boerderij om een garage op te bellen en heer Bommel trok Hieper aan de kant van de weg en bracht hem bij.
'Je verdient het niet!' zei heer Ollie. 'Ik moest je laten liggen! Maar zo is een heer niet! Ollie, jongen, zei mijn vader altijd, een heer...'
'Schei uit met je heer!' riep Hieper, overeind springend. 'Je bent een opgeblazen ballon! Maar ik zal je krijgen! Ik zal je door de politie op laten pakken wegens onverantwoordelijk rijden! Ik zal... eh...'
Het werd een hevige ruzie. Hieper legde precies uit, wat hij zou gaan doen en wat hij gedaan zou hebben, wanneer zijn vriend Super er bij geweest zou zijn en heer Ollie vertelde uitvoerig wat zijn vader in dit geval zou hebben gedaan en zou hebben gezegd. En terwijl ze zo bezig waren, verscheen er een kraanwagen van de dichtstbijzijnde garage en takelde de beide beschadigde wagens voorzichtig op.
'Het is,' zei Hieper ten slotte, 'dat morgen die Pier-race plaats vindt en dat ik dus zuinig op mezelf moet zijn, maar anders zou ik je het pak slaag van je leven geven!'
'Poeh!' zei heer Bommel. 'Je mag blij zijn, dat ik een Bommel ben! Wij, heren, slaan namelijk niet graag! Mijn vader zei altijd: Slaan is de kracht van de zwakke, zwijgen is de kracht van de sterke! En daar houd ik mij aan!'
De kraanwagen verdween intussen naar de garage, zonder dat Hieper gezien had, dat Tom Poes naast de chauffeur zat...

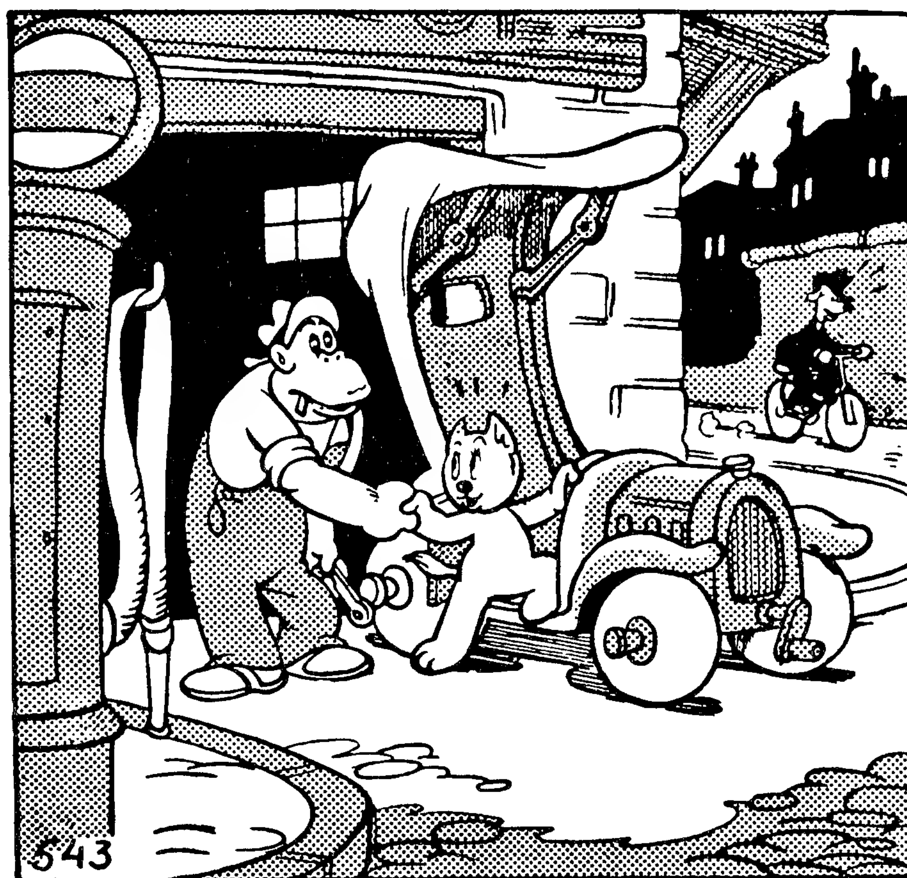

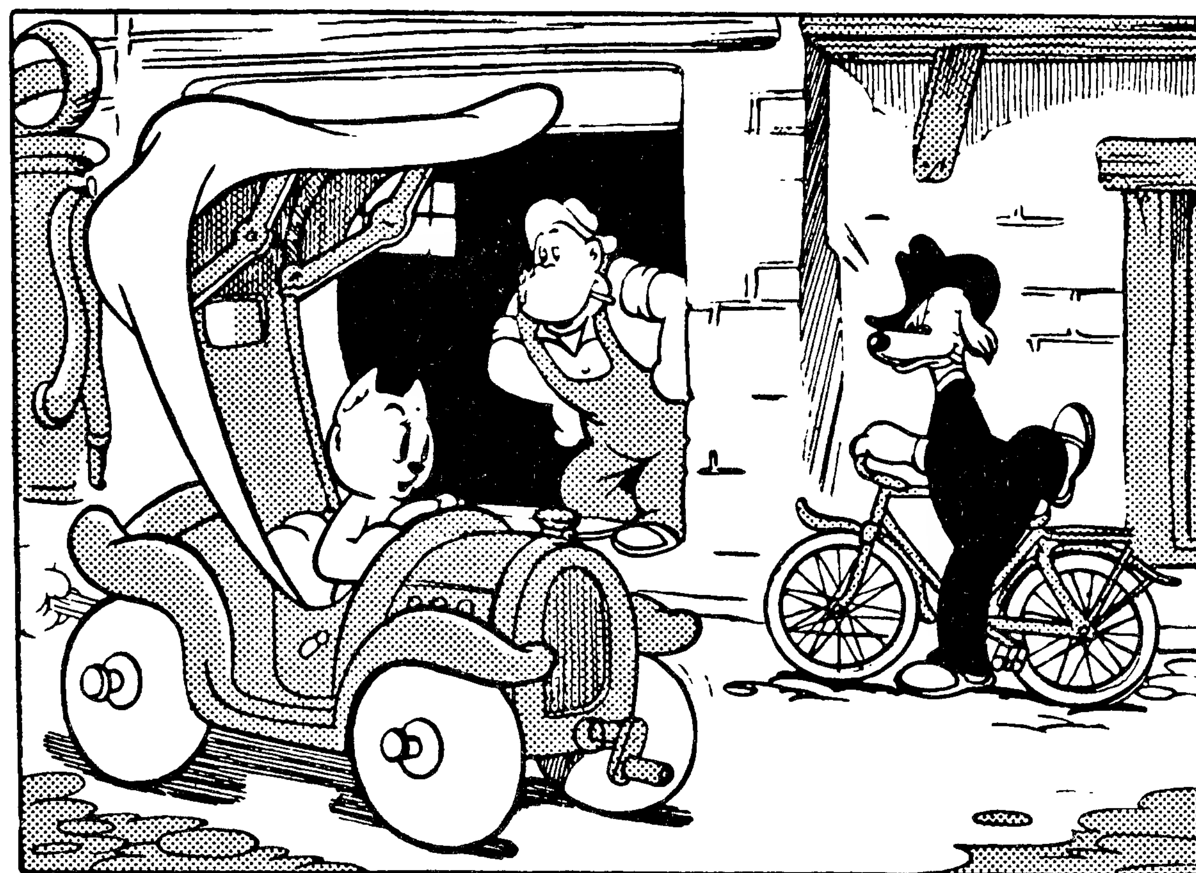
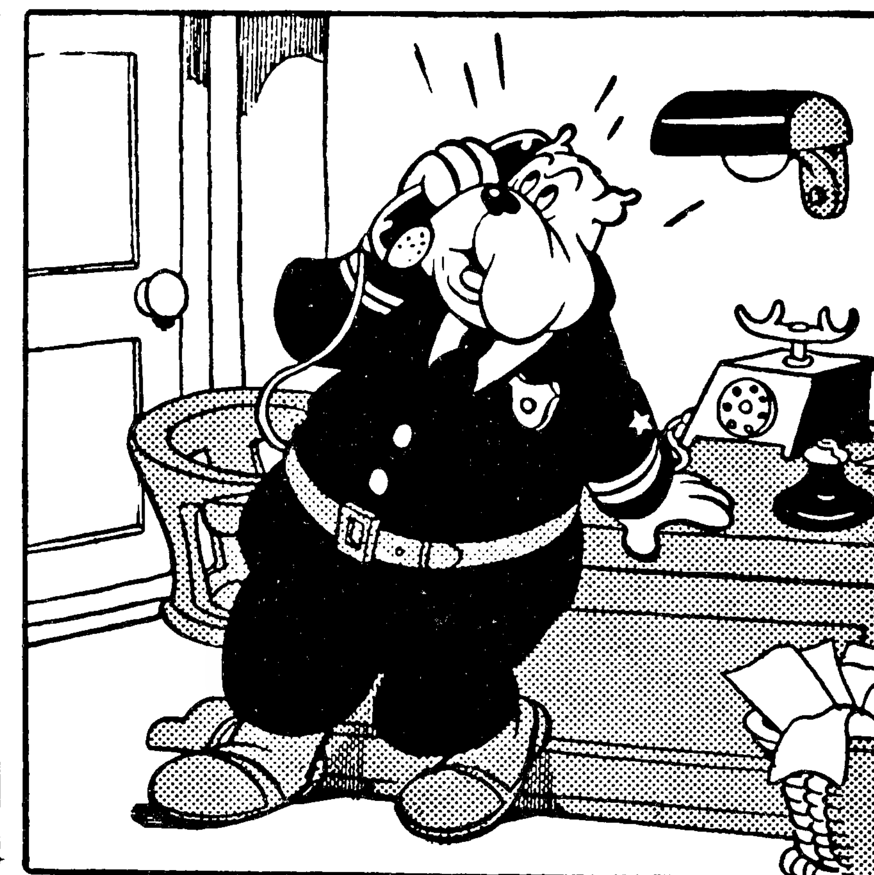
Tom Poes reed dus mee naar de garage en keek toe, hoe de beide verminkte auto's werden hersteld.
'Het is, dat ik van auto-rennen houd,' zei de hoofdmonteur, 'maar anders zou ik zoveel haast niet met deze wagens maken! We hebben daar geen tijd voor! Gewoonlijk duurt zoiets...'
'Zes maanden!' zei Tom Poes. 'Ik weet het! Maar deze wagens moeten meedoen aan de Pier-race en dat is morgen al!'
'Gewoonlijk duurt zoiets acht maanden!' vervolgde de monteur. Hij had de beide motorblokken losgeschroefd en legde ze nu netjes naast elkaar op een werkbank.

'Dit is een beste motor!' zei hij, op het blok wijzend, dat hij net uit Hieper's wagen had gehaald. 'Hm, lijkt me een straalmotor toe! Nog nooit gezien! Maar dat andere ding is niet veel zaaks. Een kopspijker uit het jaar achttienzesentachtig. Ik snap niet hoe die aan de race moet meedoen!'
'Nee, dat snap ik ook niet!' zei Tom Poes braaf. 'Pas maar op, dat u die twee motoren niet verwisselt, baas!'
'Geen denken aan!' zei de monteur. 'Dat zal mij niet gebeuren! Het idee? Haha!'
'Haha!' zei Tom Poes. 'Het idee!'

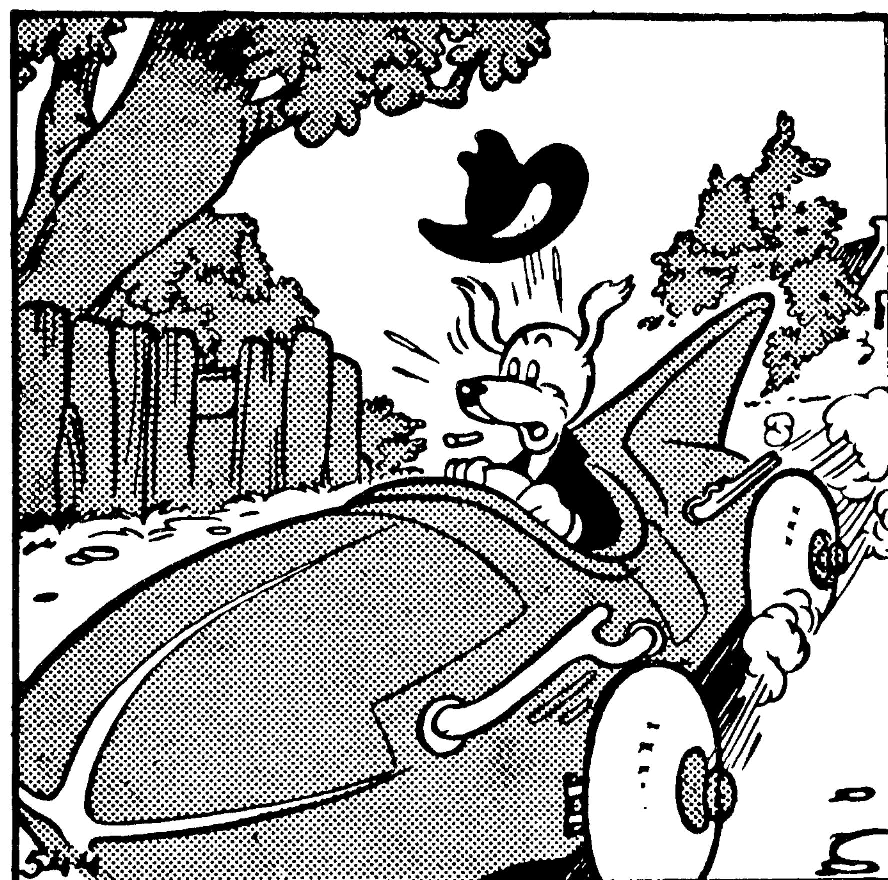

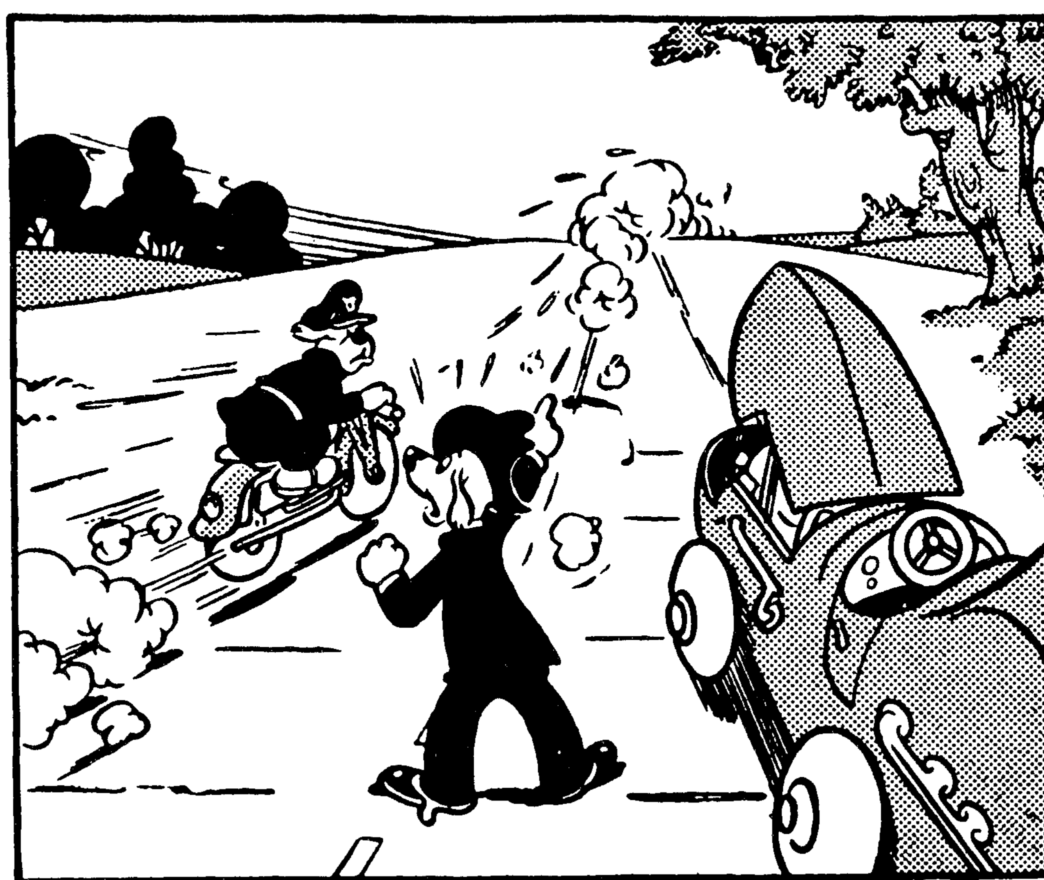
'Je boft, jochie!' zei de monteur, toen de klok vijf uur sloeg. 'Ik ben nèt klaar gekomen. Je kunt morgen dus met die Pier-race meedoen!'
'Maar de motoren zitten er nog niet in!' zei Tom Poes. 'Dat kan morgen nog wel!' vond de autohersteller in zijn jas schietend. 'Dit is de tijd om naar huis te gaan, vat je? Ja, ja, ook autohersteller shebben een huis met vrouw en kindertjes! Wij hebben óók recht op een huiselijk leven! En bovendien ga ik vanavond biljarten! Nee, voor vandaag genoeg gewerkt. Kijk, ik hang netjes een kaartje aan de motorblokken, zodat ik ze niet kan omwisselen – en morgenochtend vroeg zal ik ze er in zetten! Goeie!'
'Goeie!' zei Tom Poes blij, alles was nog gemakkelijker dan hij gedacht had, want hij had er eigenlijk op gerekend dat hij zou moeten inbreken om zèlf de motoren, 's nachts, om te wisselen. Maar nu ging het eenvoudig. Hij peuterde de kaartjes los en wisselde ze vlug en onopvallend om, zodat de naam van heer O. B. Bommel nu weer aan de straalmotor kwam te zitten. Op het oude, oude kopspijkermodelletje pronkte de naam van Waaien (dat was, zoals ieder oplettend lezer kan weten, de schuilnaam van Hiep Hieper) en daardoor was alles weer, zoals het behoorde te zijn.
Tom Poes verliet met een braaf gezicht en een opgeruimd gemoed als laatste de garage...

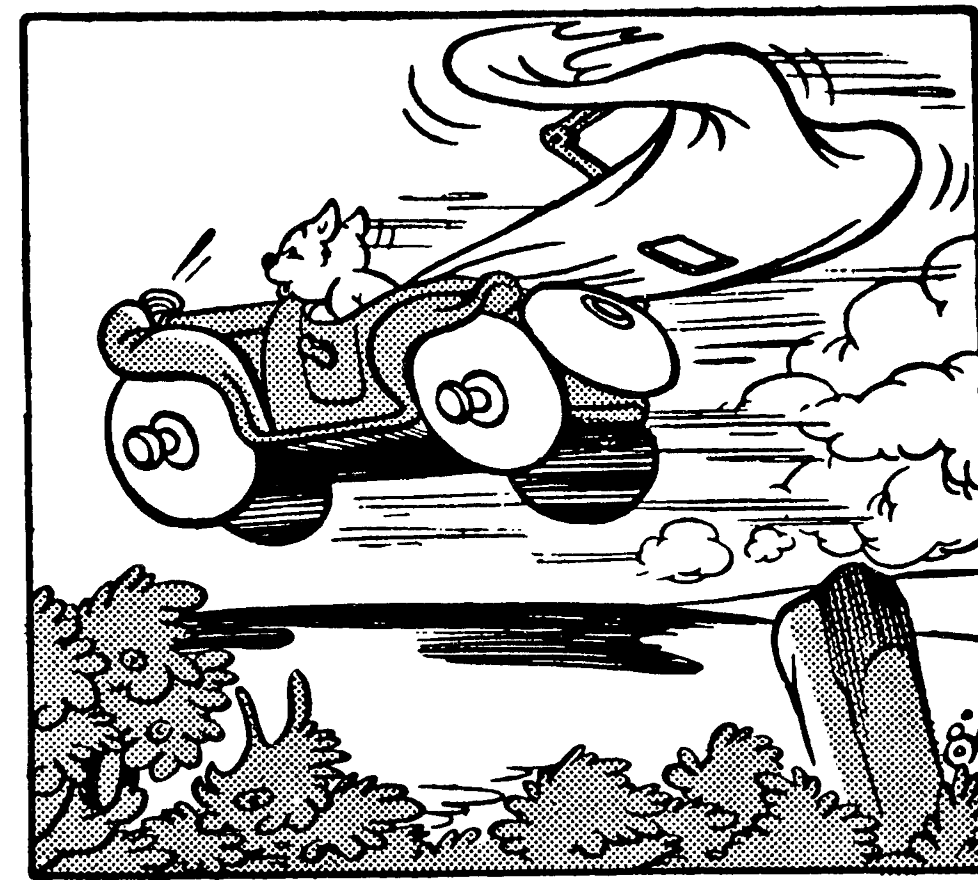

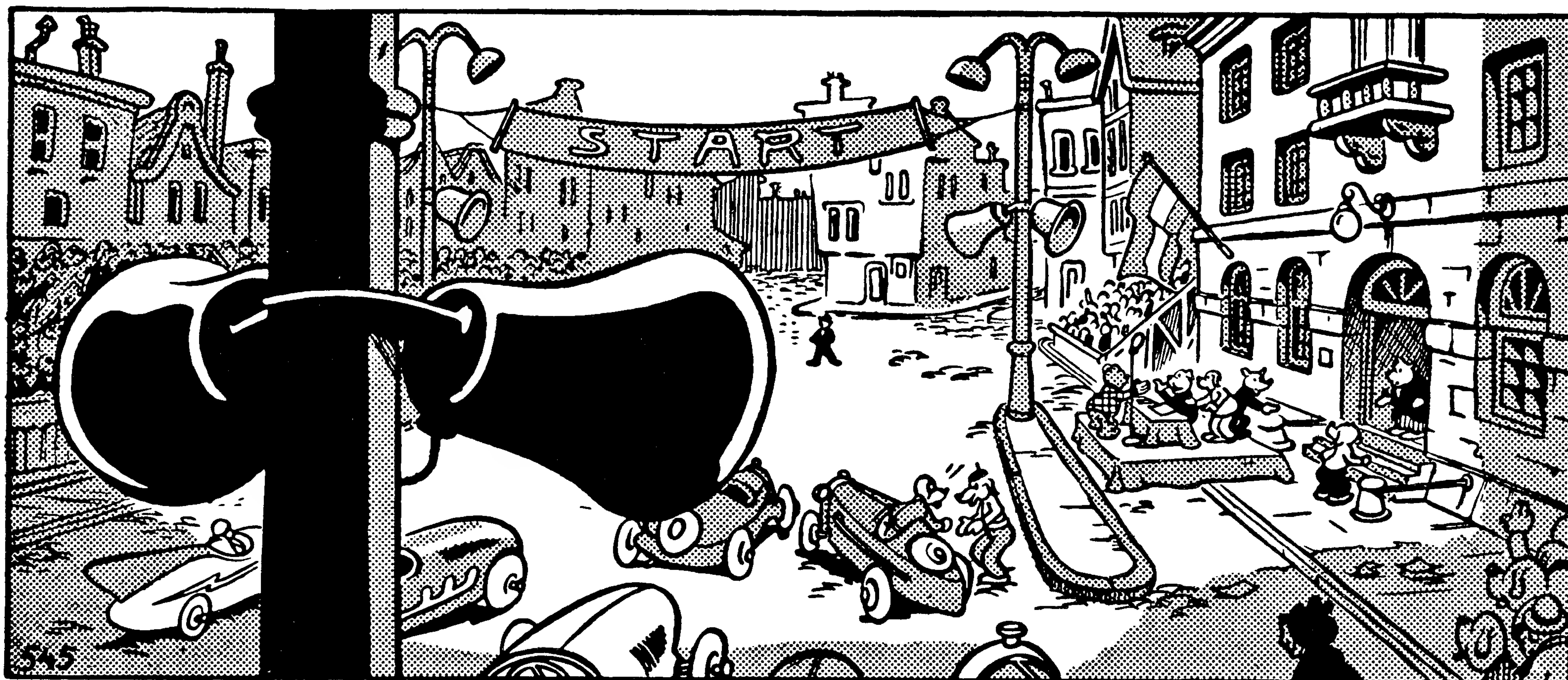
Tom Poes was de volgende morgen al heel vroeg bij de garage en vond de Oude Schicht al voor de deur staan.
‘‘t Is voor mekaar, jonge heer!’ zei de monteur. ‘De motor zit er in. Ik snap alleen maar niet, dat dit ouwe karretje zo’n nieuwerwetse motor heeft en die mooie, groene racewagen met zo’n museumstuk rijdt. Nee, ik zou haast denken, dat die twee verwisseld zijn! Ik...’
‘Nee, dat is in orde!’ zei Tom Poes haastig. ‘Deze motor hoort in deze wagen, hoor! Wel bedankt en stuur de rekening maar aan heer Bommel!’
Hij startte de motor en reed langzaam de straat uit. Op dat moment kwam Hieper op een fiets aanrijden om zijn racewagen te halen, maar toen hij Tom Poes zag, remde hij en stapte af. ‘Hé daar!’ riep hij. ‘Ben jij ontsnapt!? Lelijke dief! Je hoort in de gevangenis! Hoe kom jij op vrije voeten!?’
Tom Poes vermeerderde vaart zonder om te kijken en verdween uit het gezicht, terwijl Hieper opgewonden de garage binnensnelde en een telefoon greep, om de politie op te bellen.
‘Met Bulle Bas!’ gromde een stem aan het andere einde van de draad. ‘Ja, met de commissaris persoonlijk! Wat! Met wie? Met van Waaien? Ken ik niet... Hm!... O, ja, die inbraak in die garage... Juist! Hm... Tom Poes?? Hebt u Tom Poes gezien? Zo, hoe is het mogelijk? Ja, ja, ik zal zien wat ik doen kan, meneer van Waaiers! Juist, ja van Waaien! Goeden dag!’

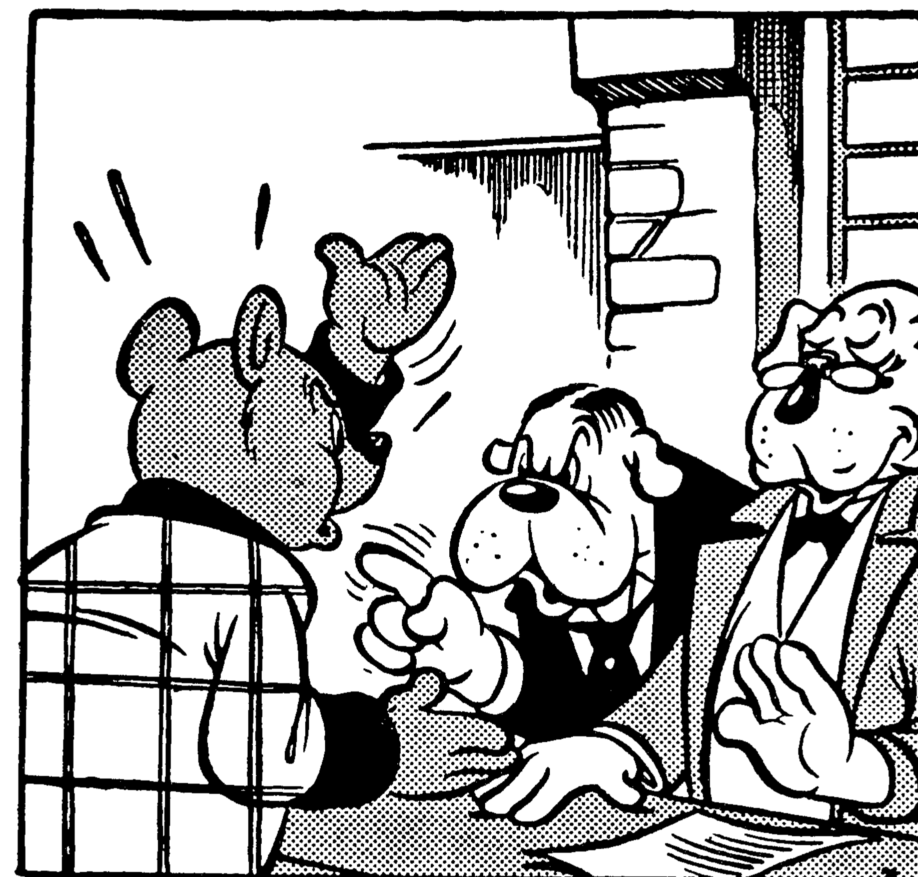

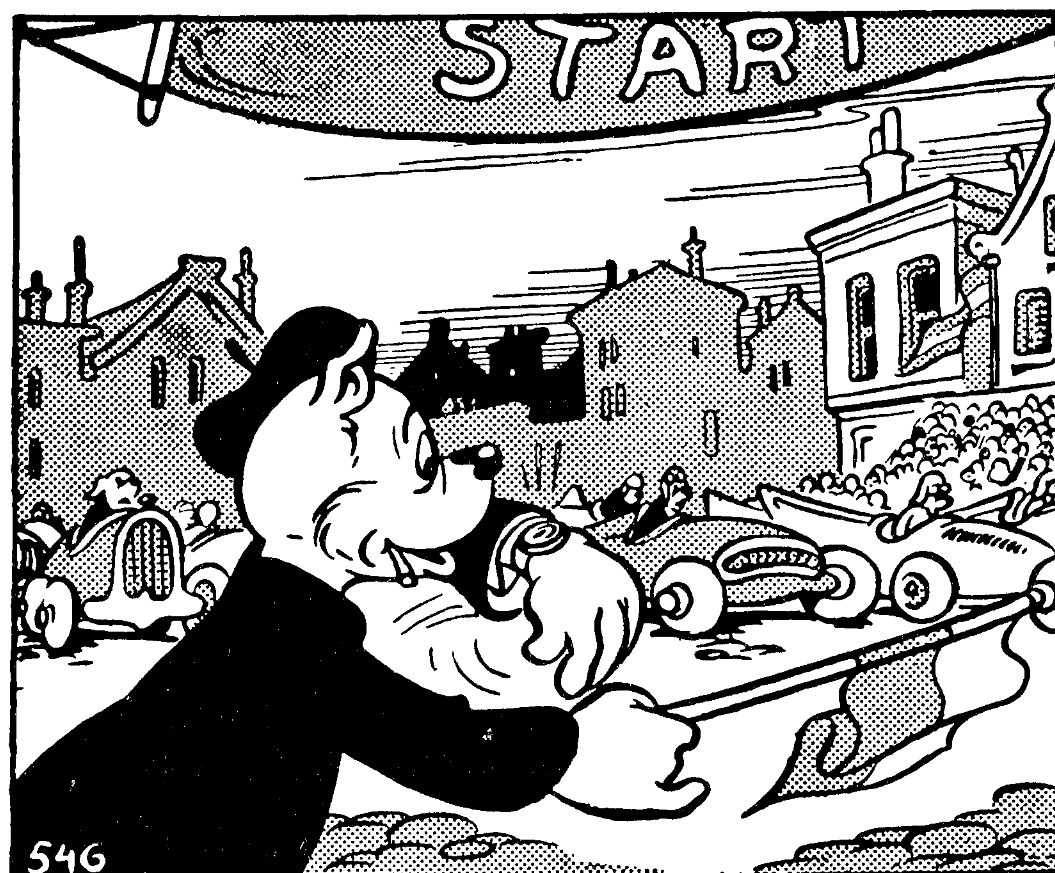

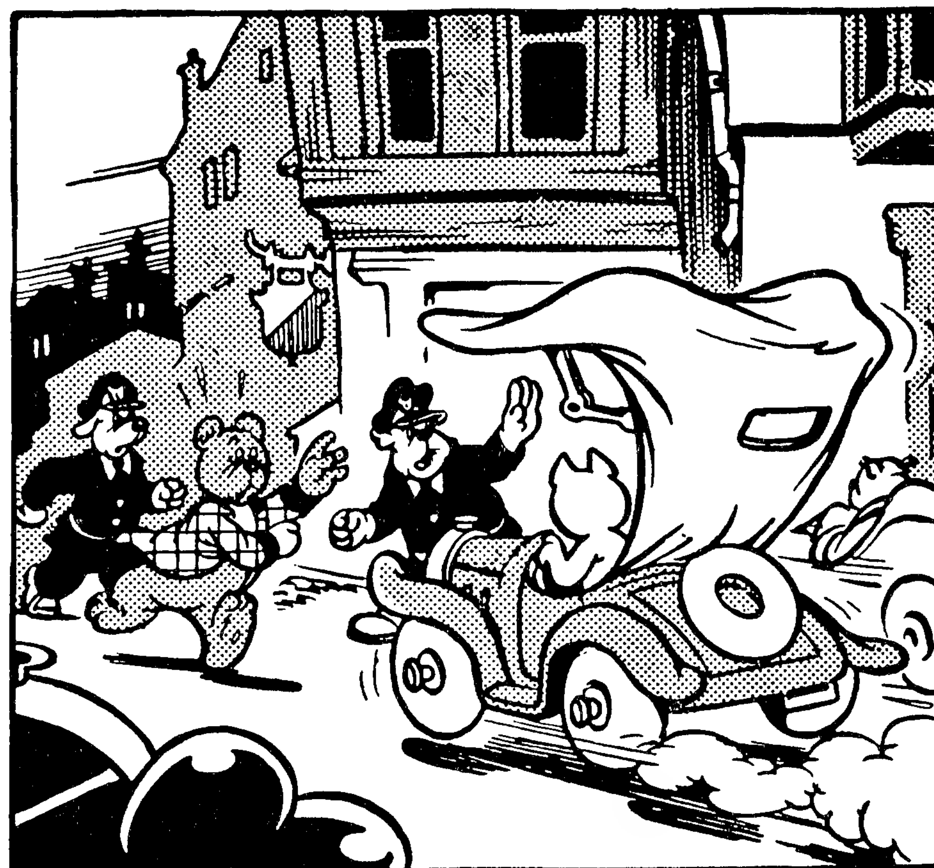
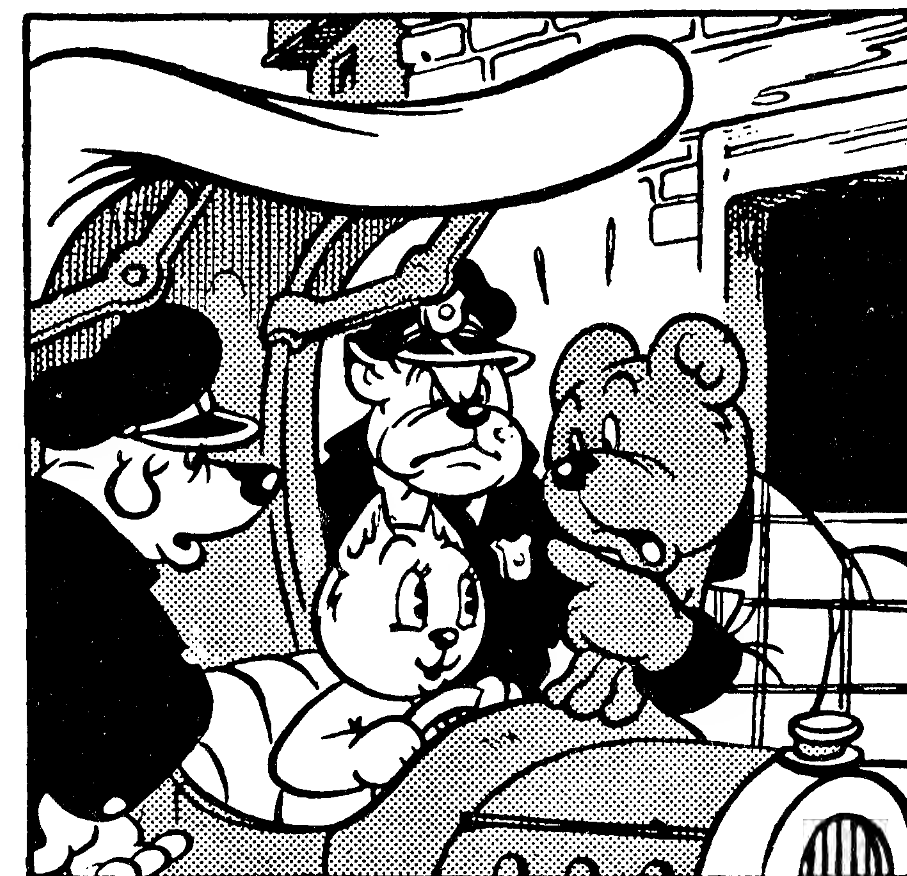
Hieper legde de telefoon op de haak en ging mopperend in zijn groene wagen zitten.
'Ik vertrouw die politie niet!' mompelde hij. 'Ik wil wedden dat ze Tom Poes met opzet hebben vrijgelaten. Het is tegenwoordig allemaal omkoperij en bedrog! Bah! Maar ik zal ze! Een eerlijk burger zàl het recht krijgen! En nu naar de wedstrijd! Ha, ik zal ze eens laten zien wat snelheid is!'
Maar dat viel tegen! Hieper merkte tot zijn ontzetting, dat hij vlugger kon lopen dan rijden en het drong tot zijn misdadig brein door, dat de motoren weer waren verwisseld! Met een rauwe kreet wendde hij zich tot een passerend motoragent en wees in de verte. 'Een dief!' krijste hij. 'Daar gaat hij! Houd hem! Hij heeft mijn motor gestolen! Hij is op weg naar de Pier-race! Hij wil meedoen met mijn goede, mooie motor! De schurk! De misdadiger! De woesteling! De...'
'Kalm maar, meneer!' zei de agent. 'Ik zal wel eens even kijken! Wees maar gerust! Er is nog recht in dit land en het is onmogelijk om met een gestolen motor aan een wedstrijd mee te doen! Laat het maar aan mij over!'

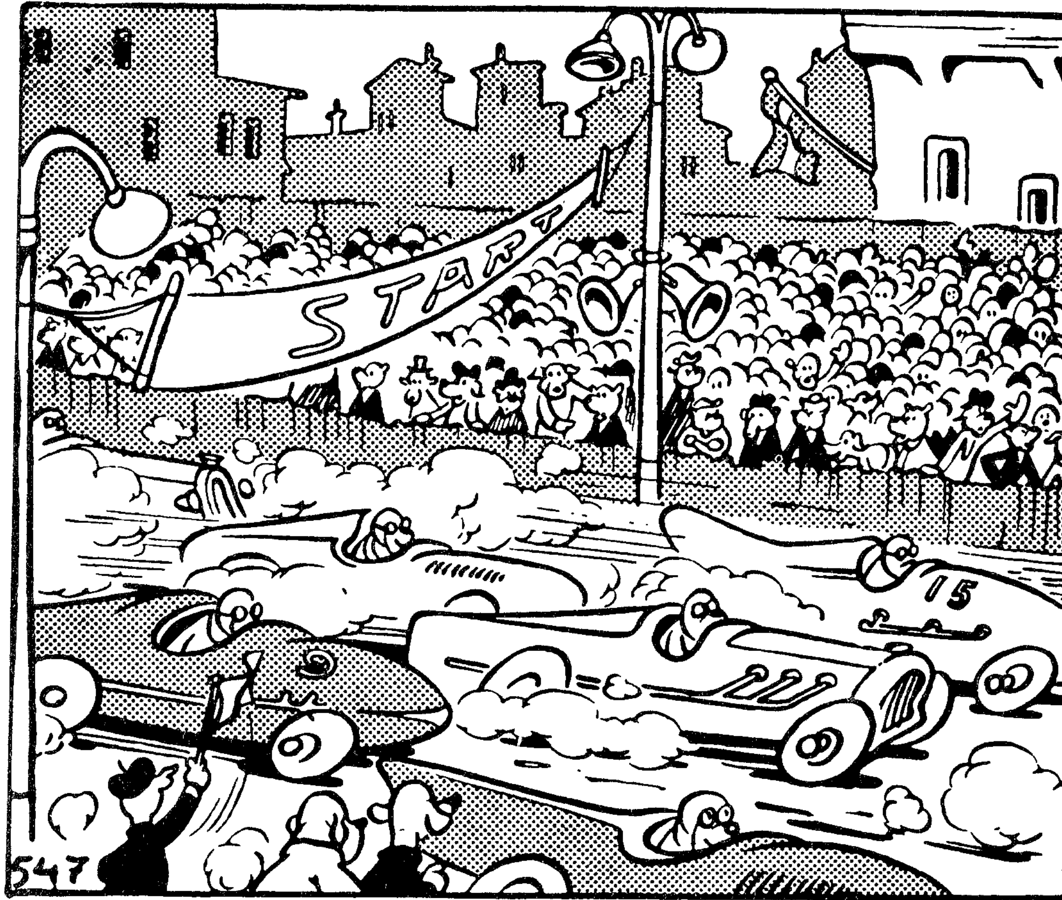

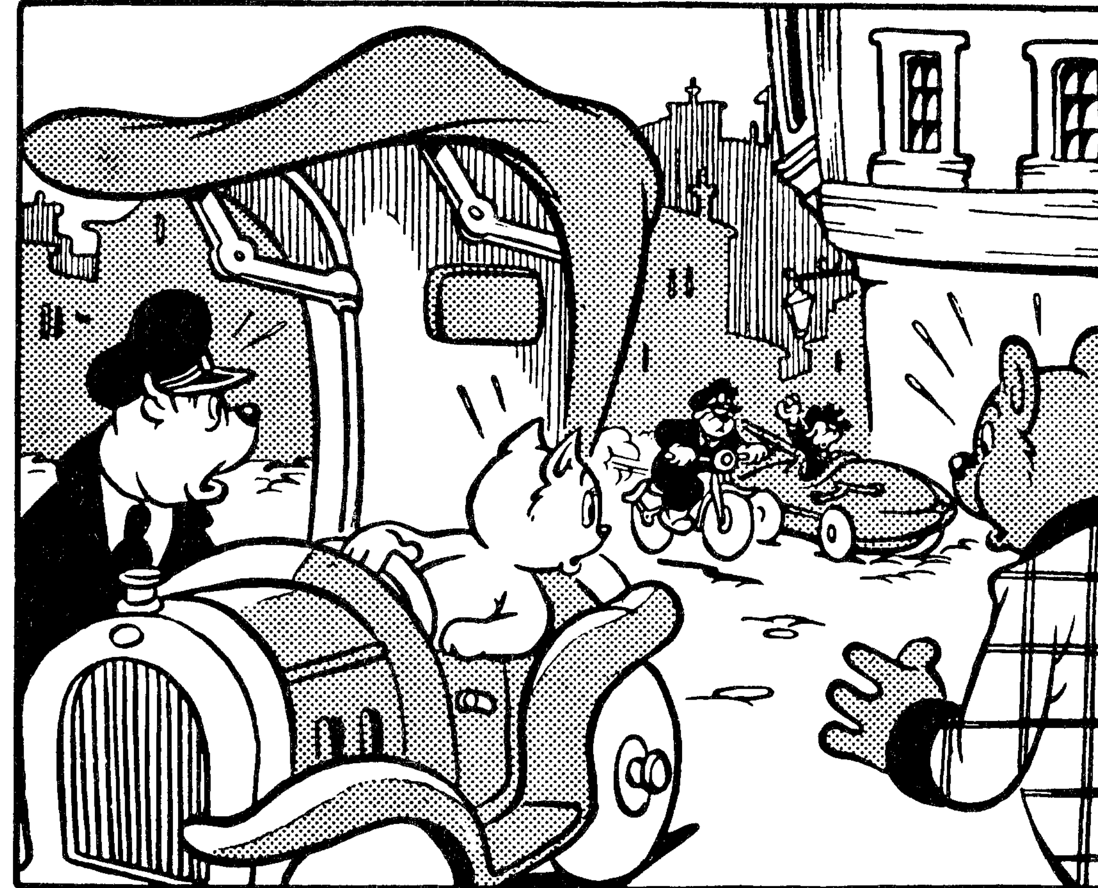
Vóór het stadhuis van Rommeldam waren tribunes gebouwd en om halftwee waren die al stampvol publiek. Dit was de plek, waar de wedstrijd om de Siddewier-bokaal een aanvang zou nemen. Een groot doek, waarop in duidelijke letters het woord 'Start' geschreven stond, liet over dit punt geen twijfel bestaan.
Een lange rij auto's van ieder denkbaar type was onder deze doek opgesteld en de chauffeurs kortten zich de tijd met het oppoetsen van de spatborden en het proberen van de claxons en meer van die dingen, die voor een wedstrijd nu eenmaal uitermate belangrijk zijn. Agenten liepen druk heen en weer en letten scherp op, dat de race-auto's niet op een plek stonden, waar het verboden parkeren was. Het was, kortom, een drukte van belang en het gewriemel van al die figuurtjes leverde een alleraardigst gezicht op. De enige wanklank werd gevormd door een luide stem, die vóór de tafel van de wedstrijdcommissie opsteeg. Het was de stem van heer Olivier B. Bommel.
'De wedstrijd kan niet beginnen, vóórdat mijn wagen er is!' riep hij. 'Ik heb me laten inschrijven en ik heb het geld betaald en ik sta er op, dat u wacht, totdat de Oude Schicht aanwezig is!'
'De wedstrijd vangt aan om 2 uur!' zei de voorzitter. 'Als uw wagen te laat is, is dat uw zaak! Niets aan te doen!'
'Maar...!' riep heer Ollie.
'Twee uur!' herhaalde de voorzitter koeltjes...

Om twee minuten vóór twee greep de persoon, die het startsein moest geven (in Nederland heet zo iemand 'starter') zijn startvlag en stelde zich naast de startlijn op. Hij stak langzaam zijn vlag omhoog en raadpleegde zijn horloge.
'Nog twee minuten, heren!' riep hij. 'Op uw plaatsen! Opgelet!'
De chauffeurs sprongen in hun wagens en zetten hun valhelmen op, toen daalde er een diepe stilte over het plein. Het publiek hield zijn adem in en men kon een speld horen vallen.
'Tom Poes!' jammerde heer Bommel's stem door deze stilte. 'Tom Poes! Waar ben je? Het is haast twee uur en je...'
'Nog één minuut!' riep de starter. 'Opgelet!'
Heer Bommel's geroep stierf weg tot een klagelijke zucht en toen, opeens naderde er een brullend geloei in de verte. De Oude Schicht schoot het plein op en kwam achter de race-wagens tot stilstand.
'Tom Poes!' riep heer Ollie. 'Eindelijk! Ik dacht al, dat je me weer eens in de steek had gelaten! Ik...'
'Nèt op tijd!' zei Tom Poes. 'Er zat een motoragent achter me aan, heer Bommel! Hiep Hieper wilde me laten arresteren en ik moest omrijden, om hem kwijt te raken. Maar alles is in orde! Stap maar gauw in, want de startvlag gaat omhoog, zie ik!'
'Halt!' riep op dat moment een agent. 'Is dat de Oude Schicht? Huh? En ben jij Tom Poes?'
'Ja,' zei Tom Poes, zenuwachtig. 'Wat zou dat?'
'Ik moet je arresteren!' zei de agent. 'Ik kreeg net een telefoontje, dat je ontsnapt bent aan een agent van de motorbrigade, maar dat gaat zo maar niet, voel je wel?'
'Twee uur!' riep de starter en hij zwaaide zijn vlag omlaag...

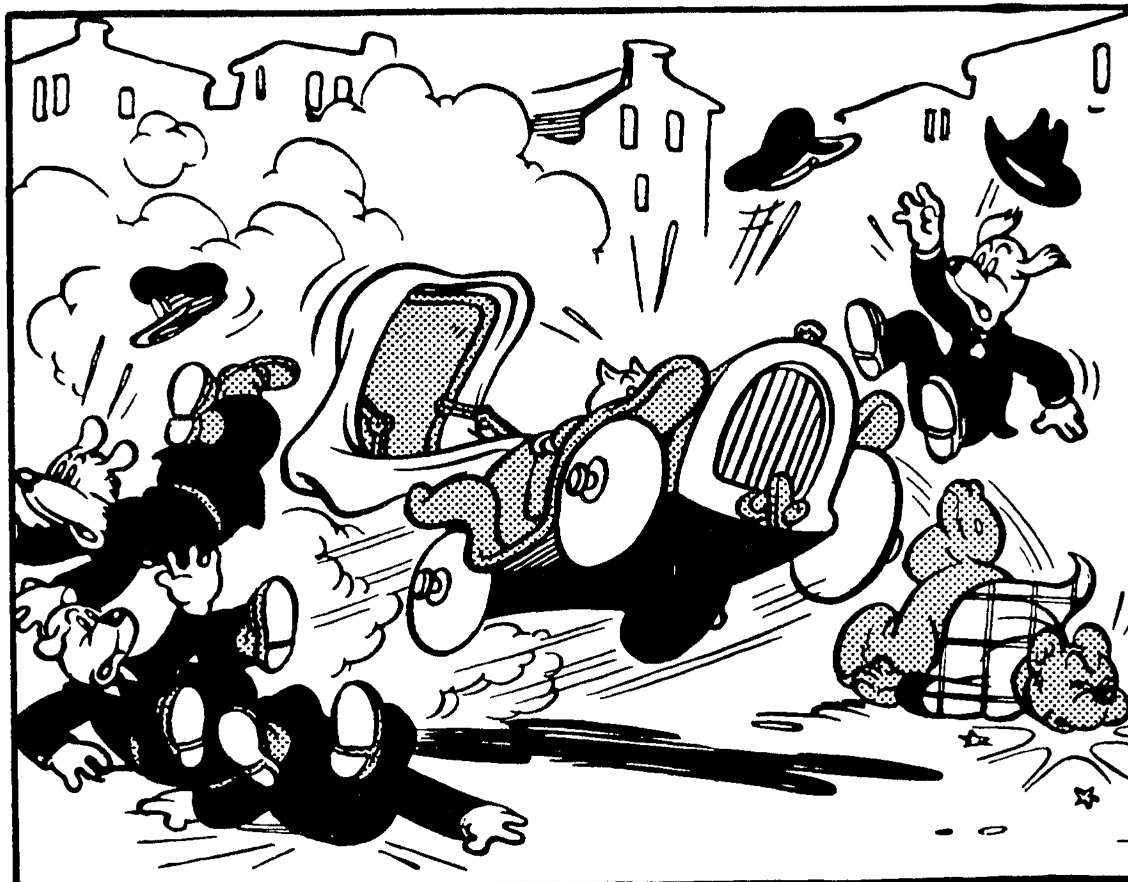
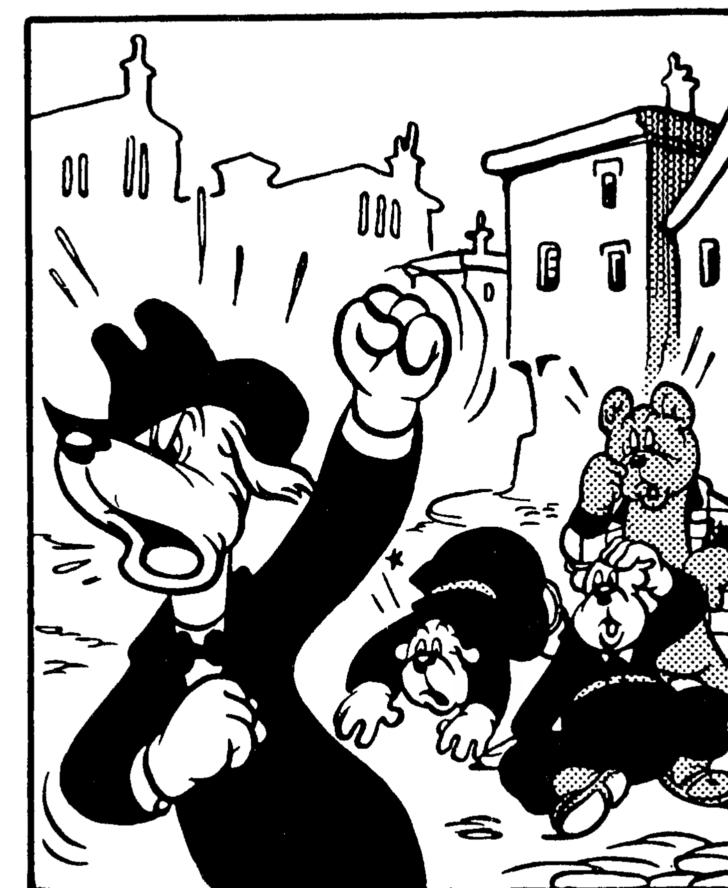

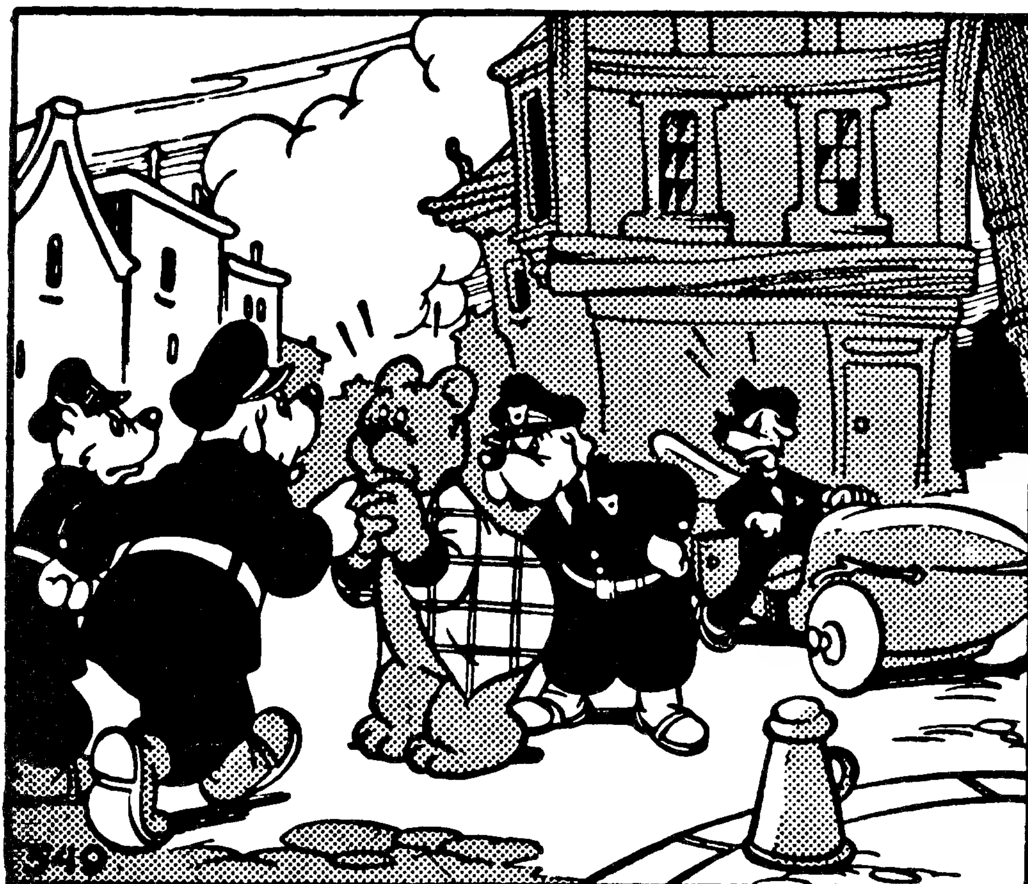
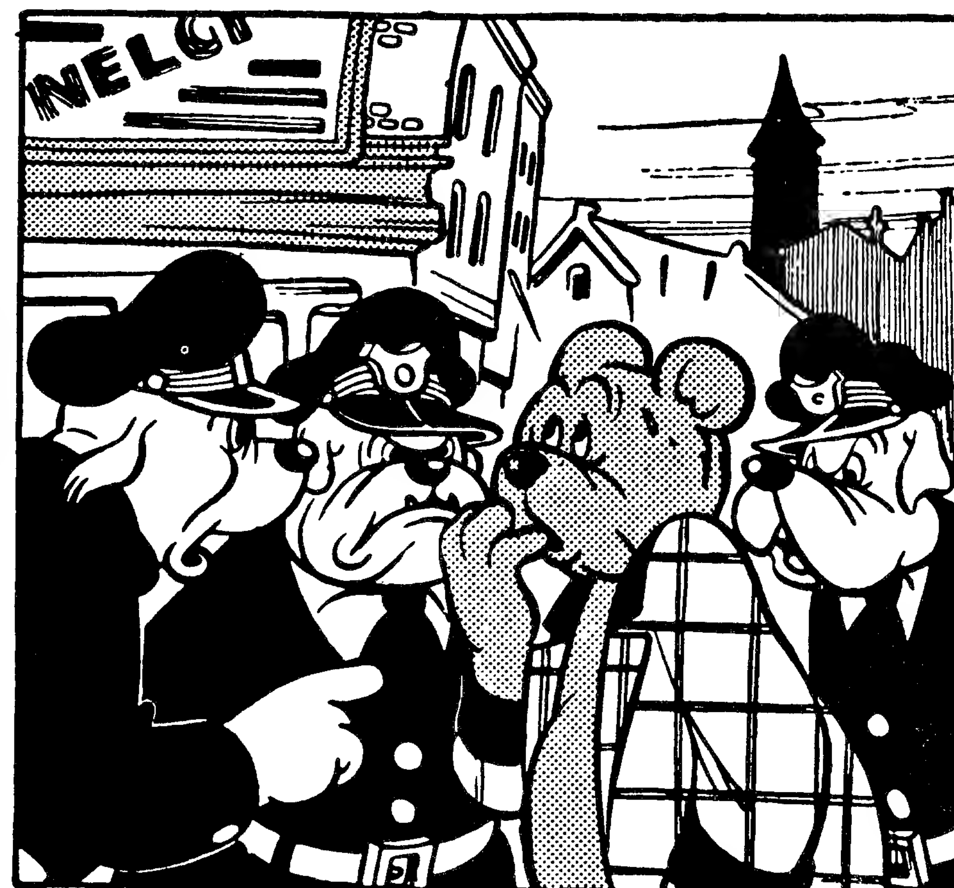
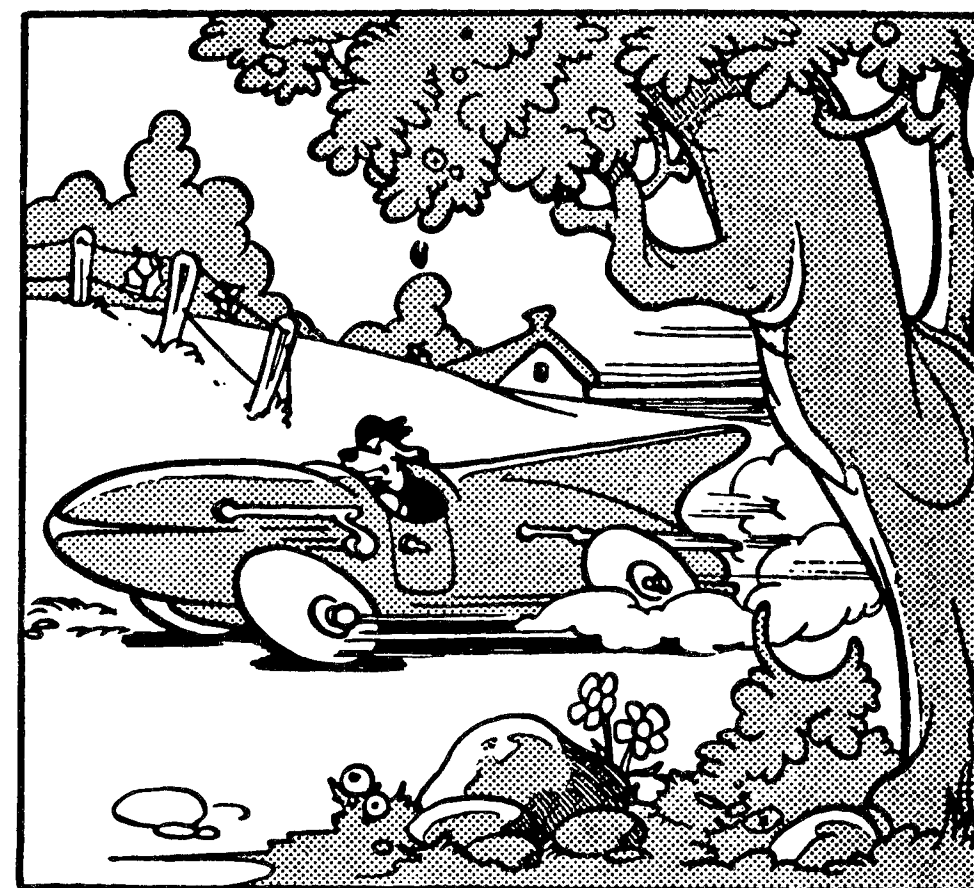

Toen de vlag omlaag zwaaide, steeg er een dof geloei uit de rij auto's op. Het geloei zwol aan tot een alles-overstemmend gebulder en toen zette de rij zich knallend en ronkend in beweging. De wedstrijd was begonnen!
Maar de Oude Schicht stond stil en roerloos tussen de agenten in en deed niet mee!
'Het is allemaal een vergissing!' riep heer Bommel. 'Deze motor is van de Oude Schicht! Hij is van Tom Poes! De Oude Schicht is van Tom Poes! Eh... van mij! Niet van Hieper! Eh... hij is van Hieper en niet van Tom Poes! Van mij, bedoel ik! Hij heeft hem gestolen! Tom Poes bedoel ik! Eh... ik meen, Hieper! Hij heeft...'
'De zaak is duidelijk,' zei de eerste agent kalm. 'Ik...'

'Daar staat hij!' gilde Hieper, die op dat moment met een slakkengang in zijn race-wagen aan kwam rijden. 'Houdt hem! De dief! De oplichter!'
'Juist!' baste de motoragent, die Tom Poes nu eindelijk had ingehaald. 'Dit is de misdadiger! Hij heeft de maximum-snelheid overtreden, hij weigerde te stoppen, toen ik hem sommeerde en deze heer beschuldigt hem er van zijn motor te hebben gestolen! Grijpt hem! Naar het bureau!'
Een kluwen agenten wierp zich op de Oude Schicht om Tom Poes er uit te trekken, terwijl heer Bommel handenwringend toekeek. Nee, het ziet er niet naar uit, dat de Oude Schicht de Siddewier-bokaal gaat winnen...

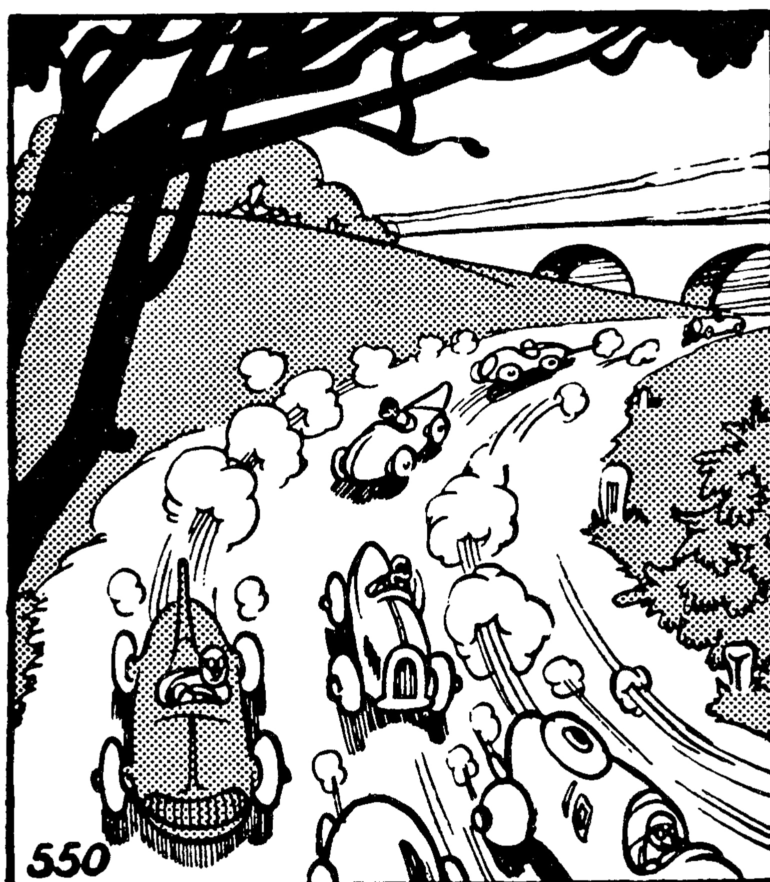

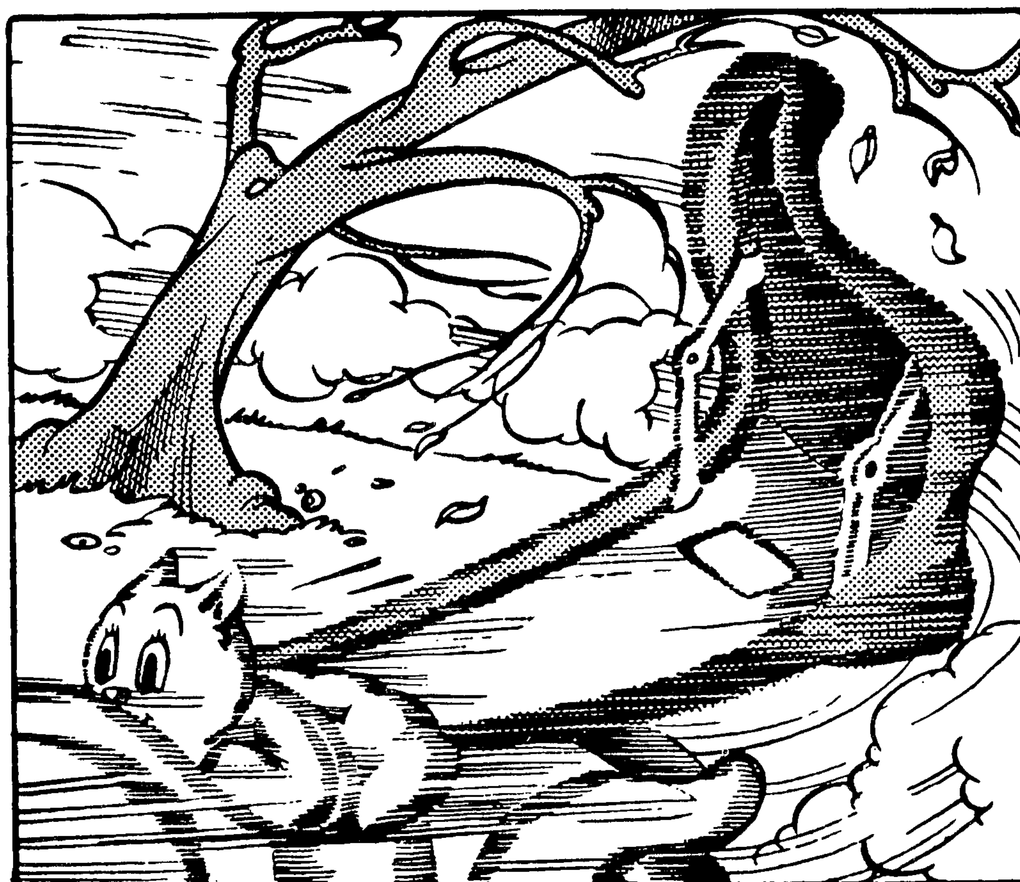
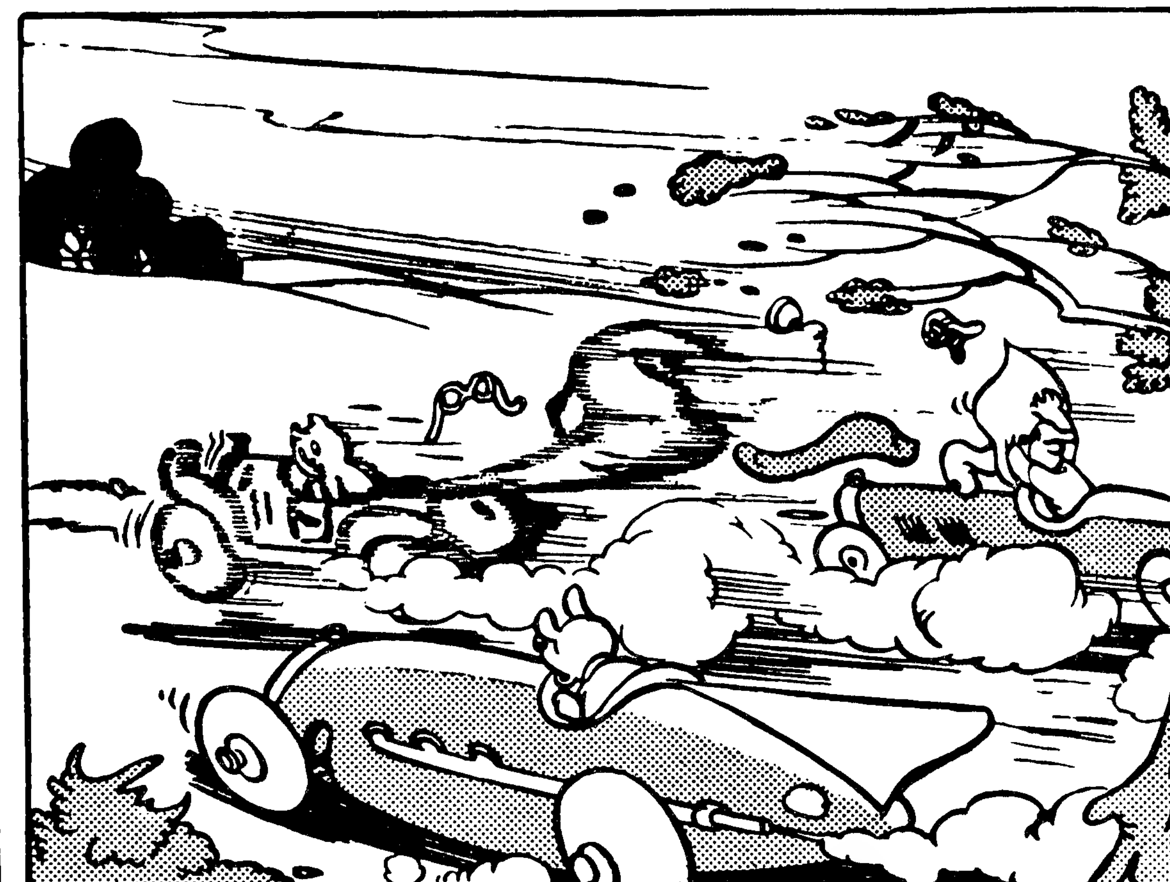

De Oude Schicht was in een ogenblik tijd volkomen onzichtbaar door het kluwen agenten, dat zich op Tom Poes stortte.
Heer Bommel keek handenwringend toe.
'Doe dan toch iets!' riep hij. 'Tom Poes! Hoor je me? Doe dan toch iets! De race is al lang begonnen en jij staat daar maar op je dooie gemak!'
'Haha!' grinnikte Hieper met een valse lach. 'Doe dan toch iets, Tom Poes! Hahaha! Hij zou willen dat hij iets kon doen! Maar het recht moet zijn loop hebben, Bommel! Komaan, agenten! Arresteert die schurk en helpt me dan even met het omwisselen van die motor!'
'Het is, dat ik een heer ben en mijn jas niet vuil kan maken,' riep heer Bommel. 'Maar anders zou ik... eh... ik zou... hm! Doe dan toch iets, Tom Poes!'
Op dat moment deed Tom Poes iets. De agenten rukten aan zijn armen en probeerden hem uit de auto te trekken.
'Volg me naar het bureau!' riep brigadier Snuf.
'Straks!' riep Tom Poes boven het gegrom uit. 'Ik moet eerst even deze Pier-race winnen!'
En toen gaf hij vol gas!
Uit het kluwen ambtenaren klonk een dreunend geknal op, gevolgd door een gierend geloei en de Oude Schicht schoot uit het groepje te voorschijn als een steen uit een katapult. Fluitend vloog hij over de startstreep en begon aan de achtervolging van de lang geleden vertrokken mededingers.
'Houdt hem!' gilde Hieper, die door de achteruit deinzende menigte werd meegesleurd.
Maar daar was geen kans op...

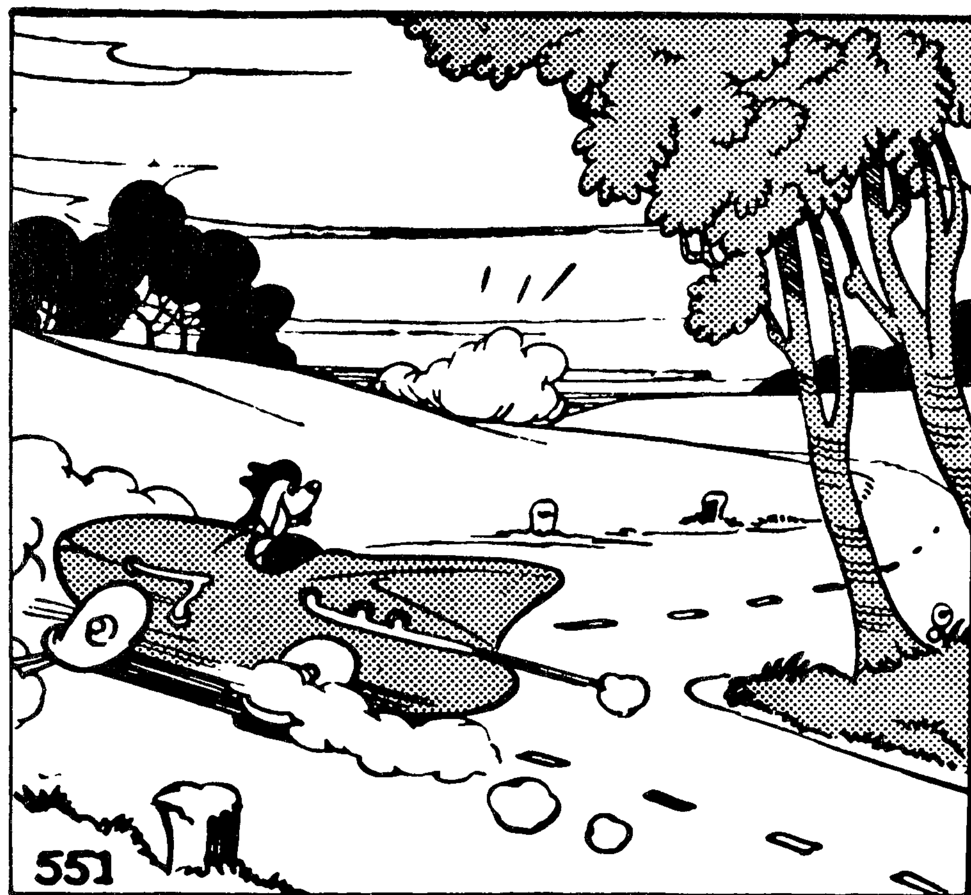

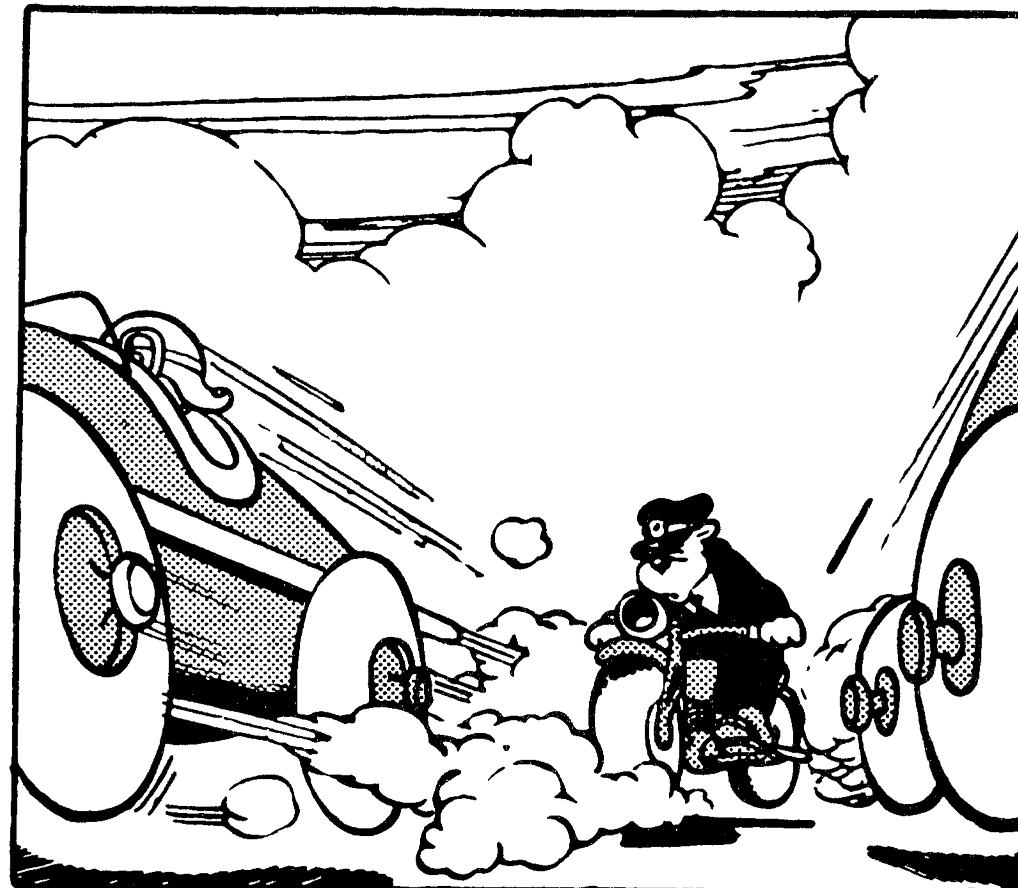
Hieper was de eerste, die weer op de been krabbelde. Hij holde naar zijn zeegroene auto toe en klom naar binnen.
'Bah!' siste hij tussen zijn afgebrokkelde kiezen door. 'De gluiper! Nu is het te laat! Ik kan de race niet meer winnen! Maar ik zàl hem!' Zo sputterend schakelde Hieper zijn kopspijker-motor in en reed weg. Zoals we weten, was de snelheid van die motor niet groot, maar door de driftige wijze waarop de schurk op het gaspedaal trapte, haalde hij het uiterste uit de cylindertjes. Met een gematigd gangetje verdween hij uit het gezicht.
Heer Bommel kreeg intussen last met de politie-agenten.
'Bent u de eigenaar van die wagen?' vroeg brigadier Snuf dreigend.
'Ja... eh... nee... eh... dat is te zeggen...' zei heer Ollie zenuwachtig.
'Juist!' vervolgde de wakkere brigadier. 'Dan zullen we u een paar bekeuringen aan uw jas hangen! Die Tom Poes handelde in uw opdracht, niet waar? Getuigen hebben gehoord, dat u riep: "Doe toch iets!" Is dat waar?'
'Wel... eh...!' mompelde heer Bommel verward. 'Ik... eh... dat is te zeggen... ik zei... ik meende...'
'Juist!' snauwde Snuf, zijn notitieboekje trekkend. 'Uw naam?'
Terwijl heer Ollie werd opgeschreven, hobbelde Hieper's race-auto over een buitenweggetje. De schurk kende namelijk een kortere weg, dan de deelnemers aan de race gebruikten en hij had een boosaardig plan.
'Als ik de wedstrijd niet win, dan zal Tom Poes hem ook niet winnen!' siste hij, terwijl een blik van haat zijn fletse ogen deed gloeien...

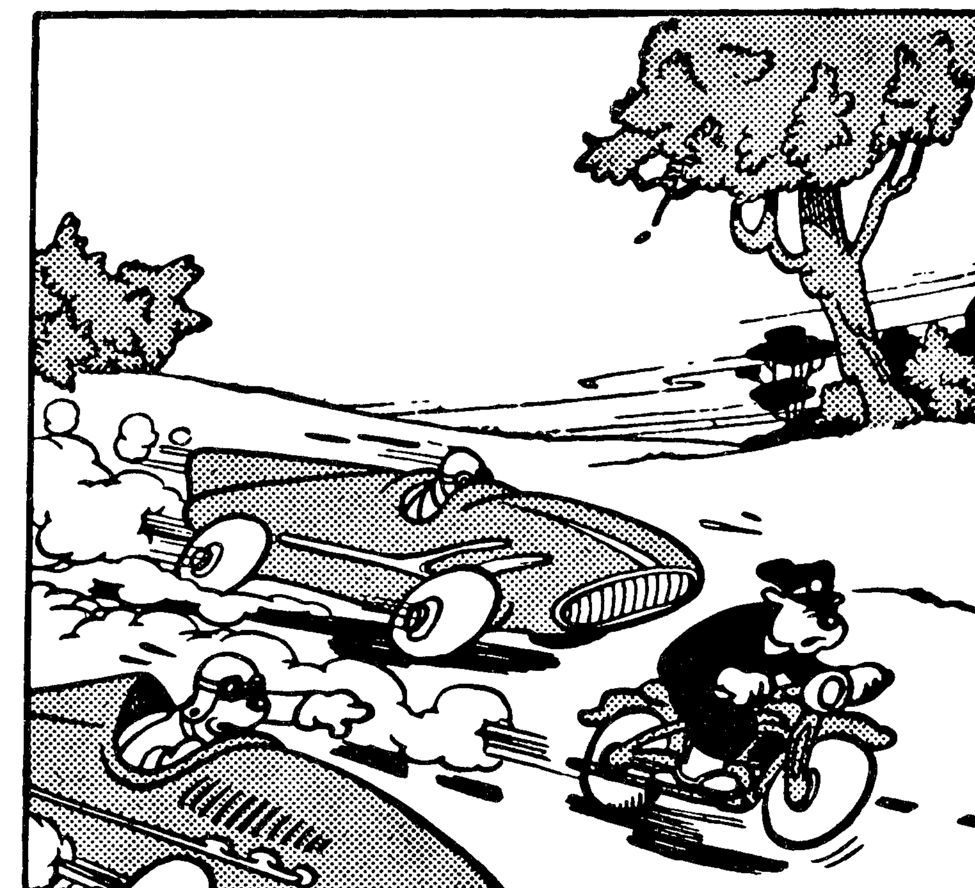

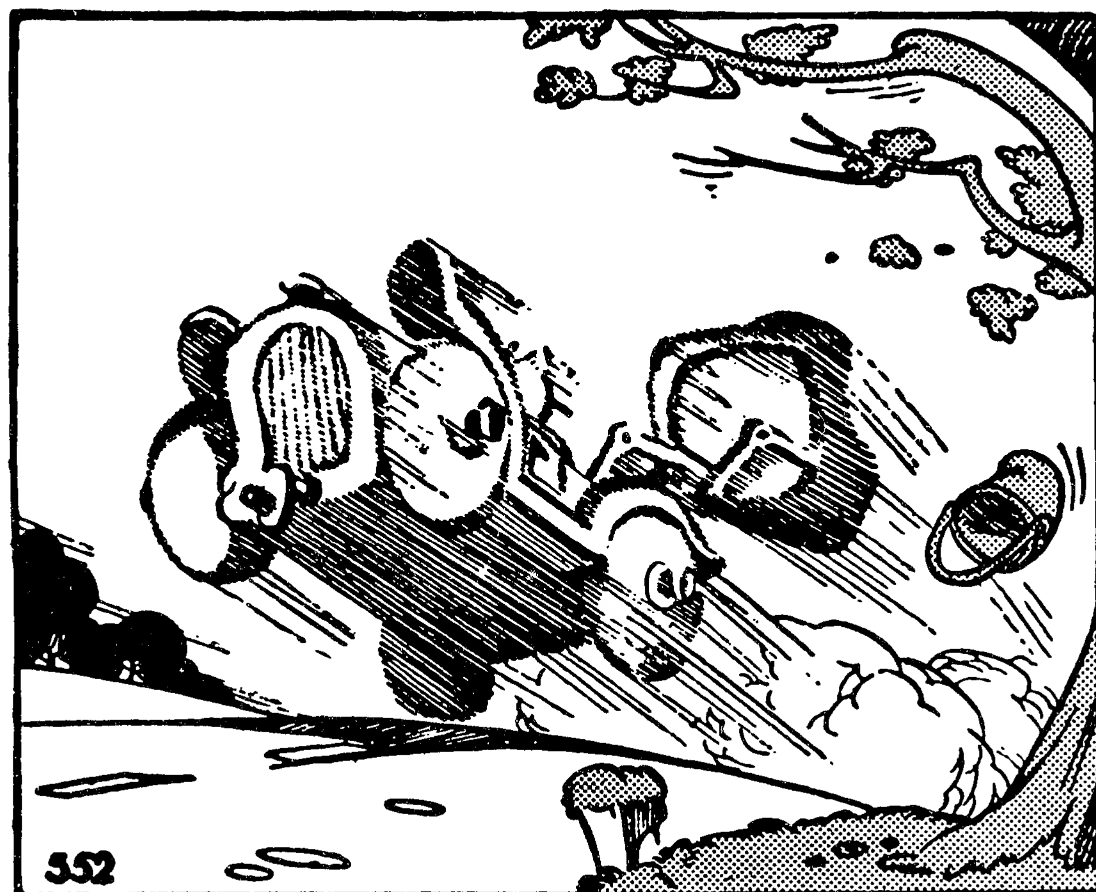
De wedstrijd was intussen in volle gang. De weg naar Siddewier dreunde van de voortsuizende race-auto's en de bestuurders haalden uit hun motoren wat er uit te halen was.
In het begin reden ze in een groepje op elkaar, maar al gauw maakten een paar zware wagens zich daaruit los.
Koen Knuddel (die een 12-cylinder Buncker bestuurde) liet de anderen al gauw achter zich, onmiddellijk gevolgd door J. Knorrenkul in zijn Vetocipede en B. Suizelbuis (Muratti).
Ter hoogte van het gehucht Kleinwoude veranderde de toestand, daar Knuddel een lekke band kreeg en... Maar halt! Genoeg hierover! Al deze bijzonderheden zijn maar bijzaak, luister maar!
Toen de wedstrijd een half uur aan de gang was, werden de deelnemers, die het verst achteraan lagen uit hun zorgen opgeschrikt door een snel naderend geloei, dat aanzwol tot een bolderend schabroel.
Het was Tom Poes in de Oude Schicht! De straalmotor was nu op topsnelheid gekomen en dreef het lichte voertuig voort als een veertje op een stormvlaag. De groep deelnemers leek, vanaf de zitplaats van Tom Poes, stil te staan, terwijl hij er snel op af suisde. Nog één seconde en... fftttt... ze waren alweer achter hem. De snelheid van de Oude Schicht was zó groot, dat alle losse onderdelen van zijn mededingers meezogen. Maar daar ik dit verschijnsel al vaker heb getekend, zal ik er niet verder over uitweiden.
Trouwens Tom Poes merkte er niets van. Hij tuurde ingespannen op de weg vóór hem...

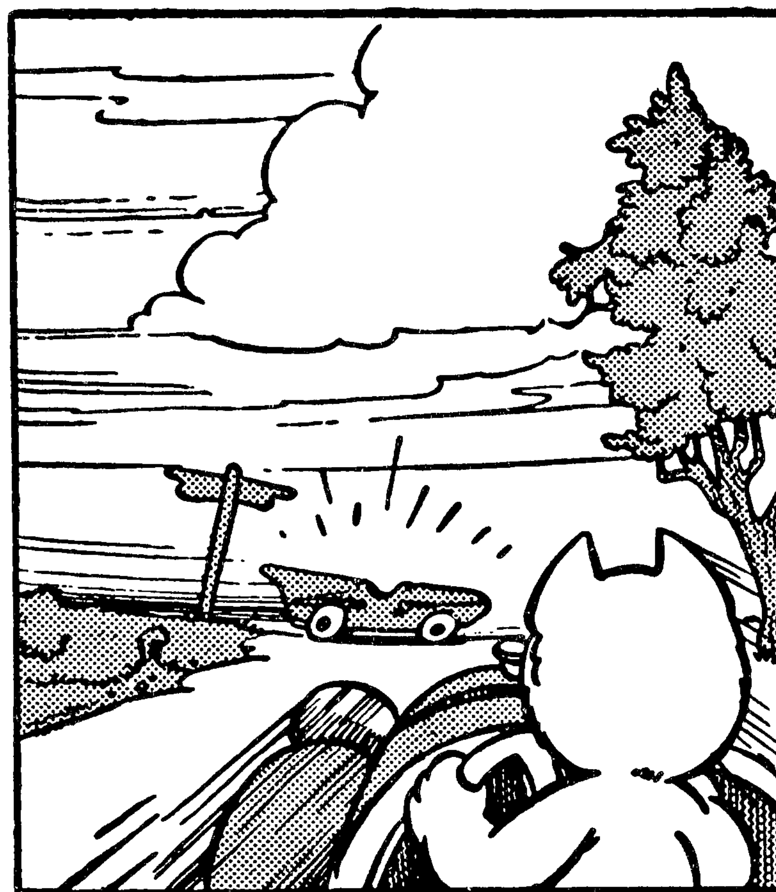

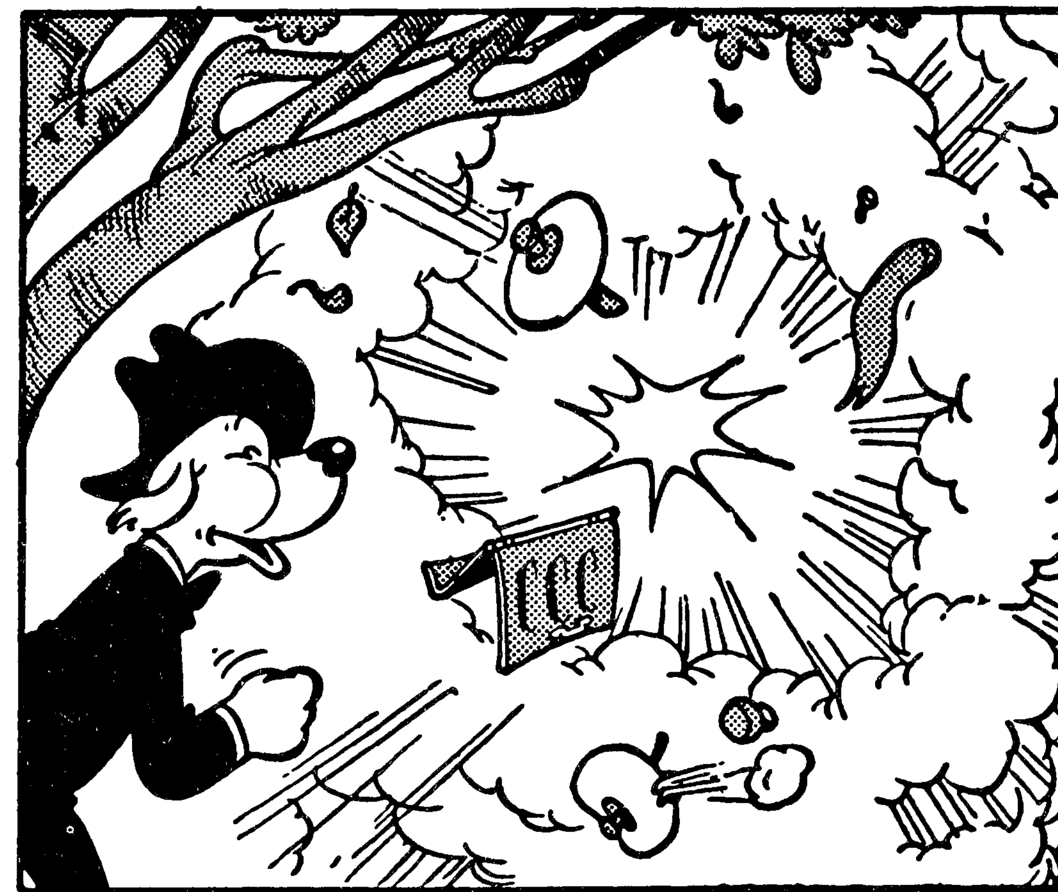

De schurk Hieper had zijn wagen intussen over de korte weg gedreven en bereikte het punt, waarop deze de baan van de Pier-race kruiste. Midden op dit kruispunt stopte Hiep zijn voertuig en keek rond. De natuur ademde een diepe vrede. Enige krekels sjirpten, een koe loeide in de verte en niets duidde er op, dat op deze weg een spannende wedstrijd verreden werd.
'Mooi op tijd!' mompelde Hieper. 'Ha! Dàt zal me wat worden! Als ik die wedstrijd niet kan winnen, dan zal die lummel het ook niet!'
Intussen was ook de politie weer in actie gekomen. Na het uitschrijven van een bekeuring ten name van Bommel (Olivier B.) besteeg motoragent Hupkens zijn stoomfiets en zette een achtervolging in. De flinke beambte vergde het uiterste van zichzelf en zijn machine en bereikte zo'n snelheid, dat hij de achterblijvers van de race na een tijdje inhaalde.
'Is... hier... een... rood wagentje... langs gevlogen?' brulde hij, boven het geronk der motoren uit.
'Ja!' loeide een van de deelnemers (J. Polkers uit Siddewier, die sukkelde met een losse koplamp). 'Een paar minuten geleden! Vloog vlak langs mijn oren! Een soort straalmotor! Zoog mijn reservewiel mee!'
'Mooi!' schreeuwde motoragent Hupkens, die nu genoeg wist en weer vol gas gaf. 'Ik zal hem arresteren wanneer hij bij de eindstreep is!' sprak hij tot zichzelf. 'Orde moet er nu eenmaal zijn!'

Maar er was niet veel kans, dat motoragent Hupkens de Oude Schicht zou inhalen. Nee, daar zag het niet naar uit! Heer Bommel's autootje had nu ook de voorste deelnemers (B. Suizelbuis en de Vetocipede van Knorrenkul) ver achter zich gelaten en gierde geheel alleen over de weg naar Siddewier.

'Het gaat niet slecht!' dacht Tom Poes. 'Er moet al iets erg vreemds gebeuren, wanneer ik deze wedstrijd niet win! Hm, het is wel erg sneu voor heer Bommel, dat hij niet zelf kan rijden... Wat zal hij boos zijn! Maar dit was nu eenmaal de enige kans. En ik geloof, dat ik het er tamelijk aardig afbreng, al zeg ik het zelf. De Pier kan niet ver meer af zijn, want ik ruik de zee al. Nee, er zal héél wat moeten gebeuren, wanneer ik deze wedstrijd niet win! Ik...'

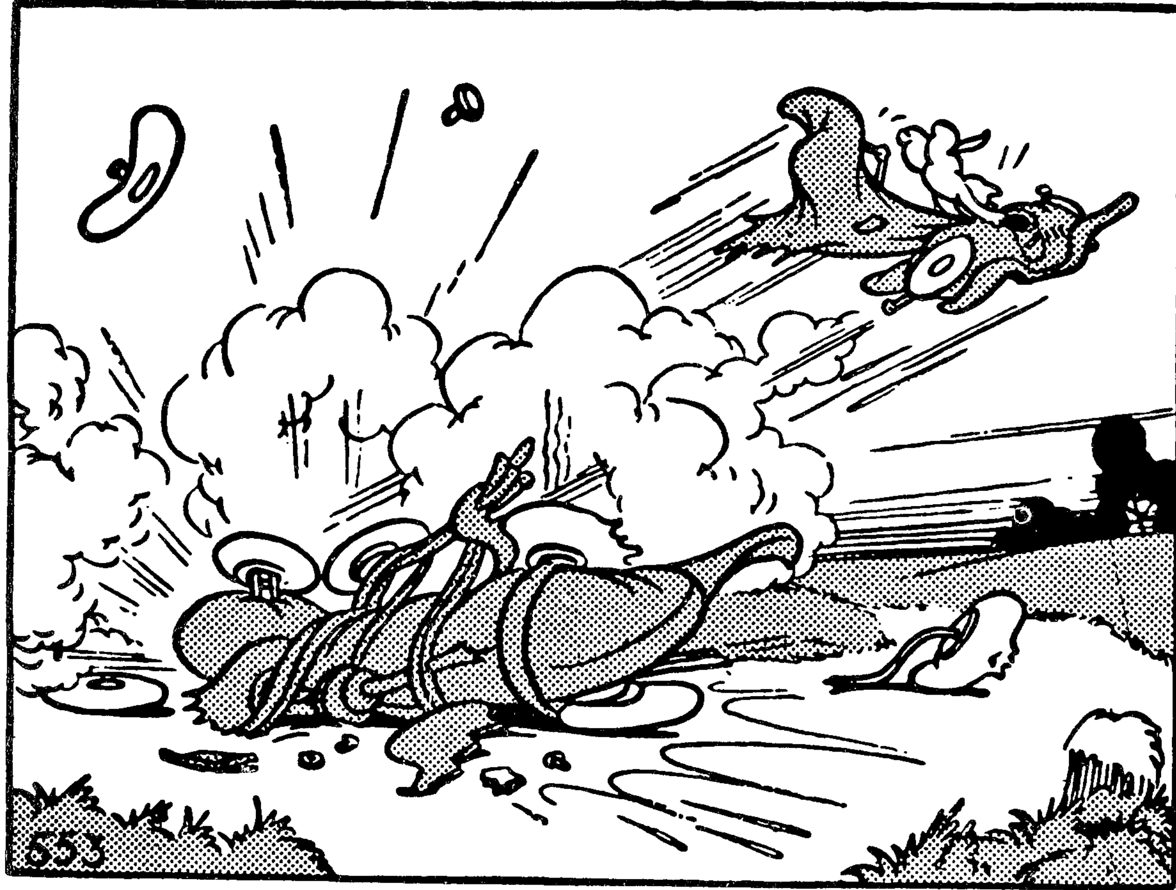
Op dat moment maakte de weg een kleine bocht en plotseling kreeg Tom Poes nu een onverwachte hindernis in het oog. Dwars over de weg stond een zeegroene race-wagen!

'De auto van Hieper!' dacht Tom Poes. 'De schurk!'

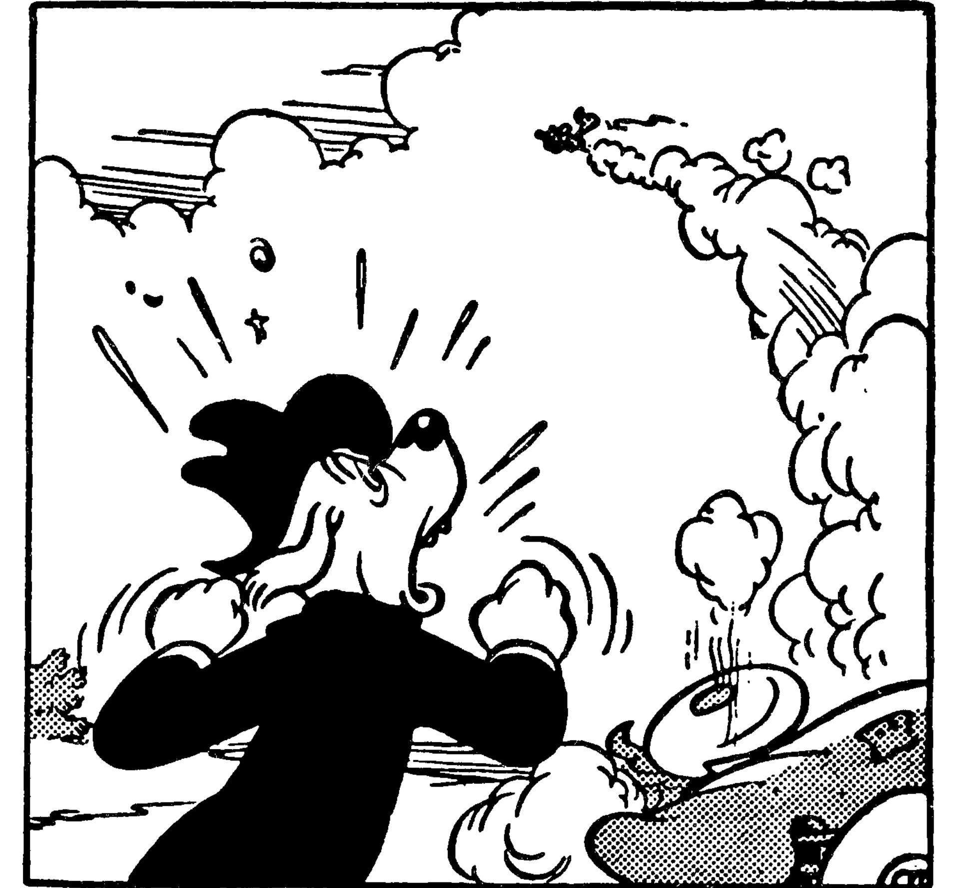
Hij probeerde nog te remmen, maar vóórdat zijn voet het rempedaal had gevonden, vond de botsing al plaats! Het was een verschrikkelijke slag. Onderdelen en wielen vlogen door de lucht en een dichte wolk dwarrelde omhoog.

'Haha!' grinnikte Hieper van achter een boom. 'Hahahaha! Als IK die race niet kan winnen, dan zal Tom Poes haar ook niet winnen! Haha! Jammer van mijn auto, maar daar was niets aan te doen! Die sukkel!'

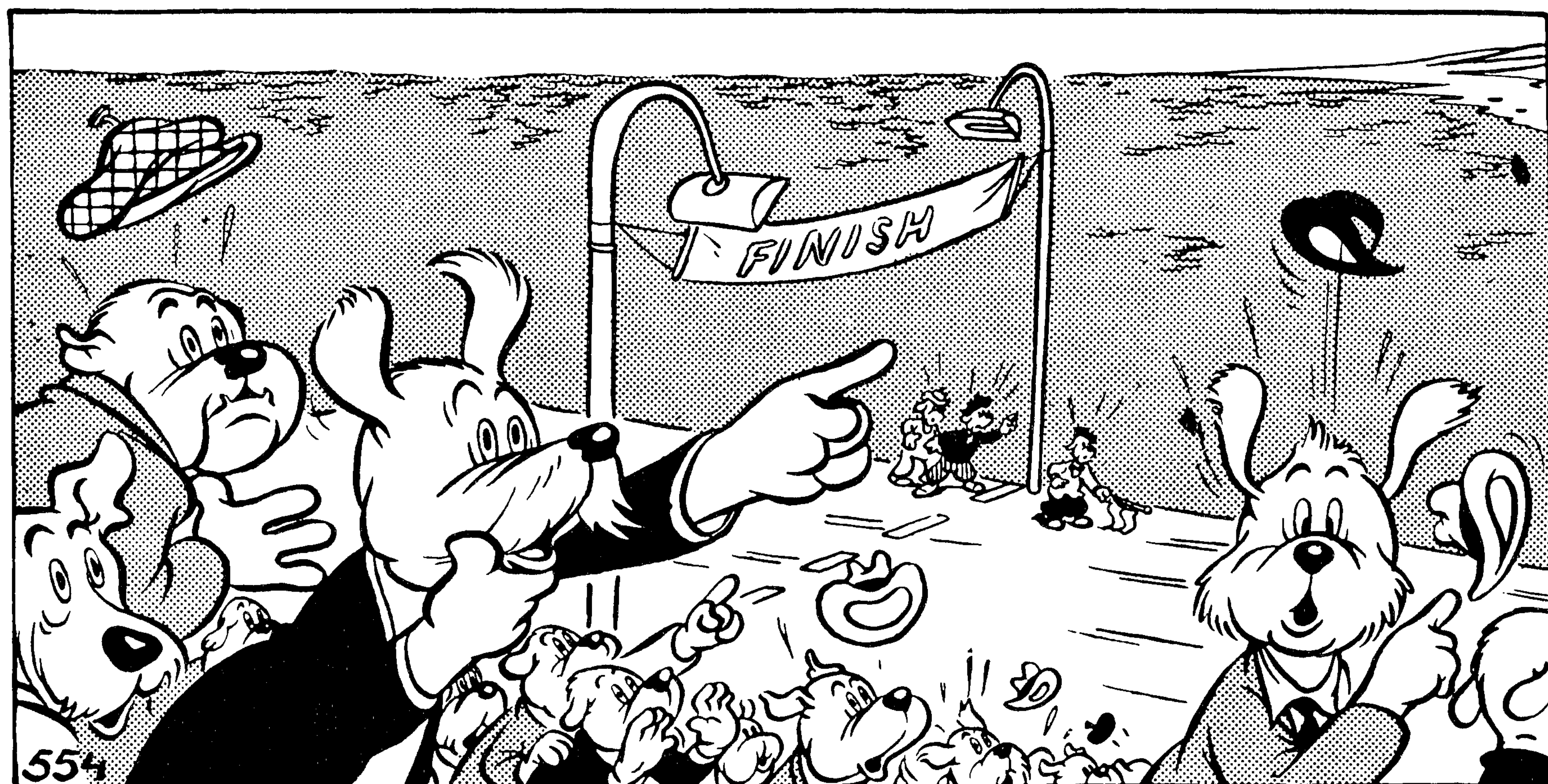
Nu, het ziet er wel naar uit, dat de booswicht in zijn schurkachtige opzet geslaagd is, dat moet gezegd worden...

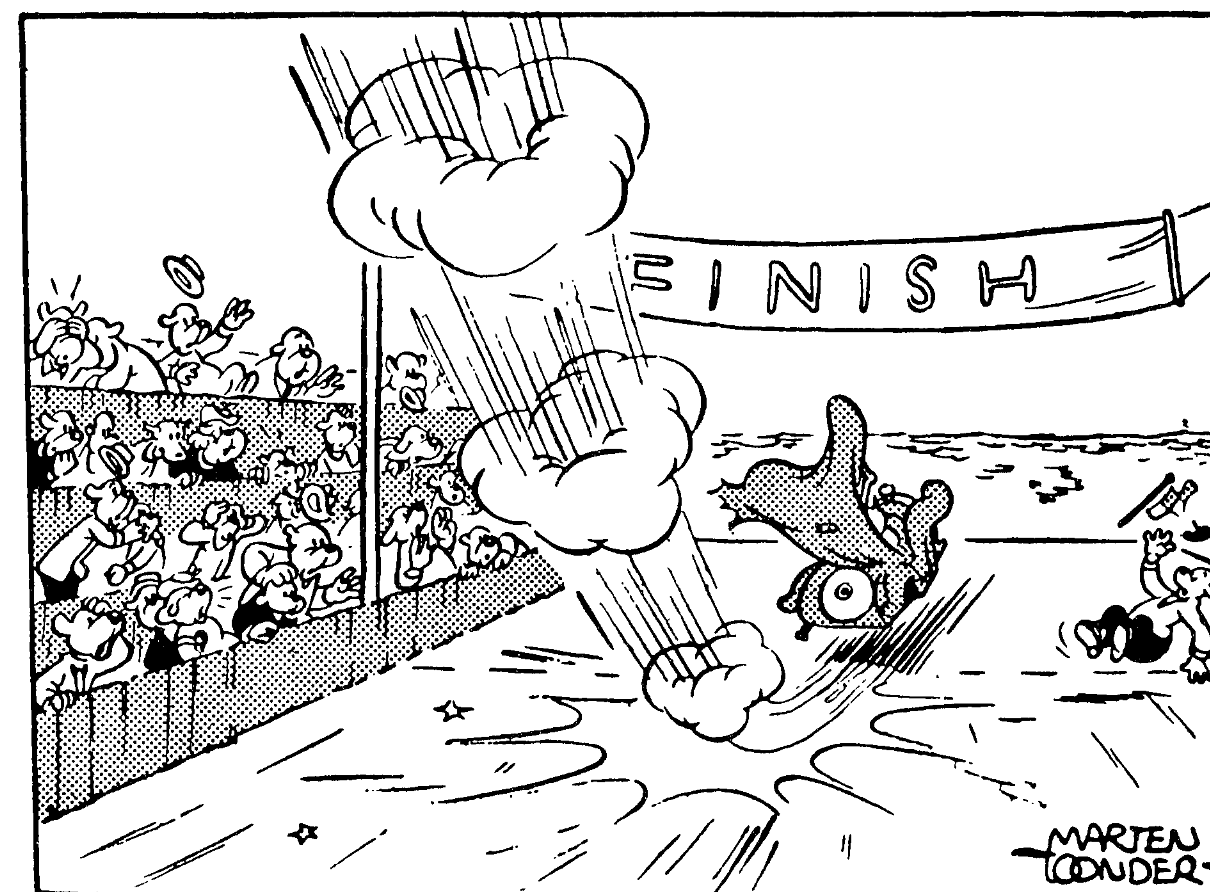

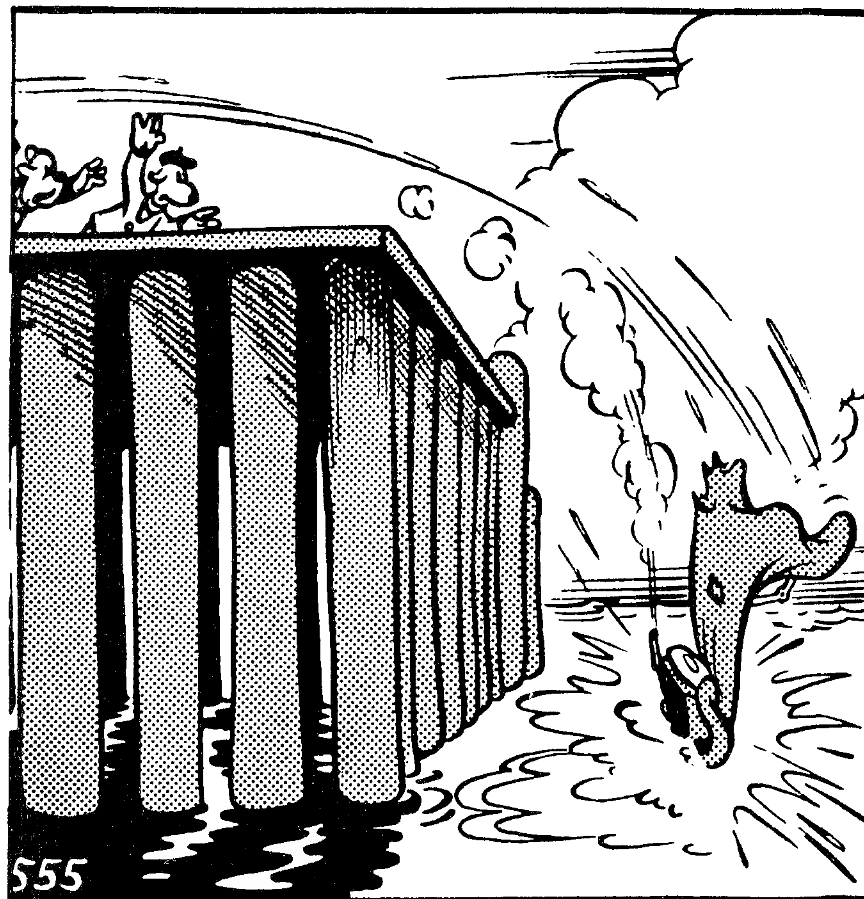

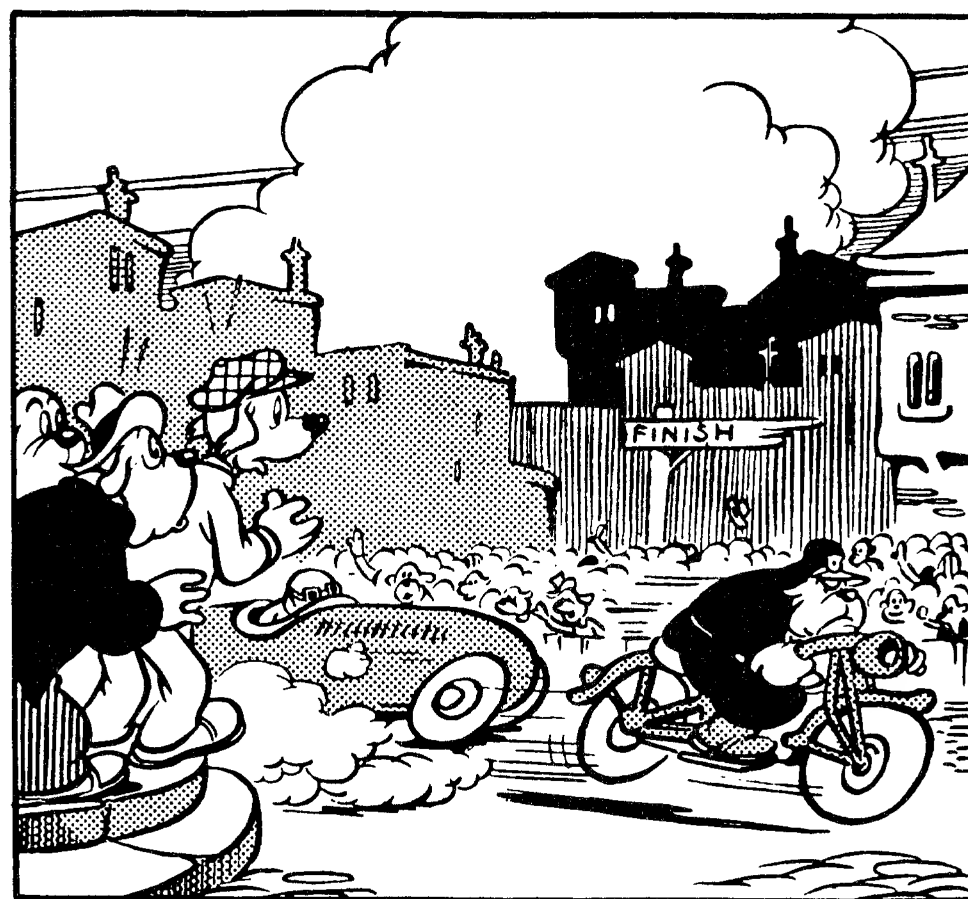
Maar de verrassingen zijn de wereld nog niet uit en bovendien is het welhaast onmogelijk om het kwade te laten zegevieren. Wie dan ook gedacht mocht hebben, dat Tom Poes door deze botsing zou verongelukken, komt bedrogen uit.
Door de enorme kracht van de Oude Schicht was de groene racewagen in een soort gekreukt sardineblikje veranderd, het onderstel van de Oude Schicht werd losgerukt en de bovenbouw vloog met dezelfde snelheid verder, nu echter hoog door de lucht.
Toen Tom Poes zijn ogen opendeed merkte hij tot zijn verbazing, dat de motor nog steeds brullend voortronkte en dat de weg naar Siddewier een heel eind onder hem lag.
Hieper staarde een poosje verbluft naar de wielen van de Oude Schicht, die nog een poosje bleven ronddraaien op het wrak van zijn eigen auto en kreeg toen de carrosserie van heer Ollie's wagen in het oog. Het rode karretje tekende zich duidelijk af tegen het zwerk en verdween, zich snel voortbewegend, in zeewaartse richting tot het niet groter was dan een stip.
'Stop! Dat kan niet!' brulde de schurk woedend. 'Dat is geen werk! Dat is gemeen!'
Maar zijn getier hielp hem niet. Hij was volkomen machteloos...

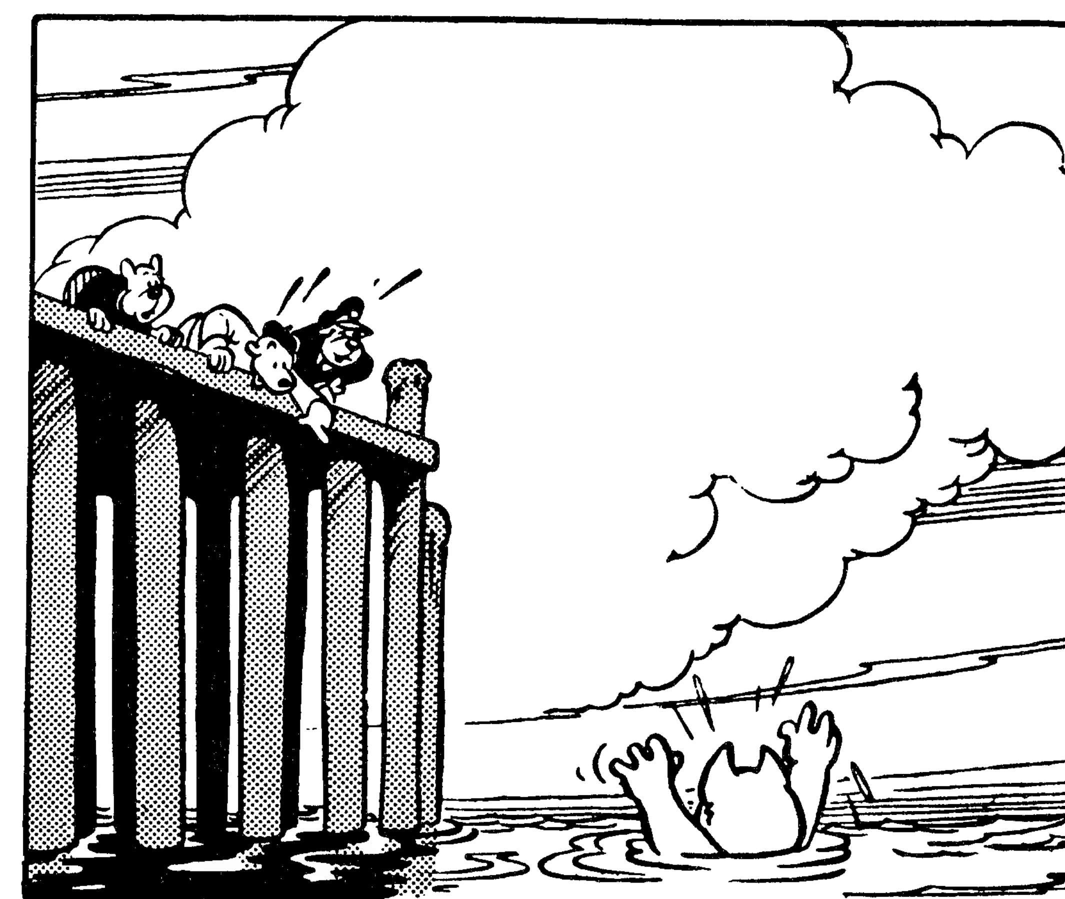

Er was niets, dat Tom Poes nu nog kon tegenhouden. Hij schoot, met een niet te stuiten vaart, door het zwerk en kreeg al spoedig het vissersdorp Siddewier in het gezicht. Opzij van de bekende Siddewier-pier had men tribunes gebouwd om het publiek in staat te stellen de aankomst van de deelnemers van dichtbij te bekijken en die tribunes waren tot op de laatste plaats bezet.
Onder een groot spandoek, waar met duidelijke letters het woord 'finish' op stond (zo heet in Nederland het eindpunt) stapte een gewichtig jury-lid heen en weer met een vlaggetje in de hand.
Het publiek kortte zich de tijd met luchtige gesprekken en allerlei spelletjes, terwijl het jury-lid zo nu en dan vrolijk met zijn vlaggetje zwaaide. Iedereen verkeerde in de mening, dat het nog minstens een kwartier zou duren vóórdat de eerste deelnemers in het gezicht zouden komen. Maar dat was een vergissing.
Om 2 u. 36 trok een loeiend gehuil in de verte de aandacht.
De gesprekken verstomden – het jury-lid trad terzijde en hief zijn eindpunt-vlaggetje omhoog en iedereen tuurde in gespannen verwachting de baan af. Maar daar was niets te zien!
Intussen zwol het geloei aan en toen de menigte zoekend rondkeek om de bron op te sporen, kreeg ze de Oude Schicht in het oog, die, vanaf een hoogte van 10 meter, snel begon te dalen en, precies onder de lap met 'finish' er op, op de pier kletste.
Het jury-lid, zwaaide verward zijn vlaggetje omlaag en riep: 'Hoera!' Maar de Oude Schicht schoof door zijn vaart (en omdat hij geen remmen had) dóór en gleed op het einde van de pier af...

Wat er verder gebeurde zal niemand verwonderen. De Schicht schoof met grote snelheid en met een naar raspend geluid over de planken van de Pier, recht op de zee af. Het publiek rees juichend en zwaaiend overeind; het jury-lid riep: 'Ho! Hier is de finish! U bent er al!' Maar dat hielp niet. De auto schoot over het plankier heen en plofte in de golven. Alleen een paar luchtbellen en olievlekken duidden de plaats aan waar het wielloze voertuig verdwenen was.

In de ademloze stilte, die nu intrad, reed de motoragent Hupkens ronkend de Pier op, op enige afstand gevolgd door de eerste auto's van de race-deelnemers.

'Wáár is hij?' brulde Hupkens, zijn motor afzettend.

'De winnaar is zojuist binnengekomen!' riep het jury-lid. 'Hij is doorgereden naar de zee en neemt momenteel een bad!'

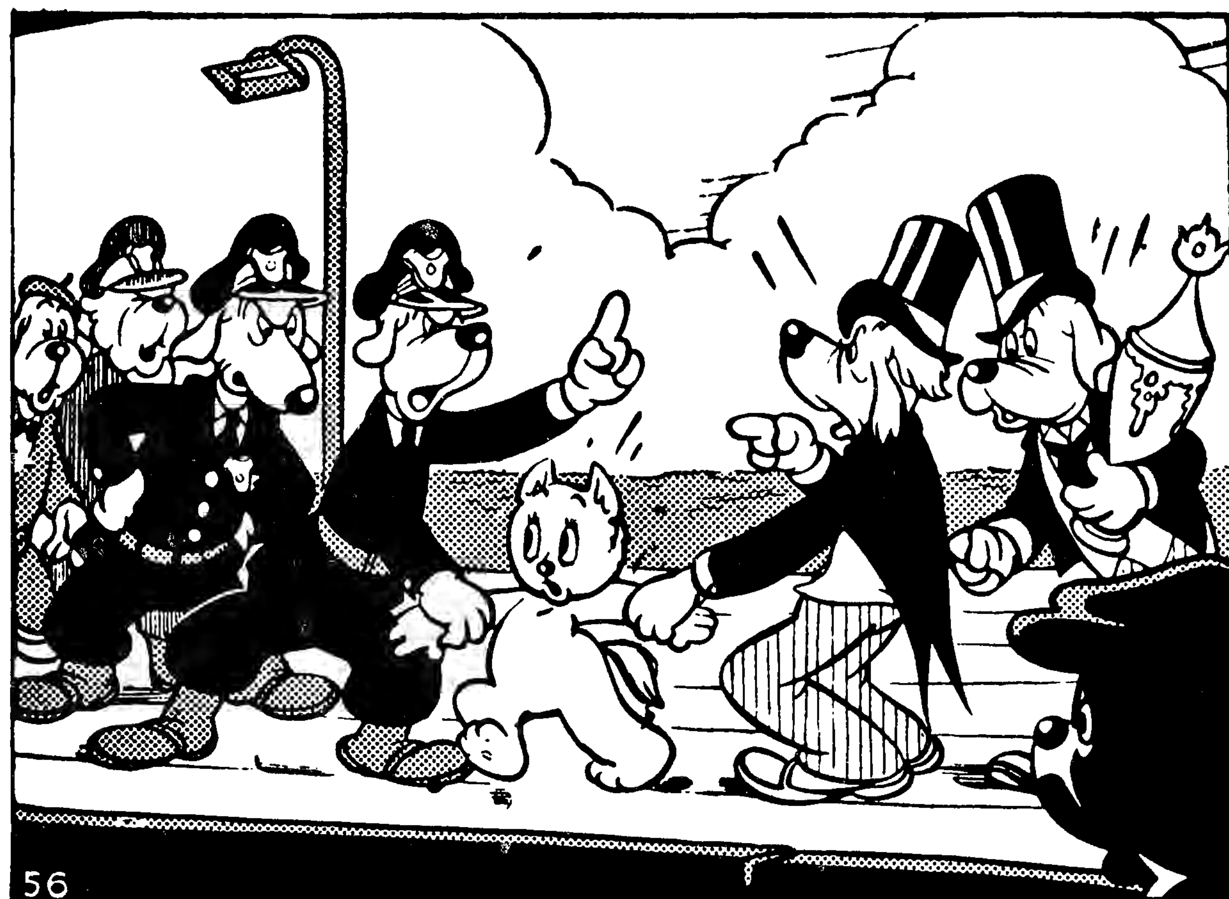
'Onzin!' snauwde de ijverige politieman. 'Hij verbergt zich! Hij is voortvluchtig! Maar ik zàl hem!' Met deze woorden haastte hij zich naar het einde van de Pier en boog zich over de rand.

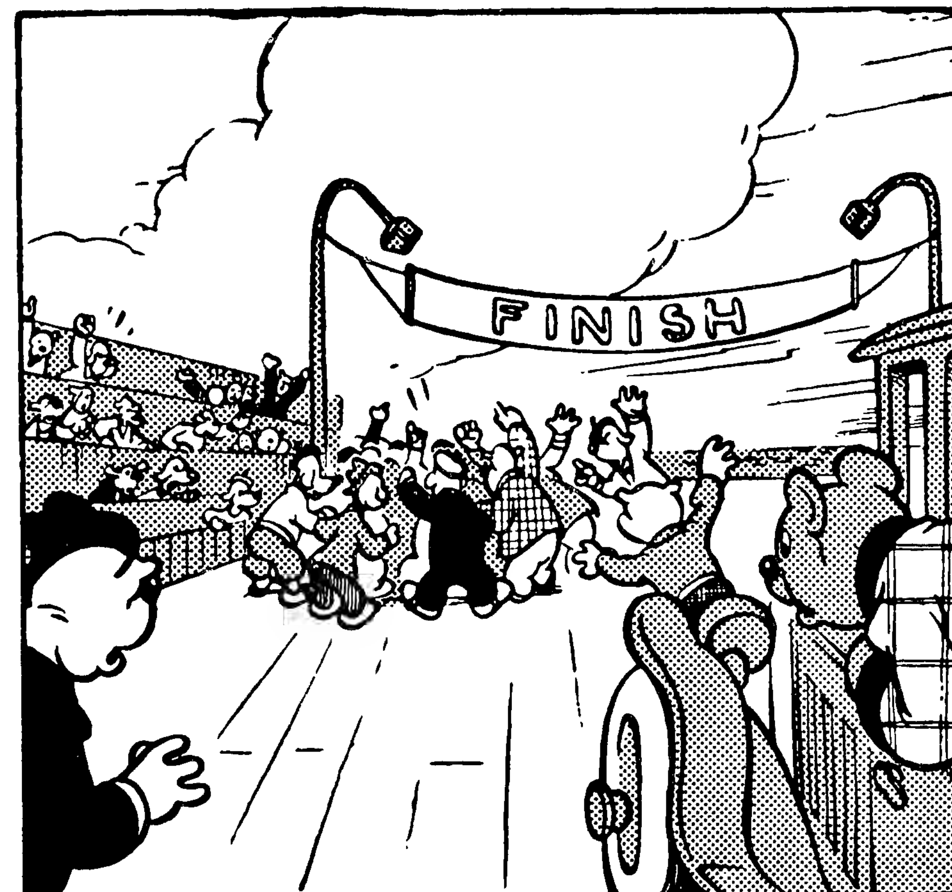
'Probeer de winnaar te bewegen boven te komen!' zei de voorzitter van de jury. 'Ik wil hem de bokaal overhandigen en mijn toespraak toespreken! Vooruit, leden van de jury! Laat u niet kennen!'

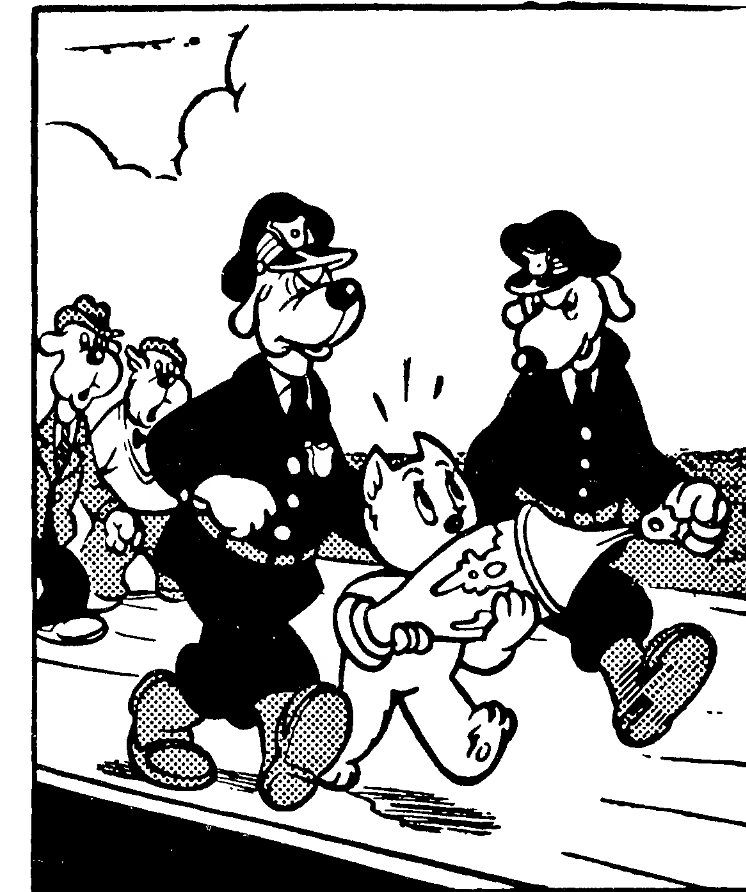
Tom Poes was inmiddels weer boven water gekomen en toen hij proestend naar de Pier keek, zag hij daar vele hoofden, die hem toeriepen.

'Wees zo goed hier te komen!' riep één der hoofden. 'U hebt de race gewonnen en krijgt de bokaal. En bovendien heb ik een alleraardigste toespraak voor u!'

'Je bent mijn arrestant!' riep een ander hoofd. 'Mee! Naar het bureau!'

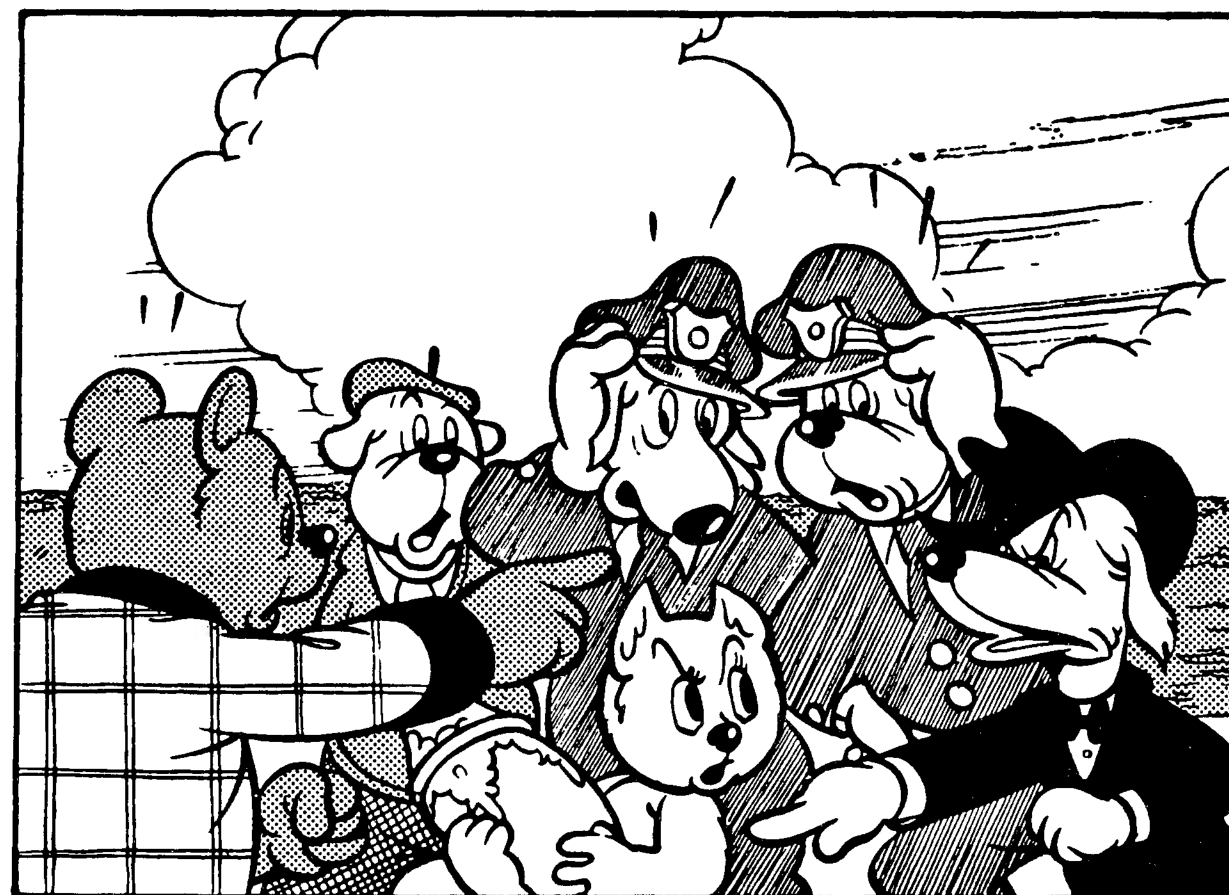
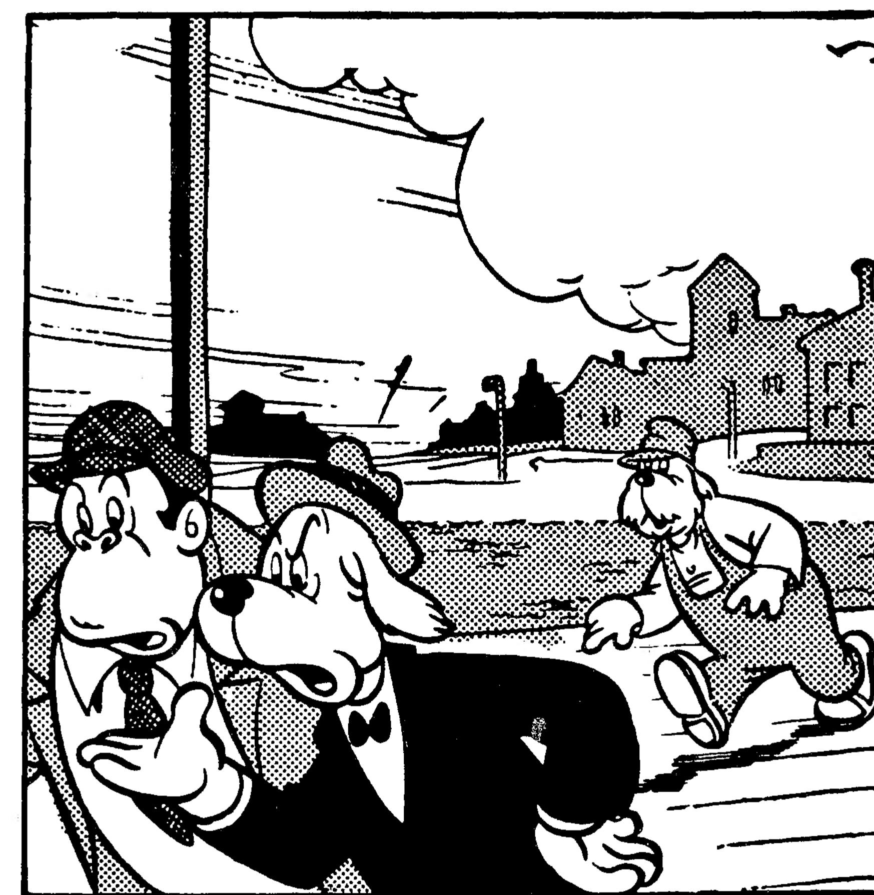

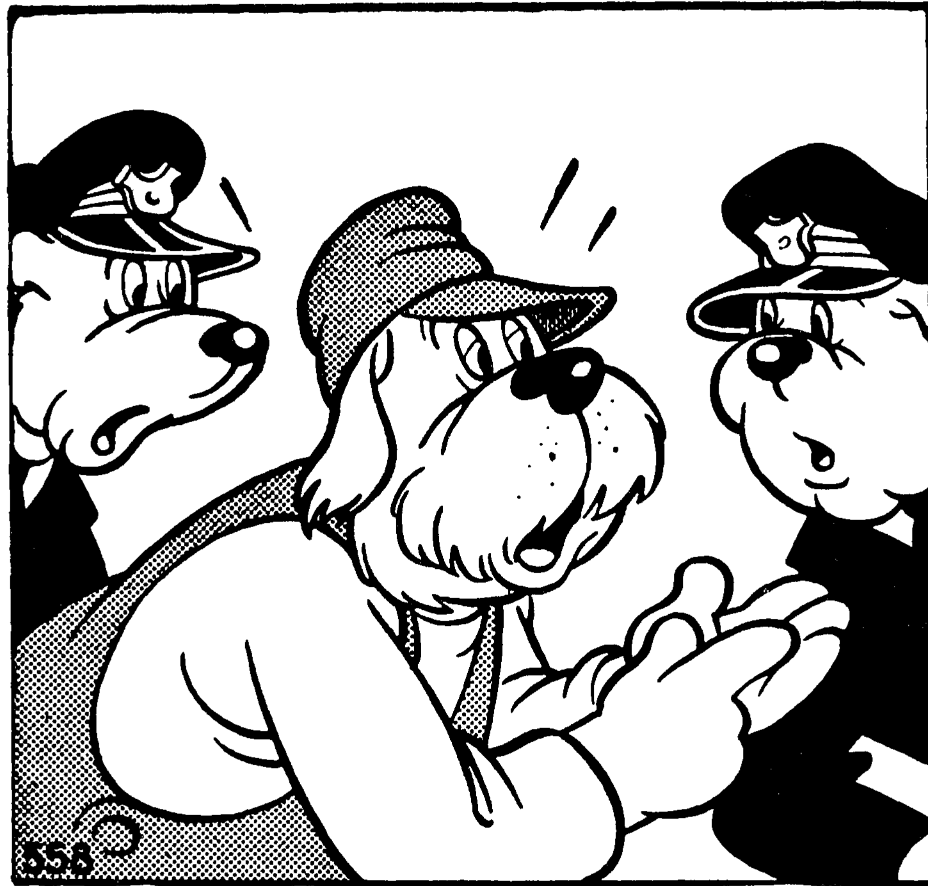

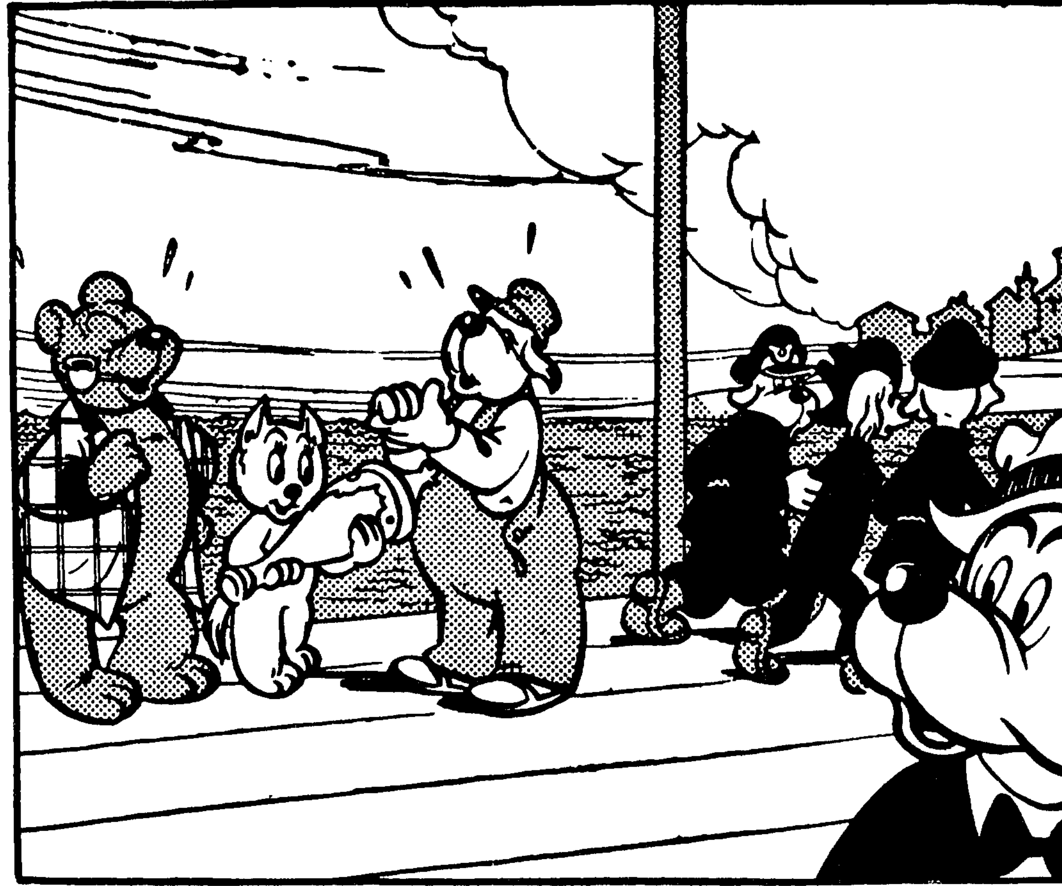
Tom Poes werd met vereende krachten op de wal getrokken en de voorzitter van de jury trad haastig op hem toe.
'Hier is de beroemde Siddewier-bokaal!' sprak de voorzitter. 'U hebt de race gewonnen in de ongehoord korte tijd van zesendertig minuten! Als voorzitter van de jury is het mij een genoegen...'
'Eén ogenblikje!' onderbrak agent Hupkens hem. 'Even een kleinigheid! Jij bent Tom Poes, hè! Mooi! Dan arresteer ik je! Je bent beschuldigd van diefstal van een automobielmotor! Volg me!'
'Eén ogenblikje!' riep de voorzitter van de jury. 'Als voorzitter van de jury is het mij een genoegen...'
'Volg me!' snauwde Hupkens, die, geholpen door enkele collega's, aan Tom Poes begon te trekken.
'Wacht even!' riep de voorzitter, gejaagd aan de andere kant trekkend, 'het is me een genoegen...'
'Laat hem gaan!' riep een gedeelte van het publiek.
'Houdt hem! Het is een dief!' riep een ander gedeelte.
'Een genoegen!' brulde de voorzitter met overslaande stem.
Op dat moment stopte er een taxi bij de Pier en heer Bommel leunde er uit. 'Wat is dat voor een lawaai?' vroeg hij aan de chauffeur. 'Wat doen die lieden daar? Wie... eh heeft er gewonnen? En waar is Tom Poes?'
'Dáár!' zei de chauffeur, op een klein, wit figuurtje wijzend, dat door enkele agenten werd opgebracht.
'Hij heeft de Siddewier-bokaal gewonnen, zo te zien! Maar hij is een dief zeggen ze! Het zijn me rare tijden tegenwoordig!'

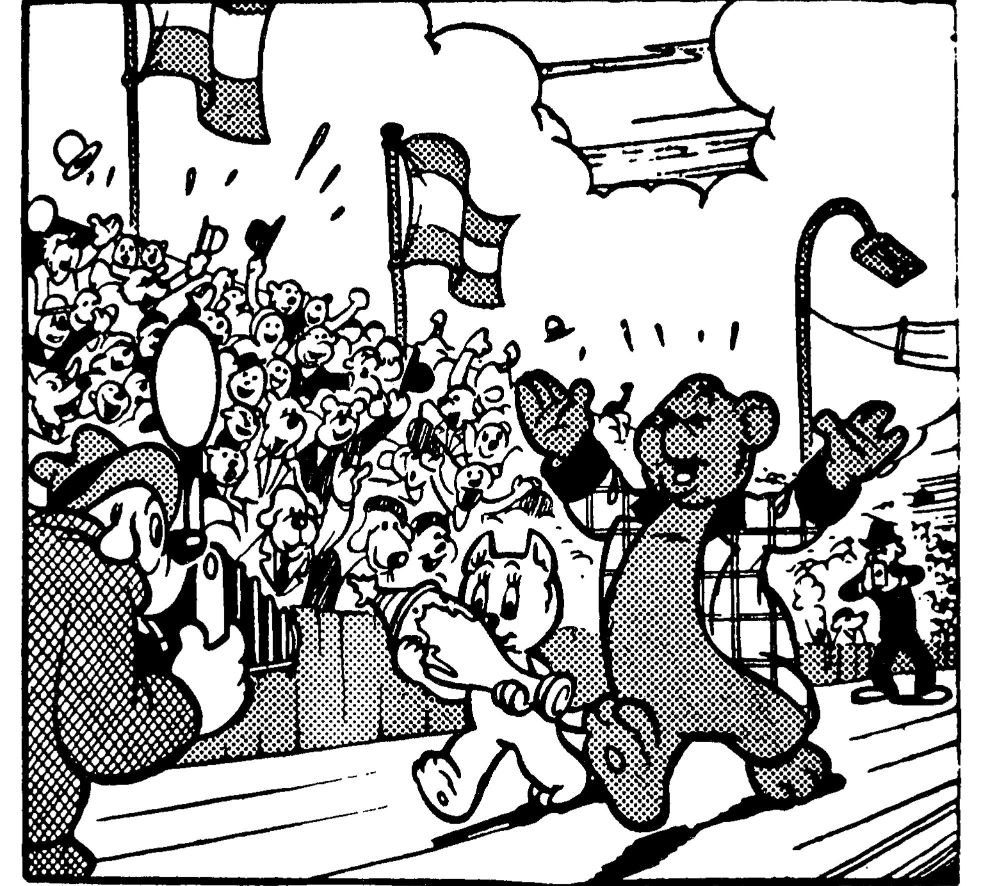

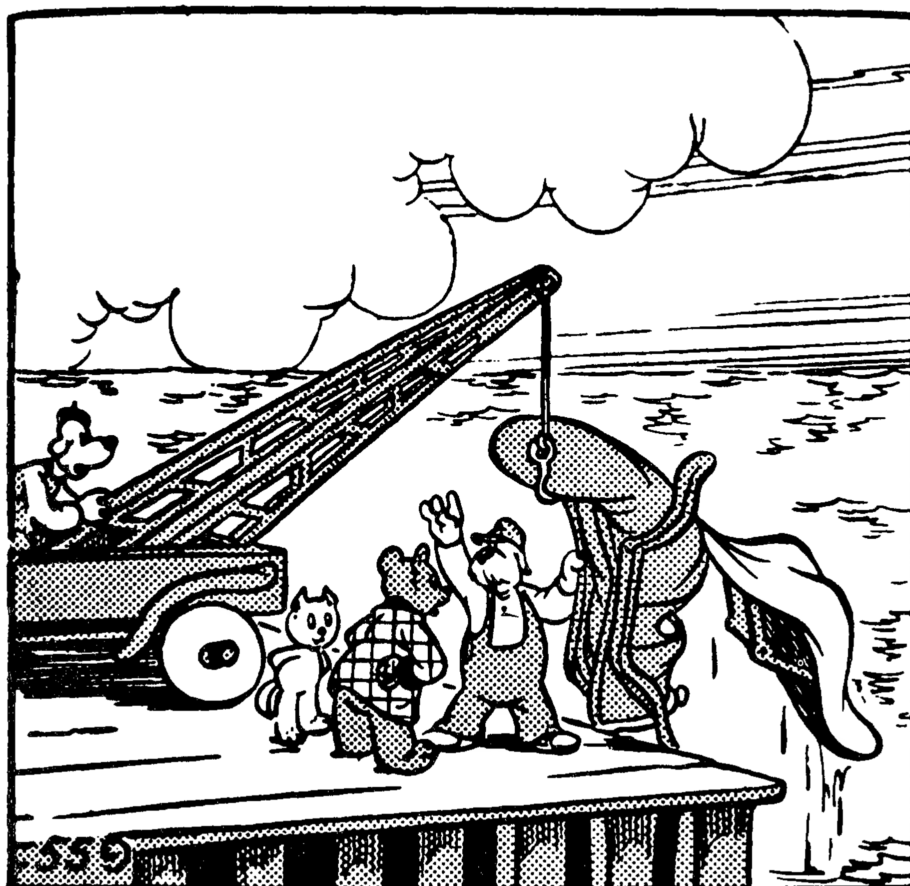
Heer Bommel snelde op de politiemannen toe, die bezig waren Tom Poes op te brengen.
'Wacht even, goede lieden!' riep hij. 'Wat doen jullie!? Tom Poes heeft voor mij deze Pier-race gewonnen! Hij heeft erg knap werk geleverd, zeg nu zelf. Ik had het zèlf kunnen doen, zó goed is het! Hij heeft hier mijn Siddewier-Bokaal in de arm. Maar in plaats van hem toe te juichen, gaan jullie hem gevangen nemen. Dat gáát niet, vrienden! Als heer van stand moet ik mij verzetten tegen dit optreden! Ik zal me beklagen!'
'Hij heeft een motor gestolen!' zei één van de agenten. 'Op het bureau zullen ze het verder wel uitzoeken! Hij moet méé!'
Intussen was ook Hieper bij het eindpunt van de race aangekomen en nu trad hij met een vals lachje naderbij.
'Juist!' zei hij, op Tom Poes wijzend. 'Dát is de dief van mijn straalmotor! Sluit hem op, agenten!'
'Bah!' riep heer Ollie. 'Je bent zèlf de dief! Jij hebt de motor zèlf gestolen! Tom Poes heeft hem alleen maar teruggenomen om aan de race te kunnen meedoen!'
'Op het bureau zullen we het wel uitzoeken!' zei de agent. 'Dit lijkt me een duister geval! We zullen er een echte detective bij moeten halen!'
Tom Poes zuchtte. Het zag er allemaal erg somber uit en helemaal niet, zoals men van het einde van een race, die men gewonnen heeft, verwacht. Maar er daagde een lichtpuntje op. Uit de menigte maakte zich namelijk de gestalte van een automonteur los. En wanneer we goed kijken, zien we... Juist! Het was de autohersteller uit het begin van dit verhaal. De uitvinder van de straalmotor, om precies te zijn...

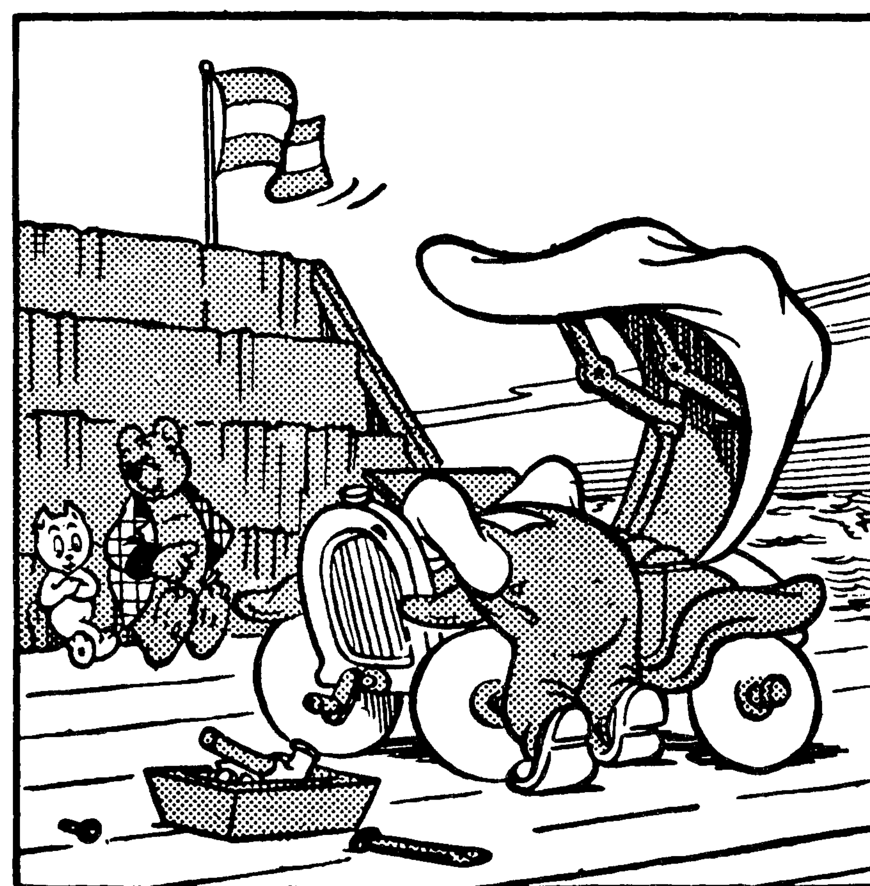

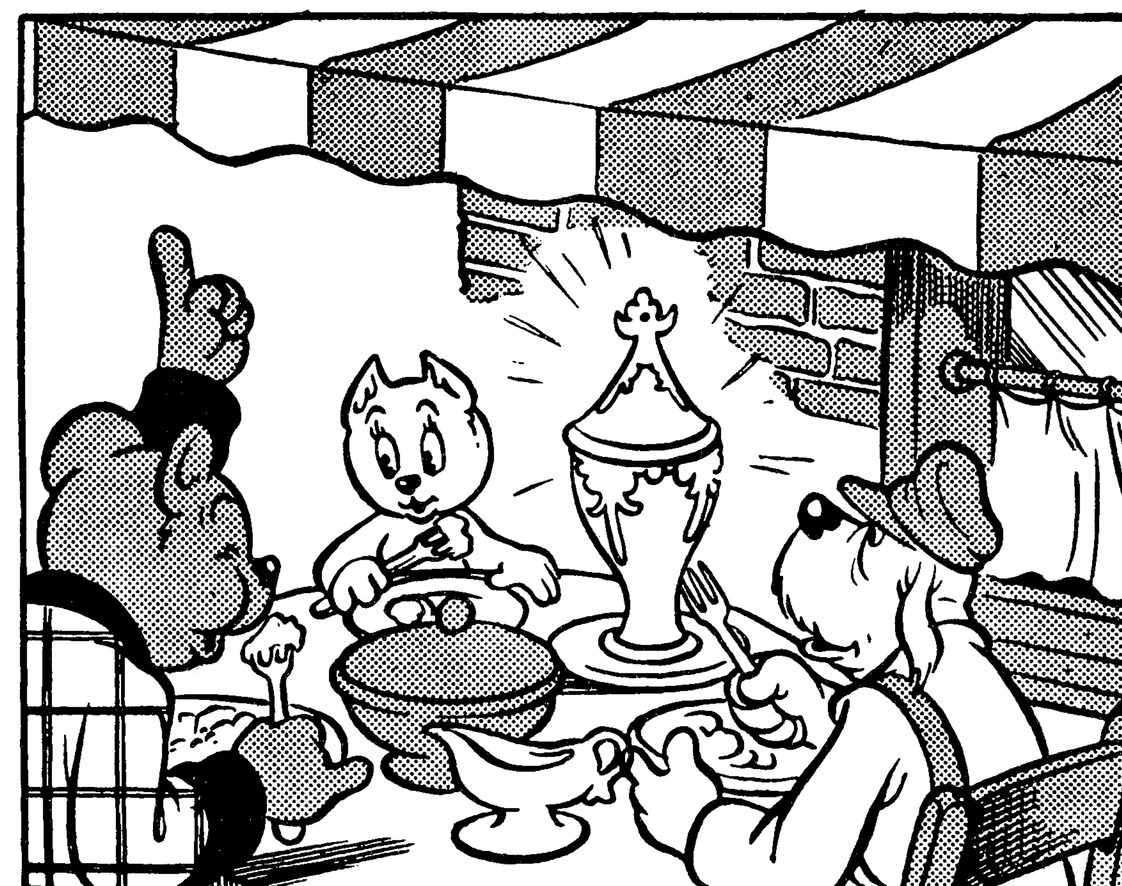

'Wat moet dat?' vroeg de brave autohersteller. 'Waarom brengen jullie Tom Poes op? Hij heeft de race toch maar mooi gewonnen met mijn motor!'
'Met jouw motor?' riep een van de agenten. 'Hoe zit dat nu eigenlijk? Iedereen beweert hier, dat die motor van hèm is!'
'Het is allemaal erg duidelijk!' zei Hieper vlug. 'Die motor is van mij en deze kerels hebben hem gestolen en nu...'
'Die motor is van mij, dat is zeker!' zei heer Bommel. 'Tom Poes is er mee weggereden, maar die motor is van mij. En nu...'
'Het is mijn motor!' zei de garagehouder. 'Ik heb hem zelf uitgevonden. Ik weet er alles van. Maar deze dikke heer heeft hem van mij gekocht. Zodoende! Ziet u?'
'Leugens!' zei Hieper. 'Hij was van mij en nu...'
'Waar heb jij hem dan gekocht?' vroeg Tom Poes slim. 'Geef het adres van de uitvinder aan deze agenten, dan kunnen die uitzoeken of het waar is.'
'Het adres...!' begon Hieper. 'Eh... hem! Dat eh... ben ik vergeten! Hm... eh... ik heb hem zelf uitgevonden! Ik... eh...'
'Zo!' zei de garagehouder boos. 'Heb jij hem uitgevonden!? Hoeveel stokkels zitten er dan in?'
'Twee!' zei Hieper zenuwachtig, '... of... eh... nee! Eén! Eh... wacht even...!'
'Hahaha!' zei de garagehouder. 'Wat een mop! Stokkels bestaan niet! Dat weet iedereen! Hahaha!'
'Hahaha!' zeiden de politieagenten. 'Wat een grap! Kom maar mee! Je bent gesnapt, vriend!'
En zo werd Hieper opgebracht in plaats van Tom Poes. En heer Bommel maakte met Tom Poes een ere-rondje langs de juichende menigte.
'Haha!' zei heer Bommel. 'Wat een grap! Iedereen weet, dat sokkels niet bestaan! Stokkels is de naam! Wat een sukkel is die Hieper!'

Terwijl heer Bommel zich door de menigte liet toejuichen (samen met Tom Poes natuurlijk) werd de Oude Schicht door een kraanwagen onder toezicht van de oude garagehouder op het droge gehesen. Het onderstel was intussen uit de overblijfselen van Hieper's race-auto losgemaakt en ter plaatse gebracht. En terwijl Tom Poes en heer Ollie op de leeg gelopen tribunes toekeken, begon de bekwame vakman de Schicht te herstellen. Daarmee is dit verhaal dus eigenlijk afgelopen, want de rechtszitting waarbij Hieper veroordeeld werd tot twee maanden zakjesplakken zal niemand interesseren. En ook het aantal boetes, dat heer Ollie te betalen had wegens het te snel rijden en het beledigen van een agent en nog meer van die overtredingen, is onbelangrijk.

Ik kan dus volstaan met te vertellen, dat heer Ollie een maaltijd aanbood aan de autohersteller en Tom Poes en een mooie toespraak hield.

'Het was toch knap werk, al zeg ik het zelf!' sprak hij ten slotte. 'Ondanks alle moeilijkheden heeft mijn Oude Schicht de wedstrijd toch maar gewonnen! De Siddewier-bokaal zal voortaan mijn studeerkamer sieren als een bewijs dat mijn auto de snelste van het land is! Ha! Een auto die een heer van mijn stand waardig is! En het moet voor Tom Poes een aardig idee zijn, dat hij de eer heeft gehad dit nobele voertuig te besturen!

Wel, eerlijk is eerlijk, hij heeft het er knap afgebracht! Ik had het zelf kunnen doen!'

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht* / MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland* / MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel* / MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom* / MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog* / MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding* / MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman* / MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei* / MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak* / MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende* / MV 33 *De Pierrace*

MV 23 *De Chinese Waaier* / MV 24 *De wonderdokter*

MV 27 *De nieuwe ijstijd* / MV 30 *De grootgroeiers*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.